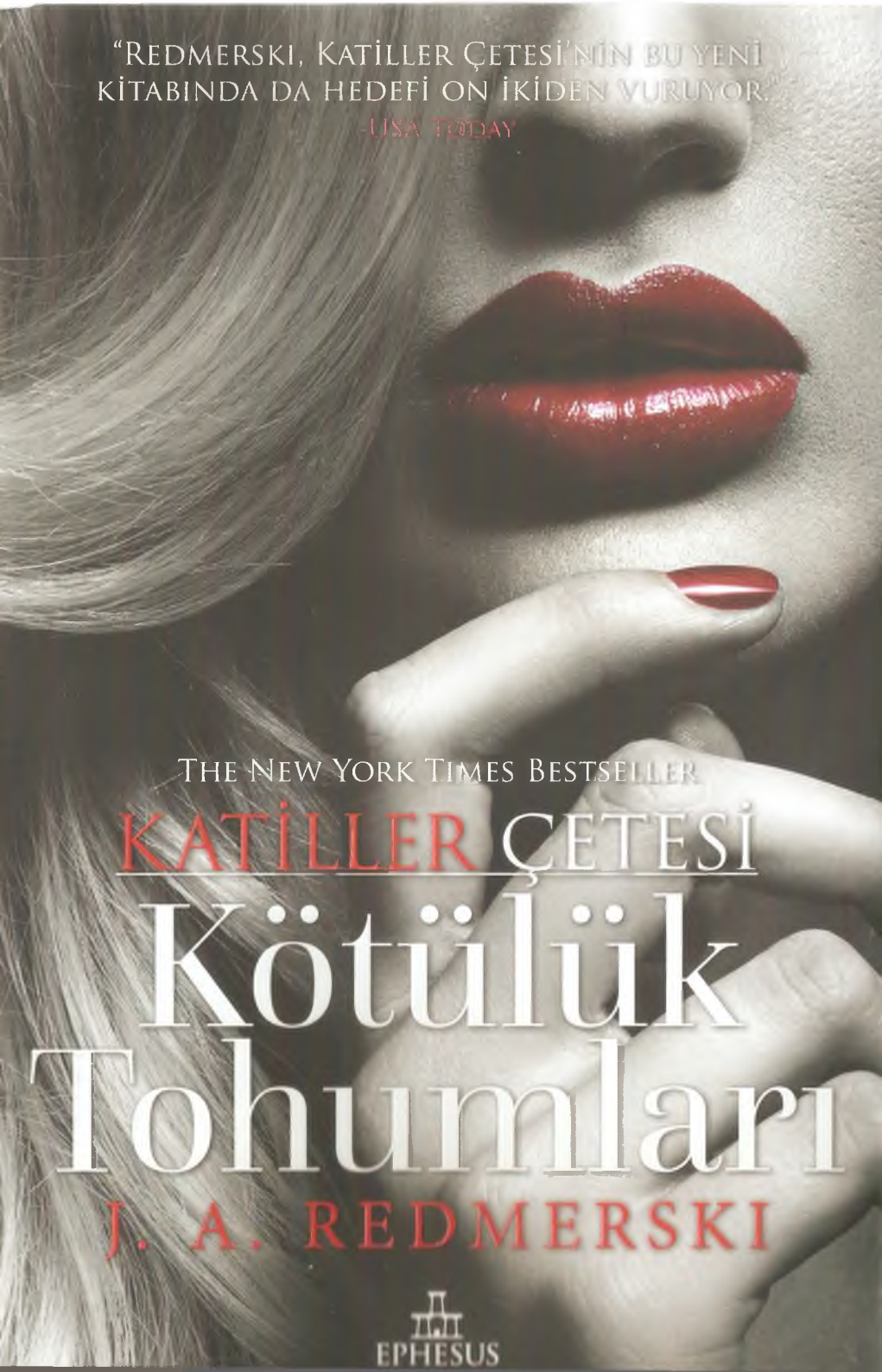

"REDMERSKI, KATİLLER ÇETESİ'NİN BU YENİ KİTABINDA DA HEDEFİ ON İKİDEN VURUYOR."
USA TODAY
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
KATİLLER ÇETESİ
Kötülük Tohumları
J. A. REDMERSKI
EPHESUS

"Çok güzelsin, Izabel ve asiliğin beni kışkırtıyor. Özgürlük takıntın yaptıklarını bana sorgulatıyor. Fakat sana ait her şeyi seviyorum." Hafifçe başını eğip bir anlığına, usulca bana baktı. İçimde kelebekler uçuşuyor, kalbim hızla çarpıyordu. "Senin ilk erkeğin olmadığımı biliyorum, ama umarım sonuncusu ben olurum."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

J. A. REDMERSKI

Kötülük Tohumları

EPHESUS

KÖTÜLÜK TOHUMLARI
KATİLLER ÇETESİ 4. KİTAP

Orijinal Adı: Seeds of Iniquity (In the Company of Killers #4)
Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çeviri: Murat Karlıdağ
Son Okuma: Ayşenur Nazlı
Kapak uyarlama: Selim Büyükgüner
Kapak fotoğrafçısı: Michelle Monique
Kapak modeli: Corrie J

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-9232-92-0

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, J.A. Redmerski
Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans Telif ve
Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3
Akaretler - Beşiktaş – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ DÖRDÜNCÜ KİTAP

KATİLLER ÇETESİ

Kötülük Tohumları

J. A. REDMERSKI

Çeviri
Murat Karlıdağ

EPHESUS®

1 BÖLÜM

Izabel

Yirmi dört saat önce...

Kapıdan içeri önce ben girdim. Victor ve Niklas arkamdaydı. Koridorda nereden geldiğini çözemediğim küçük bir ışıktan başka ışık yoktu. Burnuma ağır, yanık kahve kokusu geldi. Burada arbede yaşanmış gibiydi; mutfak masasının çevresindeki iki sandalye alaşağı olmuştu ve masa örtüsü, ortasındaki meyve sepetiyle birlikte yerdeydi. Muzlar, elmalar, portakallar karamel renkli fayansa saçılmıştı.

"Dina!" diye bağırdım, elimde silah, parmağım tetikte, evi telaşla kolaçan ederek. "Dina, orada mısın?!"

Cevap gelmedi.

Niklas arkamdan, "Burada değil, Izzy," dedi.

"Dina!"

"Izabel..."

"Kes sesini!" Çabucak koridora döndüm ama sonra durdum, adımı ikinci kez söyleyenin Victor olduğunu anladığımda bir nebze olsun sakinleştim.

Niklas beni Victor'la baş başa bıraktı ve evin geri kalanını kontrol etmek için karanlığın içinde kayboldu.

Victor bana doğru bir adım attı; koridorun sonunda prize takılı, LED ışıklı gece lambası vücudunun bir kısmını hafifçe aydınlatırken, vücudunun kalanı gölgedeydi.

Boynuma hafifçe dokunup, "Beni dinle," dedi. "O ölmüş falan değil, kafanı toplasan iyi edersin. Yoksa bu durum kendi ölümüne sebep olacak. Bana bak, Izabel." Son cümlesini sert bir şekilde söylemişti.

Dediğini yapıp bakışlarımı yerden kaldırınca, gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Silahı tutan elimin kenarıyla burnumu sildim.

"Ölmediğini nereden biliyorsun?" diye sordum. Kusacak gibiydim.

"Çünkü burada değil," dedi Victor. "Dina'yı her kim götürdüyse, bizden bir şey istiyor. Haliyle onu öldürmeyip koz olarak kullanacaktır."

Bir keresinde benim de, henüz Sarai iken, bir tür koz olduğumu hatırladım.

Gözyaşlarımı tekrar sildim ama içimdeki öfke ve intikam duygusu gittikçe büyüyordu. Ve bunlar kesinlikle üzüntüden kaynaklı gözyaşları değildi. Bunu her kim yaptıysa, kim tek gerçek annem olan Dina'yı

bulup onu New Jersey'deki bu güvenli evden kaçırdıysa, onu öldürecektim. Hem de gözünün yaşına bakmadan!

Koridorun sonundaki karanlık odadan, bir sesin ardından etrafa parlak bir ışık yayıldı.

"Burada başka bir not var!" diye bağırdı Niklas.

Niklas'ı duyar duymaz, Victor'u itip karanlık odaya koştum ve 3'e 5'lik beyaz kartviziti Niklas'ın elinden kaptım. Üzerine kurşun kalemle bir şeyler yazılmıştı. Önce içimden, sonra da sesli olarak okudum:

02.00'da, New Brunswick'de, 66. Town Sokağı'ndaki kırmızı tuğlalı boş binada, benimle buluş. Ve ah, Dorian Flynn'e eski eşini aramasını da söyle.

Victor ve Niklas birbirine baktı. Ben de bir ona, bir diğerine bakarken gerilen parmaklarımın arasındaki kart eğildi. Sonra bir anda, koltuğun arkasında, yerde birinin olduğunu fark ettim; siyah botları görünüyordu. Herhangi bir şey söylemedim çünkü Niklas ve Victor cesedi çoktan görmüşlerdi ve onun, Dina'ya göz kulak olsun diye gönderdikleri koruma olduğunu biliyorlardı. Haliyle görünenden başka söylenecek bir şey de yoktu. Buraya girip Dina'yı kaçıran kişi onu öldürmüştü.

"Yani Dorian'ın eski eşi mi?" dedim. "Bunu o mu yaptı yani?" Victor'a baktım. "O kadın kim? Ve nerede yaşıyor?"

Victor ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp başparmağını ekranda gezdirdi.

"Victor!" dedim haykırarak.

Telefonu açan kişiye, ki muhtemelen hattın diğer ucundaki Dorian'dı, dikkat kesilmek adına beni susturmak için elini kaldırdı.

Diretmedim ve dişlerimi sıkarak sabırsızlıkla bekledim.

Victor, "Evet, başka bir not daha vardı," dedi ve notta yazanları kelimesi kelimesine hatırlayarak Dorian'a söyledi. "Eski eşinin yapabileceği..."

Victor'a doğru yaklaştım. "Hoparlörü aç," diyerek sözünü kestim.

Hiç tereddüt etmeden hoparlörü açtı ve Dorian'ın sesi odada yankılandı.

"Tessa bir Şivava'ya bile karşı koyamaz," dedi Dorian, "Bu işin içinde olduğu..." Şaşkınlıktan donakalmıştı.

Victor, Niklas ve ben birbirimize baktık.

"Dorian?" dedim.

Kısa bir süre kendine gelemedi ama sonunda, "Birazdan tekrar arayacağım," diyerek, Victor'a tek kelime ettirmeden telefonu kapattı.

Niklas dalgın bir ifadeyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

Siyah deriden, motosikletçi botlarıyla koltuğun etrafından dolandı. Cesedin yanına çömeldi. Belindeki silah açıkça görünüyordu ve bir sigara yaktı.

"Ne yapıyorsun geri zekâlı?" dedim, ona doğru yürüyüp elindeki sigarayı atarak. Yere düşen sigaranın ucundaki kıvılcımlar ahşap zeminde uçuştu. "Bu Dina'nın evi! O sigara kullanmaz ve şu an onun evinde olduğumuza göre, sen de öyle kafana göre sigara falan tüttüremezsin! Anladın mı?"

Victor arkamdan geldi ve beni omzumdan tutup dikkatlice geriye çekti.

"Kızına sahip çık, kardeşim," dedi Niklas, mükemmel İngilizcesine karışan o Alman aksanıyla. Buna o kadar alışmıştım ki aksanını nadiren fark ediyordum artık. Homurdanarak sigarasını geri aldı. "Şu an epey kızgın olduğunu biliyorum, Izzy ama öfkeni benden çıkarmazsan iyi olur."

"Bana şöyle hitap etmeyi kes!"

Victor kulağıma, "Niklas'la kavga etmen, Bayan Gregory'yi bulmamızı sağlamaz. Sakinleş, yoksa seni Boston'a geri postalayıp orada bırakırım," diye fısıldadı.

Yüzümü ona dönmeden, "Bunu yapmazsın," diye mırıldandım. Oysaki Victor'un isterse bunu yapacağını pekâlâ biliyordum.

"Yaparım, Izabel," dedi sakince ve ellerini kollarımdan indirdi. "Eğer bu işe bu kadar duygusal yaklaşırsan, Bayan Gregory'nin ölümüne sen sebep olursun. Kardeşime olan nefretini bir kenara bırak ve önemli olan şeye odaklan."

Cesedin önünde hâlâ çömelmiş vaziyette duran Niklas'a baktım.

Sigarasını botunun kenarına koydu ve benden uzaklaşarak ölü adamın ceplerini kontrol etmeye başladı.

Arkası bize dönük bir şekilde, "Bir kadının sana ne yapman gerektiğini söylemesine izin vermekle yumuşak davrandın, kardeşim," dedi Niklas. Ayağa kalkıp doğrudan Victor'a baktı. "Bu bizim yaptığımız türden bir iş değil," diye devam etti. "İhtiyar kadınları korumak, Meksikalı uyuşturucu baronlarının elinden ukala fahişeleri kurtarmak yani. Sırada ne var peki? Ağaçta kalmış kediler mi? Su borusuna sıkışmış köpek yavruları falan mı?"

Dişlerimi sıktım ama bir şey söylemedim. Victor soğukkanlılığını koruyordu çünkü Niklas onun kardeşiydi ve an itibariyle alışılmışın dışında davrandığının o da farkındaydı.

Niklas, "Izabel sadece duygusal davranmıyor," diye beni suçlayarak yanımızdan yürüyüp geçti ve köşeden dönüp gözden kayboldu. Dakikalar sonra arka kapının açılıp kapandığını duydum.

Victor'a bakmak için başımı çevirdim.

Söyleyeceğim şeyleri zaten biliyormuşçasına, "Şimdi vakti değil," dedi.

Haklıydı, ben de Dina ve onu kaçıran kişi ya da kişiler üzerine yoğunlaşmaya çalıştım.

Gözlerim odada olağandışı bir şeyler ararken, "Sence ne istiyorlar?" diye sordum.

"Pek çok şey olabilir," diye cevap verdi Victor.

Niklas'ın yaptığı gibi o da cesedi kontrol etmek için çömeldi.

"Düşmandan bol neyimiz var zaten..."

Doğru söylüyordu.

Gergin bir şekilde yutkunup sehpaya doğru yürüdüm. Dina'nın en sevdiği cam şeker kâsesi, sehpanın üzerindeydi ve içi çikolata doluydu. Bu kâseyi benimle tanışmadan önce almıştı ama içini her zaman benim sevdiğim şekerlemelerle doldururdu. Sehpanın üstüne, kâsenin hemen yanına oturdum, dirseklerimi bacaklarıma dayadım ve başımı tükenmiş hissederek ellerimin arasına aldım.

Victor ayağa kalkıp bana baktı, elindeki telefonunun ekran ışığı parladı.

Telefonu açtı ve Dorian'ın sesini yeniden hoparlöre verdi.

"Tessa telefonu açmıyor," dedi Dorian, sesi oldukça ciddiydi. "Evine gidiyorum. Bir şeyler öğrenir öğrenmez, size döneceğim."

Telefonlarını karşılıklı kapattılar.

İkimiz de, hatta arka kapıdan odaya henüz girmiş olan Niklas dahi, aynı şeyi düşünüyorduk.

"Sanırım elimizde *iki* tane adam kaçırma hadisesi var," dedi Niklas.

Victor başını sallayıp telefonunu tekrar ceketinin cebine koydu. İç çekerek, "Bunlar her kimse amatör olduklarını düşünmüyorum," dedi. "Bayan Gregory'nin

evini üç kez değiştirmemize rağmen onu nerede bulacaklarını biliyorlarmış." Ölü adamı işaret etti. "Sanırım bunun da yapacağı bir şey yokmuş."

"İyi de niye Dina'yı ve Dorian'ın eski eşini alsınlar ki?" diye sordum.

"Sen ve Dorian, bu örgütün birer parçasısınız. İstedikleri her ne ise, örgütle ilgili olmalı," diye açıkladı Victor.

Sehpadan kalktım ve "Başka birini de alabilirler mi sence?" diye yeni bir soru yönelttim Victor'a.

"Pekâlâ mümkün," dedi Victor. "Sanırım bu hayatımızda önemsediğimiz ne kadar insan olduğuna bağlı. Neyse ki fazla değiller."

Yüzümde belirgin bir soru ifadesiyle Victor ve Niklas'a baktım.

Niklas dilini, dudağının bir kenarına doğru hareket ettirerek başını salladı. "Biliyorsunuz ki kimse için kılımı kıpırdatmam. Önem verdiğim tek kişi kardeşimdir." Bunu söylerken doğrudan bana bakıyordu.

Ona zoraki bir şekilde gülümseyip Victor'a baktım.

Victor lafa karışmadı çünkü Niklas gibi Victor'un da dışarıda herhangi bir bağlantısı yoktu.

"Fredrik'ten ne haber peki?" diye sordum ama sonra kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

Niklas başını sallayarak, alaycı bir yüz ifadesiyle güldü. "Ciddi misin, Izabel?" deyip sustu.

Bu konuda tartışamaz ya da onun nasıl bir pislik olduğunu söyleyemezdim. Fredrik hayatta sevdiği tek kişiyi aylar önce kendi elleriyle öldürmek zorunda kalmıştı. Fredrik Gustavsson örgütteki en duygusuz kişiydi ve muhtemelen hep öyle kalacaktı.

* * *

Üç saat sonra New Jersey, New Brunswick'teki otel odamızda beklerken, Victor'a Dorian'dan telefon geldi.

Kaygılı bir ses tonuyla, "Gitmiş," dedi Dorian. "Evin altı üstüne gelmiş. Lanet olsun onu götürmüşler, Faust!"

Dorian'ın bu şekilde davrandığını ne duymuş ne de görmüştüm. Eski eşinin varlığından dahi bihaberdim. Dorian'da evlenilecek adam tipi de yoktu zaten.

"Bu sefer ne bir not ne de bir ipucu var."

"Güzel," dedi Victor. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"02.00'den önce oraya gelebilirim," diye cevapladı, "hiç şüphen olmasın."

"Peki o halde," dedi Victor ve telefonu kapatmadan da ekledi: "Fredrik de seninle gelsin."

"Fredrik? Yalnız onu nerede bulacağımı bilmiyorum ben," dedi Dorian. Fredrik'i aramakla vakit kaybetmek zorunda kalırsa, buluşmaya yetişemeyeceğini düşündüğünden olsa gerek, sesi öncekinden de endişeli çıkmıştı.

"Önce onu bulmayı dene," dedi Victor. "Bir saat içinde bulamazsan, yalnız gel. Biz hallederiz."

Dorian ve Fredrik artık ortak olmasalar da hâlâ Baltimore'da kalıyorlardı. Fredrik'ten sonra Dorian, eski CIA ajanı Evelyn Stiles'le anlaşmış; Victor, Evelyn'i Fransa'da bir yere yerleştirmişti.

Niklas, Victor'u bu kadar anlayışlı görmeye pek alışkın değildi. Uzun kollu, siyah gömleğini kot pantolonunun üzerine, sadece kemerinin gümüş tokası dışarıda kalacak şekilde salmış; yüzünde benimle-dalga-geçiyorsun der gibi bir ifadeyle orada duruyordu. Niklas her zaman koyu renkler tercih eder ve aynı motosikletçi botlarını giyerdi. Tıraşsız yüzü ve dağınık kahverengi saçlarıyla haşin görünürdü. Birilerini etkilemek gibi bir kaygısı hiçbir zaman olmamıştı. Komik olan yanı ise pisliğin sineği çektiği gibi, o da kadınları kendine çekiyordu, tam da Dorian gibi. İkisinin birbirine benzer özellikleri fazlaydı ve bana göre aralarındaki fark, Dorian'a katlanabilmem ve onun beni öldürmeyi hiç denememiş olmasıydı.

"Fredrik'e bir süre gizlenmesini söylemek, galiba kötü bir fikirdi," dedi Niklas.

Victor telefonu cebine koyarken, "Sanırım öyle," diye onayladı, "ama böyle bir şeyin yaşanacağını bilemezdik. Ona ihtiyacımız olmayabilirdi. Umarım olmaz da."

İkiz yatakların arasındaki komodinin üzerindeki saate baktım.

"Onu bulmak için dört saati var," dedim. "Nedense çok fazla şansı olduğunu sanmıyorum."

"Ben de," diye katıldı Victor. "Elimizde olanlarla çalışacağız." Bana baktı. "Fredrik'i aramayı denesene. Belki sana cevap verir."

Başımı sağa sola salladım. "Victor, o benimle artık konuşmuyor. Seraphina'dan dolayı değil. Sana defalarca anlattım. Bu beni... "

"Anladım, üzgünüm," dedi. "Ama bunun zaten güven duymakla bir ilgisi yok, Izabel. Bana bu konuda yalan söylemediğini elbette biliyorum ama yine de onun seninle konuşacağını düşünüyordum," dedi.

Soğuk bir ifadeyle, "Hayır, konuşmaz," dedim. Bu konuda ciddiyetimi bozamazdım çünkü Fredrik'le konuşmayı zaten denemiştim ama o her seferinde telefonu yüzüme kapatmayı tercih etmişti. Bu da canımı fazlasıyla acıtıyordu. "Ayrıca söylemem gerekir ki, ona zaman tanımana rağmen, yine de *sana* cevap vermiyorsa, bunun seni endişelendirmesi lazım."

"Bunu söylemek istemezdim ama," diye lafa karıştı Niklas, "onunla aynı fikirdeyim."

"Söylediğim gibi," dedi Victor, "duruma göre bakacağız. Fredrik'e ihtiyacımız bile kalmayabilir."

Eğer böyle bir şey olursa, muhtemelen mahvolurduk.

Fredrik örgütün en önemli üyelerinden biri olmasına rağmen, aynı zamanda en istikrarsız olanıydı. Hayır, bu mesele işiyle ilgili değildi. Fredrik yaptığı işte

son derece iyiydi ama duygusal olarak bakıldığında işler farklı bir boyut kazanmıştı. Fredrik'te artık duygudan eser yoktu. Onu anlayan, dürtülerini kontrol altında tutmasına yardım eden ve muhtemelen sevdiği tek kadın olan Seraphina'yı kaybettikten sonra çok değişmişti. Fredrik artık karanlığın bir simgesi gibiydi; kolay korkan biri olmamama rağmen, içindeki korkunç canavar yüzünden, benim için bile fazlasıyla tehlikeli ve ürkütücü biri olup çıkmıştı.

Bunu daha önce hiç düşünmemiş, hayal dahi etmemiştim ama Fredrik'in beni de öldürebileceğini hissediyordum. Beni hedef alması veya Victor'un yanındaki yerini riske atması söz konusu değildi. Fakat beni öldürmek ya da bana zarar vermek zorunda kalırsa, bunu sorgusuz sualsiz yapacağından emindim.

Çünkü bir zamanlar tanıdığım Fredrik artık yoktu.

Niklas kısa bir süre sonra yanımızdan ayrıldı.

Victor pencerenin önündeki masadan, "Izabel, olabileceklere karşı hazırlıklı olmalısın," diye beni uyardı.

"Ne demek istiyorsun?"

Kapıya yakın olan yatağın ucundan kalkıp ona doğru yürüdüm ve karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Beyaz bir gömlekle kumaş pantolonunu giymişti. Bileğindeki damarlar gömleğinin yenlerinden görünüyor, masaya koyduğu güçlü ellerinin üzerine doğru uzanıyordu.

Ne söyleyeceğini bilemeden, merakla bana anlatacaklarına kulak kesildim. Dina'ya yönelik merakım daha da artmıştı.

"Bayan Gregory'ye değer verdiğini biliyorum," dedi. "Ama onu kaçıran kişi, her kim olursa olsun, hiçbir koşulda örgütümüz hakkında kimseye bilgi veremeyiz."

"Teröristlerle anlaşma yok," dedim iğneleyici bir şekilde. "Evet, anlıyorum ama benden Dina'nın ölmesine seyirci kalmamı bekleyemezsin."

Victor sakin bir tavırla, "Başka seçeneğin olmayabilir ama," dedi.

Bu sözü beni germişti.

"Izabel," dedi peşi sıra, "bunu biliyorsun. Bu işe fiilen girdiğin günden beri bunu hep biliyordun."

İç çekip gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı eğdim.

Pişmanlığımla başa çıkamıyordum. "Evet," dedim. Ellerini ellerimin üzerine koydu ama ben ona bakmadım.

"Onu güvende tutabilmek için elimizden geleni yapacağız," dedi. "Fakat onu kaçıranlar örgütümüze ve üyelerine karşılık Bayan Gregory'yi ve Dorian'ın eski eşini kullanacak olurlarsa, müdahale etmeyeceğiz. Buna hazır mısın, Izabel?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, yanaklarımdan aşağı bir gözyaşı aktı. İsteksizce başımı salladım ve

zorlukla yutkunabildim. Ona cevap verecek gücü kendimde bulamıyordum.

Bu benim en büyük değer ve sadakat testim olacaktı, oysa bunun da geçmişte olduğu gibi Victor tarafından düzenlenen bir sınav olmasını her şeyden çok istiyordum. Bu sayede Dina'nın iyi olacağına inanırdım. Ancak işin aslı öyle değildi. Bunu derinden hissediyordum. Geçen sene Willem Stephens'i hakladığımızda, Niklas bizim için içerideydi; ama şimdi Dina ölebilirdi ve ben de buna engel olamayabilirdim.

Ama ölmesine izin vermeyecektim.

2. BÖLÜM

Izabel

Hep birlikte kırmızı tuğlalı binanın arkasına gizlice geçerken, belimde silahım ve deri botumda saklı olan bıçağım *İnci* ile Victor'u takip ettim. Büyük bölümü terk edilmiş haldeki iki bloktan oluşan alanın yarısı karanlıktı. Bir zamanlar bu yeri aydınlatan sokak lambalarının çoğu patlamıştı. İleride, varla yok arası bir kavşağın yakınında bir ışık titreşiyordu. Binanın tam karşısında, sokağın öteki tarafında, etrafı çitlerle çevrili, içi hurda arabalarla dolu geniş bir alan vardı. Yol boyunca dizilmiş binaların hepsinin camları kırıktı. Burası terk edilmiş, karanlık bir pislik çukuruydu. Çocuk kaçıranlar ve uyuşturucu bağımlıları için gerçek bir suç yatağı denebilirdi. Gelgelelim ortalıkta hiç insan görünmüyordu. Ne bir ses, ne bir gölge, ne park halinde şüpheli bir araç, ne de bir şeyler arayan başıboş bir hayvan... Hiçbir şey yoktu.

Kırmızı tuğlalar boyunca ilerlerken, birkaç pencerenin altından eğilerek geçtik. Niklas, Victor'un arkasında, benimse önümdeydi. Dorian da tam arkamdaydı.

Victor birden eğilerek durup Dorian ve Niklas'a parmaklarıyla ters istikamete doğru gitmelerini işaret etti. Niklas başını sallayıp geri döndü. Dorian da başını sallayıp önü çekti.

Victor ve ben içeri uzanan üç basamaklı beton merdivenin bulunduğu bir yan kapının kenarında durduk.

Victor sessizce, "Sen burada bekleyeceksin," deyip bir yandan da silahını kontrol etti.

Karşı koyarcasına başımı salladım.

"Bu bir tuzak olabilir," diye fısıldadı. "Henüz böyle bir şeye hazır değilsin."

Sinirli bir şekilde, "Üstesinden gelirim," dedim ve silahımı belimdeki kılıfından çektim. "Beni çocuk karyolasında sonsuza dek tutamazsın, Victor."

Dirseğimden tutarak beni kendine çekti. Nefesinin sıcaklığını çenemde hissettim.

Sessiz ve katı bir ses tonuyla, "Burada bekleyeceksin," diye tekrar etti. "Anlıyor musun?" Cevap vermeyince dirseğimi daha da sıktı. "*Izabel?*" diye sertçe sordu.

"Hayır!" Yavaşça geri adım attım. "Burada kalmayacağım!"

Bir süre sessizce bekledik.

Gözlerimi yere indirdim ama bunun sebebi utanç değil, kızgınlık ve hayal kırıklığıydı.

Bir dakika sonra Victor parmaklarıyla çenemin altından tutup başımı kaldırdı. Gözlerimin içine patronum Victor olarak değil, hayatımın aşkı Victor olarak baktı.

"Muhtemelen sana karşı hep böyle olacağım," dedi. "Sana bir şey olursa... Sonumun Fredrik gibi olmasını istemem." Durdu, tuğladan duvara bakıp iç çekti. "Önden ben gidiyorum," dedi.

Yavaşça başımı salladım; beni dudaklarımdan öptü ve beton basamakların sonundaki ahşap kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

Victor'la çalışmayı tam da bu sebepten sevmiyordum. Niklas'dan her ne kadar nefret etsem de onunla çalışmayı yeğlerdim. Victor bu işin her aşamasında, bana karşı fazlasıyla sert davranıyor, güvenimi kendisine ispatlamam için beni korkunç şeylere bulaştırıyor ama iş sahaya çıkmaya gelince, bana çocukmuşum gibi davranmaktan öteye geçemiyordu. Beni korumak için böyle kararları her zaman almaya çalışmıyordu tabii. Ama az evvel de yaşadığımız gibi duygularına kapıldığı vakit, bu şekilde hareket etmesi ve beni buna zorlaması âdeta kaçınılmaz oluyordu. Onun burada olmasının asıl sebebini kendi kendime sorguladım. Çünkü bana olan aşkının ne kadar derin olduğunu bilsem bile, "küçük, yaşlı bir kadını" kurtarmak için herkesi riske atmaya yetecek ölçüde olmadığının farkındaydım. Sırf

benim için önemi büyük diye, ülkenin çeşitli yerlerindeki güvenli evlerde Dina'yı emniyette ve rahat tutabilmek için bunca zahmete katlanmıştı ama onu kendisini kaçıranların elinden kurtarmak için hepimizi tehlikeye atmak, onun karakterine taban tabana zıttı. Bu yüzden bunu sadece Dina'yı kurtarabilmek için yapmadığını pekâlâ biliyordum. Sezgileri ona başka hedeflerin de olabileceğini, arka planda görünenden daha fazlasının yattığını söylüyor olmalıydı ve bu ihtimal kati surette görmezden gelinemezdi.

Merdivenlerden indim ve bodrumdaki karanlığın beni yutmasına izin verdim.

Soluk ışıklar, tuğlaların arasındaki tozlu, örümcek ağlarıyla dolu boşlukları yer yer aydınlatıyordu. Haliyle gözlerim karanlığa alışana dek Victor'u görmem mümkün değildi. Terk edilmiş ve çoğunlukla boş olan bu yerin öteki tarafında, moloz ve eski bisiklet yığınlarıyla dolu, uzun bir taş merdiven olduğunu seçebildim. Küçük bir kapı sağ tarafımda bir yerlere çıkıyordu. Sol tarafımdaysa daha fazla yığın vardı; kırık taş ve harap olmuş yalıtım maddeleriyle asma tavandan koparılmış kalaslar.

Silahımı elimde hazır tutarak, merdivene doğru yürüdüm. Aslında ben bıçak ustası bir kızdım ama içimden bir ses bana gecenin bir yarısı, bu beklenmedik görevin daha ziyade silah gerektirebileceğini söylemişti. Taş merdivenlerden sessizce çıkarken, uzanıp botumun içindeki *İnci* yerinde mi diye yokladım.

Derken bodrumun gri ışıklarında bir gölge hareket etti ve altıncı basamakta aniden arkama dönmeme neden oldu. Sırtımı hemen duvara dayadım. Neyse ki siyah, dar kıyafetim karanlıkta gizlenmeme yardım ediyordu, kumral saçlarımsa sırtımın ortasına gelecek şekilde örülüydü ve yüzümü kapatmadığı için görüşüm daha keskindi. Kımıldamadan durdum, o kadar yavaş nefes alıyordum ki, resmen etrafımdaki her şey kadar sessizdim.

Bir çift botun altında ezilen moloz yığınlarından gelen çıtırtıyı duyunca silahımı hazırladım.

Silahı karanlık merdivenlerin ortasına doğrulttuğumda, Dorian ellerini iki yana açarak, "Benim!" diye fısıldadı ve "Yüce İsa! Ödüm bokuma karıştı, kadın!" diye ekledi. Nefes alıp verişi sesinden de yüksekti.

Silahımı, rahatlayarak indirdim.

Odanın öteki tarafındaki küçük kapıyı işaret etti.

"İçeriye oradan girdim," diye fısıldadı. "Binanın diğer tarafında, bodruma giden bir yol var. Bu kapı iki tarafı birbirine bağlıyor."

"Birilerini gördün mü peki?"

"Hayır, hiç kimse yoktu." Merdivenlerden çıktı. "Ama içim hiç rahat değil."

"Benim de," diye onayladım onu.

"Faust nerede?"

"Önden girdi içeri. Şimdi nerede bilmiyorum."

Yukarıdaki kapıya varmamıza birkaç basamak kalmıştı.

Sessizce, "Evli olduğunu bilmiyordum," dedim, bir yandan da yürümeye devam ederek. Ne de olsa durup eski sevgililerimizi konuşacak zaman değildi. Dokuz yıl seks kölesi olduğum Meksikalı uyuşturucu baronu Javier Ruiz'i saymazsak, aslında hiç sevgilim olmamıştı. Açıkçası onun da eski sevgilim olduğunu düşünmüyordum tabii.

"Sanırım hepimizin üzerinde konuşmaya değmeyecek şeyleri var," dedi.

Benimle sohbeti reddetme tarzı genellikle böyle değildi ama mesajını almıştım ve uzatmadım.

Kapıya vardık, kapının tozlu kulpunu tutup yavaşça açmaya hazırlandım.

Dorian, "Benden nefret ediyor," dedi. Beni hazırlıksız yakalamıştı.

İki basamak arkamda duran Dorian'a baktım.

Omuzlarını silkti. "Aslında onu suçlamıyorum," dedi, kapıya bakarak başını sallarken. "Hadi gidelim."

Şansımıza kapı sessiz bir şekilde açıldı. Başımı köşeden çıkarmadan, bir yerlerde kafamı uçurmak için bekleyen birileri olabilir düşüncesiyle siyah çizmelerimin üzerine çömeldim.

İki yöne ayrılan uzun, karanlık koridorda biraz daha moloz, ters dönmüş metal sandalyeler, duvar

kenarına üst üste atılmış, eski sıralardan başka hiçbir şey yoktu. Her yere kâğıtlar saçılmıştı.

Koridora girip molozların ve kâğıtların etrafından sessizce geçtik.

Dorian sol tarafını göstererek, "Ben bu taraftan gideceğim," dedi.

Başımı salladım ve ayrı yönlere gittik. Benim geçtiğim taraftaki açık kapılar, bana buranın bir zamanlar okul olduğunu anlatıyordu. Bir blok ötedeki otlardan, karanlıkta tanınmayacak hale gelmiş eski koşu pistini, buna benzeyen diğer tuğla yapıları ve bir basketbol sahası gördüğümü hatırladım.

Uzun koridor boyunca, vaktimi, içerisinin temiz olduğundan emin olmak için her bir kapıda durarak harcadım ve dakikalar sonra kendimi, ortalarında enlemesine uzanmış, açılmak için itmemi bekleyen, parlak metalden kolları olan, kapalı birkaç kapının önünde buldum. Kapılara yaklaşıp birine sırtımı dayadım ve başımı dikkatlice çevirerek, enlemesine uzanan kola, kapının üstünden dik bir şekilde inen küçük pencereden içeriyi görmeye çalıştım. Uzun tavandaki buzlu cam panellerinden gelen ay ışığı odayı aydınlatıyordu. Tüm görebildiğim karanlığa gömülmüş, sıra sıra oturma yerleriydi. Sonunda çok daha dikkatli bir şekilde baktım ve bir sahne gördüm. Burası bir konferans salonuydu.

Derin bir nefes alıp kalçamı kapı koluna dayadım ve kapıyı açtım. Kapının kolu tıpkı lisede okuduğum

zamanlardaki gibi ses çıkarınca, yüzümü buruşturdum. Kendimi güvende hissettiğimde, biraz daha ilerledim ve koridorun ortasına gelip çömeldim. Halı yılların kiri ve rutubetiyle çok kötü kokuyordu. Hava kuru ama serindi. Kasım ayı yaklaştıkça, daha da serinlemişti.

Birden durup gözlerimi yarı karanlığa diktim. Sahneye yakın ikinci sıradaki sandalyelerden birinde sanki biri oturuyordu. Yere yattım, parmaklarım tetiği çekmeye hazır halde, gözlerimin karanlıkta yanıldığını umarak, herhangi bir hareketlilik olmasını bekledim.

Sandalyenin arkasında, ileri geri sallanan bir ayak vardı.

Yüksek bir ses, konferans salonunda yankılandı ve Niklas'la Dorian'ın farklı taraflardan gelip ellerindeki silahları, benim gördüğüm karaltıya tutarak ilerlediklerini gördüm.

"Ellerini kaldır! Siktiğimin ellerini kaldır dedim!" diye bağırdı Niklas. Sesi odanın içinde yankılandı.

Başkalarının da olması ihtimaline karşı, koltukların arkasına geçip tekrar çömeldim. Daha sonra, arkadan yaklaşmam gerekebilirdi.

Dorian karaltıya "Tessa nerde?" diye bağırdı, sanki silahının namlusunu onun başına dayamış gibiydi. "Eğer ona zarar verdiysen, beynini dağıtırım! Nerede o?!"

Victor, "Ağır ol, Dorian," dedi. Ardından Victor'un gölgesinin sahneye doğru ilerlediğini gördüm, ayakkabıları ahşap zeminde tıkırdıyordu.

Herhangi bir hareket veya duvarda gölgeler aramak için etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu. Bu kişi her kimse, buraya yalnız gelmiş olabilir miydi? Ama bu ihtimali derhâl zihnimden uzaklaştırdım. Eminim Victor da böyle düşünüyordu. Biz bile yalnız gelmemiştik çünkü. Binanın arkasına geçip ilk hamlemizi yapmadan önce, çatılara, dışarıyı kollayan dört adam yollamıştık. Fakat onlar da bir şey bulmamışlardı. Ne bina etrafında pusu kuran vardı, ne de atış menziline girmemizi bekleyen keskin nişancılar.

Karaltı koltuktan kalktı, uzun platin sarısı saçları sırtına kadar uzanıyordu. Ellerini yanlara açmıştı. Her ne kadar arkadan bakınca nasıl biri olduğunu anlayamasam da, ağzının kenarında çarpık bir gülümseme olduğu hissine kapıldım.

Nihayet kalkıp koridora doğru yürüdüm. Ben gelirken bana doğru bakan sadece Niklas'dı. Dorian ne öfke dolu gözlerini ne de silahını kadından çekmişti.

Sonunda Victor da bana bakıp başıyla onayladı.

Kadın bir anda, iki sandalyenin arkasına tutunarak, ince bedenini havaya kaldırdı ve ayaklarını sallayıp, bir ayağıyla Dorian'ın silahını havaya savurdu; yarım saniye sonra da öbür ayağıyla yüzüne vurdu. Dorian yere düşerken, mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Tek bir silah sesiyle, Niklas'ın önündeki ışık söndü ve silahı kenara savruldu. Kadın sandalyenin üzerinden atlayıp salonun ortasına indi ve mükemmel bir şekilde çömeldi. Bir saniye içinde, göz hizasına

kadar kalktı ama Niklas bir aparkatla onu karşılamasını bildi ve kadın koridorun öteki tarafındaki koltukların üzerine sırtüstü düştü.

Onlara doğru koşarken silahımı kılıfına koyup botumun kenarındaki bıçağımı çıkardım. Onu bu cadıya saplama iştahım fazlasıyla kabarmıştı.

Sarı saçları sırtını âdeta döverken, kadın dengesini sağlamak için sandalyelerin dayanma yerlerine tutunup Niklas'ı tekmeledi. Bir... İki... Ve üçüncü seferde siyah çizmeleri, Niklas'ı salonun ortasına uçuracak şekilde, bizimkinin göğsündeki ölümcül noktaya isabet etti. Kadın, Niklas'm üstüne atlayıp başına yumruk attı ama Dorian onu arkasından yakalayıp hızla geriye çekti. Niklas yeniden ayağa kalkarken, kadın da arkasındaki Dorian'm yüzüne, başının tersiyle vurup elinden kurtuldu. Uzun bacaklarını Niklas'ın midesine gömdü, dönerek Dorian'ın yüzünü yumrukladı ve Dorian'ın burnundan kan boşaldı.

Yere çömelip ayağımı kadının ayaklarının altına sürerek, ben de bu sahneye dâhil oldum. Kadın sırtüstü düşünce sarı saçları yere yayıldı. Bıçağımı boğazına dayamak için sıçradığımda koluyla elimi engelledi ve bıçak yere düştü. Birkaç kez ona vurdum, burnuna üçüncü kez vurduğumda, parmaklarımın eklem yerleri kanamaya başlamıştı bile. Fakat birden bacaklarını, arkadan, boğazıma dolayıp beni sırtüstü yere devirdi.

Rollerimiz tersine dönmüştü ve yüzümdeki kemikleri çatırdatan yumruğunun acısı yüzünden her şeyi bulanık görmeye başladım, başım da dönüyordu. Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve iki elimle kadının ipeksi saçlarına yapıştım. Saç çekmek, yapacak başka bir şey kalmadığında, cadalozların tercih edeceği bir şeydi.

Ve saçlarını öyle sert çekmeye başladım ki sonunda yerde cebelleşmeye başladık. O beni yumrukluyordu, ben de onu yumrukluyordum.

"Dina nerede?!"

Kadın kahkaha atıp ayağa fırladı ama Dorian kolunu tutup kıvırınca tekrar düştü. Dorian da sırtına dizini bastırarak kadını zapt etti.

Ama kadın bir kahkaha daha attı. Ağzını dolduran kan yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Derken Niklas kemerini çıkartıp kadının beline doladı ve kan dolaşımını kesmeye niyetlenerek onu olabildiğince sıktı.

İkisi birden kadını çekip ayağa kaldırdılar ve koluna girdiler.

Kadının önünde durup ilk defa gözlerinin içine baktım. Yuvarlak yüzünü saran saçları dağılmış, ağzından akan kan yüzünden, yer yer kırmızı olmuştu. Takındığı gülümseme nefret dolu ve heyecanlıydı. Sanki olan bitenden sapkın bir şekilde zevk alıyor gibiydi. Yumruğumu kaldırıp tekrar yüzüne indirdim. Başı geriye gidip geldi, ancak yüzündeki o tuhaf sırıtış ve gözlerindeki meydan okur ifade bozulmamıştı.

Niklas onu daha sıkı tuttu. Dorian yanında durdu. Onu öldürmeyi en az benim istediğim kadar istediğini biliyordum.

Benimle dalga geçercesine, "Eğer ölürsem, o ihtiyar orospuyu da kendimle birlikte götürürüm," dedi.

Yumruğumu sallayıp yüzüne bağırarak ona saldırdım ama Victor kolumdan yakalayıp beni çekti.

"O nerede?" diye böğürdüm. "Ona ne yaptın, söyle!"

Kıpkırmızı dudaklarına daha şeytani bir sırıtış yayıldı, rujunun yüzüne bulaştığını yeni fark ediyordum.

Kanı yere tükürdü; dişlerinde herhangi bir eksiklik olup olmadığını anlamak için dilini ağzının içinde gezdirdi.

Victor aramıza girip beni kenara çekti.

Sakin ama ısrarcı bir sesle, "Kimsin sen?" diye sordu.

Kadın güldü, kanların arasından beyaz dişleri parıldadı.

Gözlerini, arkasında duran Niklas dışında hepimizin üzerinde gezdirerek, "Ah, içinizden *biri* kim olduğumu gayet iyi biliyor," dedi. "Sorgucu nerede? O sadist hayvan yani. Sizin kadar o da bu işin içinde," Gözlerini tekrar Victor'a çevirdi, "İnsanları doğrasın diye tuttuğunuz şu kaypak sapık. İstihbaratçı? *Hepiniz* bu işin içindesiniz."

"*Bu* tam olarak ne anlama geliyor?" diye başka bir soru yöneltti Victor.

Kadın düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı ve "Yuvarlak masanın altı şövalyesi birden hazır olduğunda, bunu öğreneceksiniz," deyip omuzlarını silkti. "Ben de banyo yapıp temiz bir şeyler giyecek ve fast-food olmayan güzel bir yemek yiyip şarap içeceğim."

Niklas ve Dorian önce birbirlerine, sonra bana ve son olarak da Victor'a baktılar.

Niklas kadını boğazını açıkta bırakacak şekilde saçından tutup çekti.

"*Sen* nasıl bir baş belasısın?" dedi.

"Ah tatlım," dedi kadın tuhaf bir şekilde, "beni bu kadar hırpalama, yoksa sana âşık olabilirim."

Niklas onu daha da sert çekti ama kadın oralı bile olmadı.

"Benim adım Nora," dedi. "Kontrol *açıkça* bende olduğuna göre, şimdilik bilmeniz gereken de bu kadar."

3. BÖLÜM

Izabel

Günümüz, 21.00, Boston Karargâhı

Yarık dudağı ve sol gözünün altındaki morluğuyla bir yüz, aynadan bana bakıyordu.

Odada, arkamda duran Victor'a, "Bu kadın tam bir kaçık," dedim ve parmak uçlarımla gözümün altındaki kesiğe merhem sürdüm. "Oyun oynuyor," diye sürdürdüm sözlerimi. Yaralı kemiğe parmağım değdiğinde irkildim.

"Aynen öyle," diye onayladı beni. Temiz kumaş pantolonunu giydi, fakat bütün düğmelerini iliklemedi. Pantolon kaslı kalçalarında gevşek bir biçimde kaldı. "Ve şimdi bizim de oynamamız gerekiyor."

"Sence o kim? Bizden birinin onu tanıdığını söyledi. O ben değilim. En azından bundan eminim," dedim.

Kollarını, gömleğinin kollarından içeri sokarken, "Bu doğru olmayabilir," dedi. Aynanın karşısından ayrılıp banyo kapısına geçtim. "Bilindik biri olsaydı, onu zaten tanırdık. Onu hiç görmemiş olan Woodard ya da Fredrik dışında tabii. Bence o bizden birinin, başka biri vasıtasıyla tanıdığı biri," dedi.

Meraklı bir şekilde, üzerimde sadece siyah iç çamaşırlarımla odaya geçtim. Saçlarım da az önce duş aldığım için ıslaktı.

Victor gömleğinin düğmelerini iliklerken, "Benim asıl merak ettiğim, kadının kimliğinden ziyade, Bayan Gregory'yi, Tessa Flynn'i ve James Woodard'ın kızlarını falan nasıl bildiği... Hatta bizim bir araya gelerek, gizli kapaklı işler yürüttüğümüzü nereden öğrendiği..." dedi.

Boston'a arabanın bagajındaki Nora ile dönerken, kadın bize elindekilerin Dina ve Tessa'dan ibaret olmadığını söylemişti. Kızlarının kaybolmasından dolayı çılgına dönen James Woodard da konuştuğumuz gibi Boston yolundaydı.

"Peki ya, senin, Niklas'ın ve Fredrik'in onun tarafından kaçırılmaya değer kimsesinin olmadığını nereden biliyor?" diye sordum.

Victor çoraplarını giymek için yatağın ucuna oturdu ve bir kez başını salladı.

"Evet, epey endişe verici," dedi. "Eğer bu kadarını biliyorsa, eminim hakkımızda çok daha fazlasını

biliyordur. Onu öldürmeden önce, neler bildiğini öğrenmek zorundayız."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Yani... Sen onu öldürmeden önce, Dina'yı, Tessa'yı, James'in kızlarını ve başka her kim varsa onları bulmalıyız mı demek istiyorsun?"

Başını kaldırdı.

"Buraya gel," dedi.

Ona doğru isteksizce yürüdüm. Ellerini kalçalarımın üzerine koydu ve beni açık duran bacaklarının arasına çekti. Ilık dudaklarıyla çıplak göbeğime dokundu.

Ellerimi onun kısa, kahverengi saçlarında gezdirdim. Bana, "Bu kadının, Bayan Gregory'ye zarar vermesine seyirci kalmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Onu bulup kurtarmak için her şeyi yapacağız. Bana güveniyor musun, Izabel?" Başını kaldırıp gözlerime baktı.

Hâlâ saçlarında olan parmaklarımla, başını dikkatlice geriye yasladım. Victor'sa bu hareketime, elleriyle kalçamı sıkarak karşılık verdi.

"Sana güveniyorum, Victor. Ayrıca senin kim olduğunu ve sadece bana karşı beslediğin duygular yüzünden, olmadığın biri gibi davranmayacağını da gayet iyi biliyorum." Boynunu geriye yaslayıp bana bakarken, ben de ellerimle saçlarını okşadım. "Şunu da biliyorum ki..."

Sessizce, "Ne biliyorsun?" diye araya girdi Victor.

Başımı sallayarak, "Hiç..." dedim.

Üstüme bir şeyler giymek için bir adım geri attım ama beni elleriyle sıkıca tuttu ve yerimde öylece kaldım.

"Söyle," dedi.

"Söyleyemem."

Söylemeyecektim. Bu konuya açmaya beni zorlayan şey neydi onu bile bilmiyordum.

"Önemli değil zaten," dedim ve gitmeme izin verdi. "O sürtükle konuşmamız gerek. İplerin onun elinde olması umurumda değil. Onu iyice benzetirsem, konuşmak zorunda kalacaktır." Dolabın yanından ona parmak salladım. "Karşılık veremeyecek şekilde sandalyeye bağlanmış olması falan da umurumda olmaz. Dina'yı incitirse, onu ölene dek döverim."

"Senden de bu beklenirdi," dedi Victor ve yatağın ucundan kalkıp gömleğinin uçlarını kemerin arasına sıkıştırıp ayakkabılarını giydi.

Kısa, siyah elbisemi başımdan geçirirken, Victor arkamda durup beni ensemden öptü ve parmaklarımı çıplak kollarımda hafifçe gezdirdi.

"On dakika sonra görüşürüz," dedi.

Dönüp kapıya doğru yürüdü ama ben koşup ona arkasından sarıldım ve morarmış yüzümün yan tarafını sırtına dayadım. İri elleriyle ellerimi tuttu.

Tüm içtenliğimle, "Sana güveniyorum, Victor," dedim.

Ellerimi son bir kez daha sıktı ve giyineyim diye beni yalnız bıraktı.

* * *

Nora, kalın tuğla duvarları beyaza boyanmış, geniş bir odada tek başına oturuyordu. İki metal sandalyenin arasında, kare şeklinde, yine metalden bir masa vardı ve yüksek tavan boyunca uzanan kubbe şeklindeki lambalar, ortalığı âdeta ışık banyosuna sokuyordu. Duvarın tavana yakın kısmına, dört tane havalandırma menfezi yerleştirilmişti fakat içerisi ne çok soğuk ne de çok sıcak olduğundan, şu an için buna ihtiyaç yoktu. Yerler, ayak izleri ve aylar öncesinde odadan çıkarılmış mobilyaların neden olduğu çiziklerle bozulmuş beyaz fayanslarla kaplıydı. Bir zamanlar hoş bir depo olan yer, şimdi bir zindan ve sorgu odasına dönüşmüştü. İnsan tavana yakın havalandırma menfezlerinden geçebilecek kadar küçük olmadığı müddetçe, içeri girip çıkılabilecek tek yer ağır demir kapıydı. Ve Nora hiç de küçük bir kadın sayılmazdı. Benden biraz daha iri yapılı, biraz daha uzun boylu ve haliyle biraz daha ağırdı. Ben bile o kadar dar bir açıklıktan geçemeyeceğime göre, onun geçmesi pek de mümkün görünmüyordu.

Nora isteyince, banyo yapmasına müsaade ettik. O yıkanırken yanında durmaya gönüllü olan Niklas bu durumdan pek memnundu. Sebebi aslında onu çıplak görecek olması değildi. Sadece yüzüne vurduğu için banyo yaparken, onu rahatsız etmek istiyordu. Nora'ya karşı olan nefretinin, bana olan nefretini şimdiden geçtiğini bile düşünüyordum.

Nora'ya yemek ve şarap da verildi. Bunun tek sebebi Dina'nın nerede olduğunu bilmesiydi. Sonrasında ona giymesi için kendi kıyafetlerimi verdim. Siyah deri pantolon, uzun kollu siyah ipek gömlek, on santim topuklu siyah ayakkabılar... Özel olarak koyu kırmızı ruj istedi. Ruju ona vermeden önce biraz klozete sürmeyi düşündüm ama banyoya gidip geri gelmek uzun süreceğinden bu fikirden vazgeçtim.

Nora, sorgu odasında, ödemek zorunda olmadığı bir akşam yemeğinin keyfini çıkarıp âdeta bir randevudaymışçasına etini, pilavını ve patates püresini yiyip şarabını içerken, Niklas da yanında nöbet tutacaktı. Dorian'ın onunla kilitli odada kalmak için sıranın kendisine geldiğini ısrarla belirtmesi, onun da bu kadını en az benim kadar haklamak istediğinin bir göstergesiydi. Fakat Victor tam da bu sebepten Dorian'a dışarıda beklemesini söylemişti.

Kalın, mika kaplı, küçük kare pencereden içeriye bakmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. İçeride olan Victor'du ve kadının tam karşısında oturuyordu.

Niklas'a, "Bir şey dedi mi?" diye sordum.

Odanın dışında Dorian'la birlikte bekliyordu. Uzun, çelik kapı kapalıydı ve dışarıdan kilitlenmişti. İki kat yukarıdaki kamera kayıt odası haricinde, içeride konuşulanları duymanın imkânı yoktu.

Niklas kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslanırken başını salladı.

Boşuna bir umutla, çelik kapıya kulağımı dayayıp, "Ne söylediklerini duyamamak hiç hoşuma gitmiyor," dedim.

"Aslında *bana* söylediği tek şey," diye söze başladı Niklas, "şartlardan memnun olmamasıydı."

Dorian parlak ışıklı salonda sinirli bir ifadeyle ağır ağır dolaştı. Şakağındaki kalın damar belirginleşmişti. Çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi sürekli oynuyordu.

"Onları bulacağız," dedim. İyimser bir tutum takınmaya çalışıyordum aslında. Ama öyle bir duygu içerisinde olduğum söylenemezdi.

Bana baktı ve volta atmaya devam etti.

"Onun istediği şeyi bulmak için dışarıda olmam gerekirken, burada durmak da benim hoşuma gitmiyor."

"Victor ne yaptığını biliyor," dedim.

Başını salladı. "Fakat yine de ne dediğini duysam iyi olur."

Tam o sırada, kapı içeriden vuruldu. Bunun Victor olduğunu anlayan Niklas, duvardaki panelde asılı duran kilidin şifresini çevirdi ve bir klik sesi geldi. Kapı açılır açılmaz Victor dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

İyice meraklanmıştım. "Ne dedi?" diye sordum.

Victor başını sağa sola salladı.

"Hepimiz onunla aynı odada olmadan konuşmayacak," diye söze girdi. "Kanepeli, daha geniş bir oda istiyor."

"Can sıkıcı bir sürtük, değil mi?" diye söze karıştı Niklas.

Victor hepimize tek tek baktı. "Başka bir odada kalamayacağını ona söyledim zaten," dedi. "Her istediğini ona vermeyeceğiz. Bu kabul edilemez. Bu, ona yapacağımız şeylerin sınırsız olmadığını düşünmesine sebebiyet verecektir. Tüm kartlar elinde olabilir ama odada sandalyeye bağlı olan da kendisi. Yani kontrol tamamen onda değil. Böyle bir gücü onun eline falan da vermem. Kimin hayatı söz konusu olursa olsun."

Dudağımı ısırıp sessiz kaldım.

Dorian ise dişlerini daha sert bir şekilde gıcırdattı.

Niklas kurumuş dudaklarını yalayıp uzun koridora öylece baktı. Onu ilgilendiren tek şey, bu kadının örgüt hakkında ne bildiğiydi.

Derken kelleşmeye başlamış kafasıyla James Woodard'ın, yürürken ayağına dolanacak kadar uzun, bej renkli pantolonuyla hızlıca yanımıza geldiğini fark ettik. Kısa kollu, mavi-beyaz kareli bir gömlek giymiş, gömleği yukarı çektiği kemerinin içine tıkıştırmıştı. Saçının kenarları ve burun deliklerinin altı terden boncuk boncuk parlıyordu.

Çelik kapıyı işaret ederek, "Kızlarımı kaçıran kadın burada mı?" diye sordu. "Bu odada mı?"

"Burada," dedi Victor kısaca.

Woodard, "Öyleyse neyi bekliyoruz?" diye sordu.

İşaret parmağının ucuyla gözlüğünü ortasından bastırarak iyice yüzüne yerleştirdi.

Dorian iğneleyici bir dille, "Görünüşe göre Fredrik'i bekliyoruz," dedi. "Ancak eğer öyleyse, daha çok bekleyeceğiz demektir."

Victor güçlü ellerini Dorian'ın önünde kenetleyerek, "Hayır," dedi, "ona vermeyi kabul etmediğim bir başka şey de bu. Başta pek hoşuna gitmedi ama sonra Woodard geldiğinde konuşmayı kabul etti. Fakat Fredrik gelmeden her şeyi anlatmayacak. O yüzden, evet, ona ihtiyacımız var."

Niklas durumu onaylamadığını ifade eden bir sesle, "Onu bulmak bu kadar zor olmamalı," dedi. "Sen onun patronusun ve hatırladığım kadarıyla tatil programımız ve 401k planımız falan da yoktu. Senin ya da içimizden birinin telefonlarını açmazsa, icabına bakılması gerekir."

Victor, Niklas'a baktı. "Fredrik buraya gelecek. Buna şüphem yok, Niklas. Şimdi kadının ne bildiğini ve ne istediğini bulalım."

Woodard tombul elleriyle gür kaşlarındaki teri sildi; kareli gömleğinin koltuk altı da ıslanmıştı.

"Woodard," dedi Victor, "Izabel'e söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Bu kadına örgütle ilgili hiçbir bilgi verilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Woodard'ın boğazı düğümlendi ve bunu kabul etmesi pek de kolay olmadı. Kaşlarında biriken terleri silerken, "Evet, bayım. Anladım," dedi.

Bu adamı izlemek gerekecekti. Kararsız, korkak ve umutsuz bir hali vardı. Bir adamı pes ettirip bildiği her şeyi itiraf etmesini sağlayacak üç ana madde... Yine de korkusunu pekâlâ anlayabiliyordum. Dahası açığa vuracaklarından endişe etmekten ziyade, onun için üzülmekten kendimi alamadım.

Victor kapıdaki şifreyi girdi ve hep birlikte odaya geçtik.

4 BÖLÜM

Izabel

Odaya girdiğimizde, Nora'nın koyu kırmızı dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. Platin sarısı, ipek gibi uzun saçları yanaklarından omuzlarına dökülüyordu. Koyu kirpikleri, yay gibi kahverengi kaşları ve çıkık elmacık kemikleri oldukça dikkat çekiciydi. Büyüleyici bir kadın olmasına rağmen kusursuz değildi. Çenesinin sol tarafında, ince bir yara izi, boğazında ise bir çizik vardı. En belirgin tarafı ise sol serçe parmağının ucunu kaybetmiş olmasıydı.

Zincirler kollarını ancak omuz hizasına kadar kaldırmasına izin veriyordu. Avuç içlerini yukarı doğru çevirip başını bir tarafa hafifçe yatırdı.

Kendinden emin, kocaman bir gülümsemeyle, "Hepinizi bir arada görmek ne güzel," dedi. Sonra ellerini masaya indirdi ve kelepçeler demir masaya çarptı. "Biriniz dışında tabii."

Diğerlerinden bir adım öne geçerek, "Dramatik monologu atlayalım," dedim soğuk bir şekilde. "Ne kadar hazır cevap olduğun ya da ne çeşit banal cümleler kurabildiğin burada hiç kimsenin umurunda değil. Ne istiyorsun, sen onu söyle. Hadi!"

Nora yapmacık bir duygusallıkla iç çekip dudaklarını eğdi ama o mağrur ve kendisini tokatlama isteğimi kaşıyan, sinir bozucu sırıtışı hâlâ yüzündeydi.

Victor yanıma geldi ama beni ne uzaklaştırdı ne de sakin olmaya zorladı. Hata yapacağımı düşünseydi, karşısında bu kadar ileri gitmezdi. Ne de olsa zaman zaman öfkemi kontrol edemediğim doğruydu.

Nora'nın kahverengi gözleri onu takip etti. Parlak, pahalı ayakkabılarını, siyah Armani takım elbisesini ve güzelce taranmış saçlarını inceledi. Ona şehvetli bir şekilde bakıyordu ama ben de odada olduğuma göre, kıskançlık damarıma basmaya çalışıyor olabilirdi. Fakat endişelenecek bir şey olmadığını bildiğim için bu işe yaramayacaktı.

"Başlayalım mı?" dedi Victor.

Nora her zamanki gibi çok bilmiş bir edayla, "Elbette," dedi. "Oturun derdim ama gördüğünüz gibi fazladan sadece tek bir sandalye var..."

Dorian sabırsızlıkla, "Böyle iyiyiz," dedi ve yanımıza yaklaştı.

Niklas duvara yaslanmak için kenara geçti. Nora'nın söyleyeceklerini herkes gibi o da fazlasıyla merak ediyordu ama sıkılmış gibi bir hali de vardı. Kollarını

göğsünde kavuşturup ayağının birinin tabanını arkasındaki duvara dayadı.

Woodard neredeyse hiç kımıldamadan duruyordu, odanın ortasında dikilmişti, sanki lunapark trenine bağlanmış da yüksekten korkuyormuş gibi bol bol terliyordu. Baskıdan dili çözülecek biri varsa o da Woodard'dı.

Nora gözlerini tek tek üzerimizde gezdirdi. Dirseklerini sandalyenin kenarlarına koyup parmaklarını kucağında birbirine geçirdi.

Yumuşak ve kendinden emin bir şekilde söze başladı: "Dediğim gibi, içinizden biri kim olduğumu biliyor ya da bu iş bitmeden, kim olduğumu anlayacak."

Gözlerini düşmana kilitlemiş, her zaman dikkatli, her zaman disiplinli, hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan, durum ne olursa olsun başına gelen belayı defedebilen Victor dışında hepimiz birbirimize baktık.

"Oyun bu şekilde oynanacak," diye devam etti Nora. "Bilgi istiyorum ve buraya gelme sebebim olan bilgiyi almazsam..." Zoraki bir gülümsemeyle işaret parmağını yukarı kaldırdı. "Evet, buraya *geldiğimi* söyledim çünkü ben istemeseydim, burada oturuyor olmazdım."

"Sanırım bir sandalyeye zincirlenmeyi de istiyordun," diye araya girdim.

Kelepçelerini göstermek için bileklerini kaldırdı.

Dalga geçercesine, "Bu küçük şeyler mi?" diye karşılık verdi.

Victor, "Konuya gel," diyerek onun lafını böldü.

Nora kahverengi gözlerini benden Victor'a çevirdi. Kısa bir duraksamadan sonra ise sözlerine devam etti.

"Hepiniz bana bilgi vereceksiniz. Özellikle de..." Parmağıyla yine yukarıyı işaret etti. "Burada olma sebebim olan kişi. Bu kişinin, hepinizin önünde bana istediğim bilgiyi vermekten başka şansı yok ve eğer kendisi bunu reddederse, sevdikleriniz ölecek."

Gergin bir şekilde yutkundum, gözümün önüne Dina'nın hayali geldi.

Dorian elleri yumruk olmuş, diş gıcırdatarak, yüzünde intikam dolu bir ifadeyle Nora'nın bir adım daha yakınına geldi.

Victor, Dorian'ı durdurmak için sadece kolunu kaldırdı ve Dorian daha fazla ilerlemedi.

Nora, Dorian'a uyarırcasına baktı, "Eğer ben ölürsem onlar da ölür," dedi ve parmaklarını kucağında tekrar birbirine geçirdi.

"Son olarak, eğer kırk sekiz saat içinde benden haber alamazlarsa, bu da sevdiklerinizin ölümüne neden olacaktır. Şimdi oynamak istiyor musunuz?" Bir kez daha hepimizi tek tek süzdü.

Victor, "Ne tür bir bilgi istediğine bağlı. Elimde esir olduğun gerçeğini gözden kaçırıyorsun. O insanları geri almak için seni kullanmayacağımızı nereden

çıkardın? Eğer beni tanıyorsan, ki öyle görünüyor, örgütümü ele vermeyeceğimi ve bir başkasının da bunu yapmasına müsaade etmeyeceğimi biliyor olmalısın." Ellerini masaya koyup eğildi ve gözlerinde ölümcül bir ifadeyle ona baktı. "Üstelik ben bir kadını öldürmekten de çekinmem."

Bakışlarımı yere çevirdim ve bir müddet siyah çizmelerimden başka bir şey görmedim.

"Bundan gurur duyuyorsun, öyle mi?" diye dalga geçti Nora. Emin olamamakla beraber sanki bir an bana baktığını hissettim.

Başımı tekrar kaldırırken, Nora da başını iyice dikleştirdi.

"Kadınları öldürmeyi seviyor olmalısınız, Bay Faust," dedi gülerek ama gayet ciddiydi ve beni sinir etmeye çalıştığını biliyordum.

Victor ellerini masadan kaldırırken, "Öldürmek benim işim," diye cevapladı. "Ne severim ne de sevmem. Ancak suçsuz insanları öldürmem, eğer ima ettiğin buysa."

"Ah, tam olarak değil," dedi Nora, ses tonu alaycılık kokuyordu.

Bu kez benimle göz göze geldi, sanki benimle ilgili bir şeyler varmış gibi hissettim. Belki de yine benim kuruntumdu.

"Fakat soruna yanıt vermek gerekirse," diye devam etti Nora, "tüm o insanları geri almak için beni

kullanabilirsiniz fakat size bir faydası olmayacaktır." Masanın üzerine eğildi, uzun saçları metal yüzeye değdi. "Gördüğünüz gibi ölümden korkmuyorum ve beni buraya getiren bilgi dışında bir yaşama amacım da yok. Bu yüzden bütün istekleriniz için beni kullanabilirsiniz ama böyle yapmakla onların hayatını daha da büyük bir tehlikeye atacağınızı bilin."

Odayı bir sessizlik kapladı. Tekrar düşünceli bir şekilde birbirimize baktık.

"Ne tür bir bilginin peşindesin peki?" diye sordu Victor.

Nora sırıttı, başını hafifçe eğdi.

"Her birinizin derin, karanlık bir sırrı var," diye söze başladı. "Utandığınız, pişman olduğunuz ya da yaptığınız bu berbat şeyden dolayı lanetlenip kendinizden kaçamadığınız. İçinizden biri..." Bunları söylerken, muhtemelen bilerek, herhangi birimize bakmadı. "Size çok yakın biri tarafından ihanete uğradı. İçinizden biri, sizden çok uzun zaman önce alınmış bir şeye sahip ve yine içinizden biri, eğer bulunursa sonunuzu getirecek bir şeyi gömdü. Bana bu sırları itiraf edeceksiniz. İsteyerek... Dürüstçe..." Şimdi sadece Victor'a bakıyordu. "Aradığım şey bu türden bir bilgi, Bay Faust."

Ortalığı tekrar bir sessizlik kapladı ama bu sefer hepimizin hissettiği rahatsız edici bir şey vardı.

Kollarımı bağlayarak, "Bu sözde karanlık sırları zaten bildiğini mi kastediyorsun?" diye sordum.

Nora'nın kırmızı dudakları bana bakarken öne doğru uzadı.

"Biliyorum," dedi. "Senin hakkında bu odada sana en yakın olan kişiden daha fazla şey biliyorum."

Hiç geri adım atmadan, "Nereden bileceksin ki?" dedim, çünkü diğerleri gibi, dediklerine ben de inanmıyordum. "Derin, karanlık sırların böyle olmasının elbette bir nedeni vardır. Bundan kendine nasıl bir fayda sağlayabilirsin ki? Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Sakin ve kendinden emin bir şekilde, "Hazır olduğumda nereden öğrendiğimi de size anlatacağım," dedi. "Ve bence bundan çok şey çıkar, *Sarai*..." Dilinden eski ismim dökülünce ürperdiğimi hissettim. "Sadece sabırlı olun. Sonunda her şey anlam kazanacak."

Victor arkasını Nora'ya dönüp bize baktı.

"Buna devam etmek isteyen var mı?" diye sordu.

"Ben devam ederim," dedi Woodard, başını sallarken gıdısı oynadı. "Ne-ne olursa... Be-ben... demek istediğim, kızlarımı güvende tutabilecek *her şeyi* yaparım." Göbeğinin üstünde ellerini büktü.

Dorian sert, sarı saçlarına uzandı ve koyu gri renkteki kazağının kolundan, Rolex saatinin olduğu bileğinin ortasındaki, ucundan kan damlayan yaprak dövmesi ortaya çıktı.

Başını sallayıp, kurumuş dudaklarını yaladı ve elleri başından ensesine kaydı.

"Ben de istiyorum," dedi ve Nora'ya baktı.

Victor bana baktı. Bense sadece bir dakika tereddüt ettim.

"Beni de say," deyip Nora'ya alaycı bir şekilde baktım. "Gizleyecek bir şeyim yok."

Nora güldü çünkü yalan söylediğimi biliyordu.

Niklas ayağını iterek, kendini duvardan uzaklaştırdı ve yüzünde ustaca sergilediği yapmacık gülümsemesiyle bize doğru yürüdü. Yaklaşınca, yanaklarını ve çenesini kaşıyıp, kollarını bağladı ve Nora'ya baktı. "Pisliğin tekisin," dedi. "Bu odada herkesin bir sırrı olduğunu söylüyorsun. Oysa benim kimsenin bilmediği, derin ve karanlık bir sırrım *yok*. Tüm kartlarım açık ve sen de şov yapıyorsun. Çıkarcı bir orospudan başka bir şey değilsin." Bana baktı. "Ama emin ol, oyununa ben de katılıyorum. Şu an yapacak başka bir işim de yok zaten."

Niklas geri dönüp tekrar duvara yaslandı.

Bütün gözler artık Victor'daydı.

Victor bana baktı çünkü bunu benim için yaptığını biliyordum. Sonra dikkatini Nora'ya verip, "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu.

Nora gülerek sırtını sandalyeye dayadı.

Dudaklarını büzdü, elini salladı ve "Ne kadar erken olursa, o kadar iyi. Zaman akıyor. Umarım bunları sizin şu Uzman'a iletirsiniz. Seraphina'yı getirememesi çok kötü. Yoksa adı *Cassia* mıydı?" Zalim bir

şekilde sırıttı. "Gelecek, değil mi? Onun da anlaşmanın bir parçası olduğunu *unutmayın*. Eğer gelmezse, hepsi ölür."

Dorian ve ben, bu kez bakışlarımızı birbirimize kilitledik, ikimizde de aynı berbat korku vardı.

Nora yay gibi gerdiği kaşlarıyla, "Öyleyse önce kim gönüllü olacak?" diye sordu.

"Önce ben," dedi Woodard.

Parmağını ensesine doğru götürüp terden ıslanmış gömleğini çekiştirdi.

Victor masaya yaklaştı, boş sandalyeyi eline aldı ve odanın ortasına, masadan ve diğer ucunda oturan tehlikeli kadından beş adım uzağa çekti.

Victor, "Sandalyeyi kımıldatma," dedi. "Kolları, bacakları bağlı ama yine de uzanabileceği yerde durma."

Nora, Woodard'a beyaz dişlerini göstererek, zalimce sırıttı. Performansından dolayı kendisiyle gurur duyarcasına her birimize tek tek baktıktan sonra odadan ayrıldık.

Ağır kapı arkamızdan kapanıp otomatik olarak kilitlendikten sonra, Niklas ağır aksanıyla, "Peter Griffin'i o kadınla aynı odada kapalı tutmak bence iyi bir fikir değil," dedi.

"Peter'ın silahı var," dedi Victor. "Ondan uzak kaldığı sürece sorun olmaz. Ayrıca kadın buraya birini öldürmek için gelmedi. Oynadığı bu oyun onun için önemli."

Victor doğru bir noktaya dikkat çekmişti.

"Odanın dinlendiğini biliyor mudur sence?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevapladı, "ama bana öyle geliyor ki, onun için bunun bir önemi yok."

"Victor," dedi Dorian, "ya Tessa'ya bir şey olursa?"

"Önce fırsatımız varken, şu köprüyü geçelim, Flynn," diye sözünü kesti Victor, "adım adım ilerleyeceğiz."

Koridor boyunca Victor'un peşinden gidip odadan uzaklaştık, asansöre bindik, ardından da denetim odasına girdik. Devasa büyüklükteki üç tane düz ekran televizyon, duvar boyunca dizilmişti. Bunların altında, sağında ve solunda bulunan büyük sehpalara görüntü ve işitme cihazları konmuştu. Ekranlarda sorgu odasının görüntüsü vardı. Ortadaki televizyonun ekranında ise Nora ve Woodard görünüyordu. Woodard'ın boynundaki leke ve izlerin görülebileceği kadar yakın bir görüntüydü bu. Sağ ve sol taraftaki ekranlarda, odanın farklı kısımlarını gösteren dört farklı açı daha vardı.

Sesleri, sanki küçük bir salonda film izliyormuşuz gibi hoparlörden yayılıyordu.

Tekerlekli büro koltuklarına oturup konuşmalarını neredeyse başlangıç anında yakalamayı başardık.

Nora, ellerini önündeki masaya koydu. Zekice bir ifadeyle, "Tam adının James Carl Woodard olduğunu biliyorum. 3 Ağustos 1955'te, Boston, Massachusetts'te,

Anthony ve Betty Woodard'ın çocuğu olarak doğdun," dedi.

Woodard yerinde zor duruyor, ayağını hızlı hızlı yere vurdukça geniş, siyah makosen ayakkabıları tıkırdıyordu. Rahat nefes alamadığı açıktı, gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Alnındaki ter damlalarını sürekli eliyle siliyor, oradan da pantolonunun paçalarına sürüyordu.

"Evet," dedi, "bu doğru. Benim hakkımda na-nasıl bilgi sahibi oldun peki? Çünkü ben *seni* tanımıyorum. Be-ben... demek istediğim kim olduğunu gerçekten bilmiyorum. A-ama be-ben, şey, yani istersen... tahmin etmeye çalışayım. Yeter ki kızlarımı incitme."

Nora, yumuşak bir şekilde, hatta acırcasına gülümsedi ve sonra başını salladı.

"Kızların," dedi sanki bir noktaya gelmeye çalışıyordu. "Kızların için ne yaparsın?"

"He-her şeyi... Yani, size Birlik'le ilgili bilgi veremem... çünkü ben de pek bir şey bilmiyorum..."

Nora, Woodard'a bilgiç bir ifadeyle baktı.

"Hadi ama James, göründüğün kadar aptal olmadığını ummuştum. Birlik'te kendisine bilgi verilen kişi, en azından bunlardan birisi olduğundan, Birlik'in lideri, en iyi adamları ve..." Gözleri direkt gizli kameraya baktı. "Kadınıyla aynı masada oturduğundan daha fazlasını bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi ve yapmacık bir şekilde güldü.

Söylemeye gerek olmasa da, "Odanın izlendiğini kesinlikle biliyor," dedim.

"Ancak buraya bunun için gelmedik," diye sözlerini sürdürdü Nora. "Bana ailenden bahsedeceksin."

"Onlarla ilgili ne bi-bilmek istiyorsun?" diye kekeledi Woodard. Gerginliği kekeleme sıklığından da anlaşılıyordu.

"Çocuklarından bahsetmeni..."

Woodard şaşkın görünüyordu.

Nora ona biraz daha yardımcı oldu.

Masaya eğildi ve ona bakıp, "Beni dinle, James," dedi. "Sana bir şey anlatmayacağım. Sırlarını ifşa etmek senin işin."

"Ama ben bilmi..."

"Ah evet, *biliyorsun*," dedi Nora ve geriye yaslandı. "Göründüğün kadar aptal olmadığının farkındayım ve bahse girerim ki hakkında bilmediğimiz daha pek çok şey vardır. Değil mi?"

Woodard cevap vermedi.

"Seni uzun süredir takip ediyorum," diye devam etti Nora. "İki kızın ve eşinle birlikte nerede yaşadığını biliyorum. Sık sık uğradığın ve onları tek başına, korumasız bıraktığın evleri de öyle."

Savunmaya geçip, "Onları korumak için bıraktım," dedi Woodard. "Ailemi *seviyorum*. Onları asla bile isteye

tehlikeye atmam." Kekemeliği geçmişti çünkü sinirlenmeye başlamıştı..

"Tabii ki atmazsın," diye dalga geçti Nora. "Bu yüzden kızlarının nerede zincirli tutulduklarını bilmiyorsun ya." Ellerini kaldırınca zincirler şıngırdadı. Nora sonra kendine baktı. "Aslında tam olarak *bunun gibi* bir şeydi ama şimdilik biz kızların hakkındaki sır üzerine biraz daha konuşalım bence."

Bu işin varacağı yer hiç hoşuma gitmiyordu.

Victor ve ben birbirimize baktık.

"Be-ben senin ne sö-söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

Nora güldü.

"Bence gayet iyi anlıyorsun."

Midem düğümlenmişti. Eğer düşündüğüm şeyi söylerse...

Woodard gözlerini indirdi ve "Tamam, söyleyeceğim," dedi.

O zamana kadar ben, Victor, Dorian ve Niklas muhtemelen aynı şeyi düşünerek onun itirafını beklemiştik.

"Altı kızım daha var," dedi, "dört farklı kadından. Be-ben eşimi on dört yıldır aldatıyorum. Bilmek istediğin bu mu-muydu?"

Nora memnuniyetle gülümsedi.

Dördümüz de büyük bir şaşkınlık içindeydik ama sanırım affedilmesi daha zor bir itirafta bulunmadığı

için rahatlamıştık. James Woodard sakar bir baş belası olabilirdi ama hepimiz ona fazlasıyla bağlanmıştık.

Dorian şaşkınlıkla, "Pislik, *beş* kadından *sekiz* kızı olduğunu mu söyledi az evvel?" diye sordu.

Hafif nükteli bir sesle, "Sanırım öyle," diye cevapladı Niklas. "Senden daha çok kadınla birlikte olduğu kimin aklına gelirdi Flynn?"

Dorian dudak büküp başını salladı ve bakışlarını tekrar ekrana çevirdi.

Nora gizli kamerayla yeniden göz teması kurdu.

"Ne kadar basitmiş, gördün mü?" dedi. "Aslında düşündüğümden de kolay oldu." Parmaklarını masada tıkırdattı. "Şimdi, Bay Woodard... Söyleyin bana. Hakikatin sizi özgür kıldığını hissettiniz mi?" Alt dudağını ısırdı, omuz silkip başını bir tarafa yatırdı. "Tabii bunları eşine söylemen daha iyi olurdu ama bunu yapamayacak kadar ödleksin, değil mi?"

Woodard bakışlarını yere çevirip başını salladı. Tombul parmakları kucağında birbirlerine kenetli bir şekilde, ayağını sürekli yere vurup durdu.

"Kı-kızlarım iyi mi peki?"

Hiç tereddüt etmeden, "Bilmiyorum," dedi Nora. "Önemli olan şimdi değil. Her şey bittikten sonra nasıl olacakları. Asıl bundan endişe etmen gerekir."

"İstediğin bu mu?" diye sordu Woodard. "Karıma itiraf etmem mi yani? Kızlarıma kız kardeşleri

olduğunu söylemem mi? Bu ne işe yarayacak anlamıyorum. Onları neden kaçırdığını çözemedim."

Nora bir parmağını kaldırdı.

"Anlayacaksın," dedi. "Düşünmek için epey zamanın var. "

Woodard'ın çalı gibi kaşları çatıldı.

Hepimiz kadar şaşkın bir halde, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Bilmek istediğin bu muydu? Diğerlerimiz hakkında bilgi almak için beni zorlayacağını sanmıştım."

Kendinden emin bir şekilde, "Bunun için sana ihtiyacım yok," dedi. Diğerleri öğrenmek istediğim şeyi kendiliğinden söyleyecekler zaten."

Kendinden emin olmak belki de Nora'nın tek zayıf noktasıydı, çünkü bizden bir şeyler öğreneceğinden yana tereddütlerim vardı. İma ettiği kişi Dorian olabilirdi. Ne de olsa Tessa'nın hayatı söz konusuydu ve Dorian'ın eski eşini hâlâ sevdiği aşikârdı. Beni de Dina yüzünden konuşturması muhtemeldi. Eğer öğrenmek istediği Birlik hakkındaki bir bilgi değil de kişisel sırlarsa, Dina'nın hayatını kurtarmak için sırlarımdan pekâlâ vazgeçebilirdim.

Bir kızla yatmış mıydım?

Elbette yatmıştım. Dokuz yıl önce Meksika'da tutukluyken onlarcasıyla... Bir kadınla birlikte olmanın utanılacak bir yanı yoktu. Niklas ve Dorian'a böyle bir koz vermek istemezdim tabii. Bu epey *hoşlarına* giderdi.

Herhangi bir şey çalmış mıydım?

Hırsızlık konusunda gayet iyiydim ve çoğunlukla bunu çıkarıma göre kullanırdım ama Victor bunu biliyordu. Niklas, Dorian, Fredrik ve Birlik'teki herhangi biri ise bu konuda pek fazla bilgi sahibi değildi. Çünkü onlar hakkındaki her şahsi bilgiyi Victor için bilgisayarlarından çalmıştım. Evet, bunun şimdi yıkıcı bir etkisi olabilirdi.

Belki de Nora'yı yeteri kadar önemsememiştim.

Şimdi gerilmiştim işte.

Fakat Victor öyle miydi?

Hayır. Ondan asla bir şey öğrenemezdi. Dina'nın yaşamasını istediğim için bu beni korkutuyordu ve eğer o ölürse, buna sebep olduğu gerçeğiyle baş edebileceğim son insan da Victor olurdu. Eğer onun yüzünden ölürse, onu bir daha affedemezdim.

Niklas mı?

Kendi kendime hesap yaparken, başımı salladım. Niklas hakkındaki duygularım, odadan çıkmadan önce Nora'nın ona söyledikleriyle aynıydı. Adam kapağı açık bir kitap gibiydi. Nora'nın ondan, eğer varsa, ne öğrenmeyi umduğunu bilmem haliyle olanaksızdı.

Fredrik mi?

Boyundan büyük işlere kalkışan bu kadın için, klişe tabir için kusura bakmayın ama, üzücü bir son olacaktı. İnsanın ağzındaki baklayı damardaki kan gibi çekip almak Fredrik'in işiydi.

"Bu çok kolaydı," dedi Dorian.

Niklas hafif bir kahkaha attı. "İlk tanık olarak sırada kim var, bir bakalım. Victor bu adamı işe almadan önce bütün testlerden geçirdin, değil mi?"

Victor başını evet anlamında salladı.

"James Woodard güvenilir biri," dedi. "Korkak görünebilir ama bu sizi aldatmasın."

Nora kameraya güldü.

"İtiraf etmeye şimdi kim gelecek?" diye sordu.

Gitmek istemiyordum. O sürtük beni fazlasıyla rahatsız etmeye başlamıştı. Ama içimdeki sesin aksine, "Ben gidiyorum," dedim.

"Emin misin?" diye sordu Victor.

Başımı salladım.

"Bir an önce sıramı salıp bundan kurulmak istiyorum," dedim. En azından bu kısım doğruydu.

Tekerlekli büro koltuğundan kalktım, siyah elbisemin uçlarını çekiştirerek düzelttim.

"Ne kadar erken bitirirsek, onları o kadar çabuk geri alırız," diye ekledim.

Dorian başını salladı.

Niklas ketum bir ifadeyle bana baktı.

Ben de gözlerimde sessiz bir beklentiyle Victor'a baktım. Bu kadına itiraf edeceğim şeyleri duymalarını istemiyordum ama Nora önemli bir şeyler söyler diye hoparlörü açık tutacaklarının farkındaydım. Bu

yüzden bundan hoşlanmadığımı söylemenin bir faydası yoktu.

Odadan çıktım, uzun koridorda şaşkın bir halde duran James Woodard'ın yanından geçerek asansöre ilerledim.

Gerçekten bu kadın ne kadar şey bilebilirdi ki? Woodard'ın tam adını, doğum tarihini, saatini ve annesiyle babasının isimlerini bildiyse ne olmuştu yani? Tüm bunlar doğum belgesi yoluyla pekâlâ öğrenilebilirdi. Aslında çok fazla şey söylemiş değildi. Hatta belki blöf yapıyordu. Çünkü Woodard bize gösterisini sergileyebileceği mükemmel bir seçimdi.

Diğerleri bir yana, hakkımda kayda değer bir şeyler bildiğinden tekrar şüphe etmeye başlamıştım.

5. BÖLÜM

Izabel

Kapıda şifreyi tuşladıktan sonra odaya girdim. Sağ çizmemde sakladığım, sapı inci işlemeli bıçağımdan başka silahım yoktu. Odanın içinde yürüyüp sandalyeye yaklaşırken, hiç acele etmedim ve hemen oturmadım. Nora sandalyeye sırtını rahatça yaslamış, ince metal kenarlara kollarını koymuştu. Sol serçe parmağı dışında, kırmızıya boyalı tırnaklarını sandalyenin kenarlarında hoş bir şekilde kıvırmıştı.

Boş sandalyenin arkasında durup düşünürken gülümsedim.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu.

Sırıtarak, "Aslında evet," dedim.

Neyi kastettiğimi anlayana dek, önce kusurlu parmağına, onu işaret edercesine, sonra da koyu kirpiklerine ve yaralarla çevrili, açık kahverengi gözlerine baktım.

"Birisi lanet çenenden sıkılıp da mı kesti onu?"

Pis pis sırıttı.

Sonra sol elini kaldırıp uzun parmaklarını, narin bir şekilde hareket ettirdi.

"Onu özlüyorum," dedi lakayıt bir şekilde, sonra da kolunu sandalyenin kenarına geri koydu. "Ancak burada soruları cevaplayacak olan ben değilim." Sandalyeyi göstererek, "Otursana," dedi.

"Ayakta duracağım."

Sakin ama otoriter bir ses tonuyla, "Hayır, bence oturman gerek," diye ısrar etti.

Ardından gülümsedi.

Bense gülümsemesine karşılık vermedim. Sandalyeye de oturmadım.

"En karanlık sırrın senin olduğunu düşünürsek," dedi. "Aslında senin en son gelmeni bekliyordum."

Bu dikkatimi çekmişti.

"Umarım şu anda konuşmalarımızı kimse dinlemiyordur."

"Hakkımda bir şey bildiğin yok," diye söze girdim. "Tıpkı James'in doğum kayıt bilgileri gibi, gerçek adımı

bulman da hiç zor değil. Bence sen bir sahtekârdan başka bir şey değilsin."

Nora güldü ve tekrar sandalyeyi işaret etti.

Her zamanki gibi bana sataşarak, "Belki de öyleyimdir," dedi. "Dina Gregory'nin hayatını elinde tutan bir sahtekâr ama... Lütfen otur da göz teması kurabilelim."

Çenemi sıkıp dişlerimi gıcırdattım ama bir kez daha dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

"Bu bir teklif mi yoksa emir mi?"

"Teklif," dedi sessizce. Eliyle işaret ederek, "Lütfen. Otur," dedi.

Davranışındaki bu ani değişiklik, beni gafil avlamıştı ama bunu anlamam oturduktan sonra oldu. Hiçbir şeyi alaycı bir şekilde ifade etmemişti. Ancak gözlerindeki hafif tatminkâr bakışlardan, akıl defterine başka bir zaferi not düştüğü anlaşılıyordu. Beni yakalamıştı.

Hiçbir şey söylemeden, nüfuzumdan geriye ne kaldıysa kullanmaya çalıştım.

Bacak bacak üstüne atıp, "Şuna ne dersin? Önce sen bana biraz kendinden bahset. Böylelikle birbirimize biraz alışırız, sonra da ben sana istediklerini anlatırım," dedim.

Çok bilmiş bir ifade ve yapmacık bir gülümsemeyle, "Kanım yetmedi mi?" diye sordu. "Biliyorsun, onlara bedavaya verdim. Karşılığında bende bulacakları bir

şey yoktu." Avuç içlerini kaldırıp bana gösterdi. "Parmak izleri mi?" Kıkırdadı. "Korkarım bunda da bulacakları bir şey yok."

"Madem öyle konuşalım," dedim.

Nora ileriye uzandı ve zincirlerden dolayı fazla uzatamadığı kollarını masaya koydu.

"Sana söyledim," dedi. "Sorularını cevaplamak için burada değilim. "

Kalktım, sandalyemi çekip onun ulaşabileceği bir yere koydum. Ondan korkmuyor ve onun da bunu bilmesini istiyordum.

Sırıtarak baktı ve sandalyeme, ona sadece iki adım mesafede oturana dek beni takip etti. Sonra ben de tıpkı onun gibi ellerimi kavuşturarak kollarımı masaya koydum.

Önce kendi parmaklarıma, sonra da ifadesiz gözlerle ona baktım. Zalimce bir espriyle "Benim parmaklarımın *hepsi* tam," dedim. Ellerimi metal masaya yayıp ojesiz ve manikürsüz olan, birinde beyaz altından bir alyans, ötekinde üç karatlık bir pırlanta, diğerinde ise gümüş-siyah renginde akik taşından bir yüzüğün olduğu parmaklarımı ona doğru uzattım. Sağ serçe parmağımdaki yüzüğü çıkartıp sol tarafa taktım ve sonra da sanki mest olmuş gibi elimi gözlerimin önüne getirdim.

Sonra da o görsün diye elimi ona doğru çevirdim.

"Bazı erkekler için bir kadının eli karşı konulmaz bir şey. Kadın boynunun şeklini, omuzlarının kavisini, belinin inceliğini seven adamlar da aynı türden. Bu tarz adamlar bir kadına daha... daha zeki ilişkiler teklif ederler," diyerek en kontrollü sesimle onu rahatsız etmeye başladım. Serçe parmağımdaki yüzüğün nasıl parladığını göstermek için elimi çevirip ikimizin arasında ileri-geri oynattım. Ben konuştukça Nora'nın gözlerindeki karanlık daha da arttı. Elimden geleni yapmıştım ve görünüşe göre işe yaramıştı. "Sonra göğüs ve kalça düşkünü erkekler var. Çoğunun cinsel kontrolü yoktur." Serçe parmağına tekrar baktım. "Güzel bir kadınsın. Hoş göğüslerin ve kalçaların var ama şu parmağının sana hiçbir faydası yok," dedim.

Nora ellerini masadan çekip kucağına koydu. Onu biraz sinir etsem bile, yüzündeki sinsi gülümseme silinmedi.

Belki de zayıf noktası özgüvenden ziyade kibirdi.

Hiç etkilenmemiş gibi görünerek, "Tam da tahmin ettiğim gibisin," dedi. "Genç, deneyimsiz, geveze, kendinden fazla emin, değişken mizaçlı ve haddini bilmez." Tekrar ileriye doğru uzandı ama bu sefer ellerini kucağında tuttu. Kubbe şeklindeki lambadan süzülen ışık, sarı saçlarını ve kırmızı rujunu parlatıyordu. "Ancak bu yeraltı dünyasında hayatına devam edemeyeceksin, Sarai Cohen. Dokuz yıl boyunca bir seks kölesi olmak, korkunç tacizlere maruz kalmak, ölüme ve insan doğasının karanlık yüzüne şahit olmak, seni profesyonel katilliğe ve harcın olmayan bu

adamlarla aynı masada oturmaya hazır hale getirdi mi sanıyorsun?" Sinsi gülüşü âdeta bütün yüzüne yayıldı. "Bunun da ötesinde... Eğer ben söz konusu isem, bu da senin harcın değil. Yerinde olsam kendi oyunumda beni boş yere alt etmeye çalışmayı bir kenara atardım."

Sözleri içime düşündüğümden de fazla oturmuştu ama bu durumun yüzüme yansımasına izin vermemeye gayret ettim. En azından başarılı olduğumu umdum.

Çenemi kapalı tutmam, onun yanına bunun kâr kalmasına ses çıkarmamam gerektiğini biliyordum ama sinirlenmiştim ve kendimi tutamıyordum. En azından onun da huysuz bir yanı vardı.

"Hiç olmazsa bana parmağını kimin kestiğini söyle," dedim. "Bir erkek miydi? Eşin miydi? *Hayır mı?*" Dudaklarımı büzdüm. Nora ise sandalyesinde biraz döndü. "Öyleyse bir kadın? Ah evet, öyle olmalı. Sen bir lezbiyensin, değil mi?" dedim ve sırıttım.

Sanırım çok ileri gitmiş ve onu kaybetmiştim çünkü gülümsemesi yine yüzündeydi. Bu sebepten aksi yöne döndüm.

Dudaklarımı bir tarafa döndürerek, "Yoksa baban mıydı?" diye sordum. Gözlerim heyecanla parlıyordu. Kesinlikle sinirine dokunmuştum. "Oydu, değil mi? Baban niye parmağının ucunu kesti, Nora?"

Bir anda yüzündeki gülümseme gitti. Soluğu ağırlaştı; genişleyen burun deliklerinden sesli sesli nefes alıyordu.

"Sen bana sırrını söyle. Ben de sana benimkini söyleyeyim," dedim. "Baban parmağını neden kesti?"

Kırmızı dudaklarının ardındaki beyaz dişleri, masanın üzerinden bana o kadar hızlı bir şekilde geldi ki, şiddetinden kendimi korumak için ellerimi kaldırmaktan başka bir şey yapamadım ve sandalyem geriye savrulunca, Nora'yla birlikte yere devrildim. Başım fayansa değdiğinde kafatasıma bir acı yayıldı ve gözlerimin önünden türlü parıltılarla benekler gelip geçti.

Victor

Niklas ve Dorian, Izabel'e yardım etmek için kapıya koştular.

"Durun!" diye bağırdım onlara. Gözlerim hâlâ ekrandaydı.

Dorian, "Victor, kadın onu öldürebilir," dedi.

Niklas, "Kelepçeleri nasıl çıkarmış?" diye bağırdı.

Woodard sol tarafıma geçti, bir eli karnındaydı, diğer elini dudaklarının üstünde endişeyle hareket ettirerek ekrandaki vahşi sahneyi izliyordu.

Dorian kararlı bir ifadeyle, "Onu orada bırakamazsın," dedi.

Izabel ve Nora birbirlerine yumruk atıyorlardı. Nora, Izabel'in üstündeydi ve yumruklarını başına ardı ardına indiriyordu. İzlemek zor geliyordu ama olayı akışına bırakmak zorundaydım.

Niklas ve Dorian'a döndüm.

"Izabel başının çaresine bakabilir," dedim.

Niklas, "Ben o kadar emin değilim. O kadını konferans salonunda üçümüz zapt edebildik," dedi, Izabel için endişelendiği açıktı.

Gözlerimi kardeşimin üzerine diktim.

"Üstesinden gelecektir," dedim.

İkisi de emrime uymadan önce epey tereddüt etti ama sonunda ekranların önüne doğru geri yürüdüler.

Niklas kollarını göğsünde kavuşturdu, "Umarım sen haklısındır, kardeşim," dedi.

Gözlerimi kavgadan ayırmadım. Tüm düşünebildiğim... haklı çıkmayı umduğumdu.

Izabel

Oturduğum metal sandalye bir kenara savrulmuştu. Sağ elimle, el yordamıyla sandalyeye uzandım, parmaklarımla herhangi bir yerini kavramaya çalıştım ve nihayet bunu başardım. Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama tek elimi yere dayayıp ayağa kalkabildim ve sandalyeyi Nora'nın başının yan kısmına indirdim.

Nora bu darbeyle yere yığıldı, elleriyle başını korumaya aldı. Her nasılsa kelepçelerinden kurtulmuştu.

Hiç vakit kaybetmeden dizlerimin üstüne çöktüm, sandalyeyi bu sefer iki elimle kaldırıp kafasına vurdum.

Ben elimdeki sandalyeyle ona üçüncü kez vurmadan önce, Nora yuvarlanıp önümden kaçmayı başardı. Yere attığım sandalye gürültüyle yuvarlandı ve ayağa kalkıp Nora'yı kovalamaya başladım. Kendini ayakta tutmak için bir yere dayanmaya çalıştı ama ayak bileklerindeki kelepçe ve zincir hâlâ yerindeydi ve yerden yukarı çıkmasını zorlaştırıyordu.

Tıpkı birkaç dakika önce onun bana yaptığı gibi, hemen üstüne atladım, bacaklarımı iki yana açıp üstüne oturdum.

İki elimle yakaladığım kafasını yere çarpınca fena bir ses çıktı. Bir daha, sonra bir daha vurdum.

"Ahhh! Orospu!" diye bağırdı, elleriyle karnımı yakaladı, tırnaklarını etime geçirip derimi yırttı. Bedenini sağa sola hareket ettiriyor, konferans salonunda yaptığı gibi bacaklarını kaldırıp arkamdan dolamaya çalışıyordu ama ayağındaki zincirler nedeniyle bacaklarını açamadığı için bunu başaramadı.

Üzerinden hızla kalktım, öfkeden alt dudağımı ısırıp üstüne uzandığımda, gözlerim öfke yüzünden âdeta alev saçıyordu. Onun o sarı saçlarının bir tutamını yakaladım, parmaklarımı kafa derisine bastırdım ve onu fayans kaplı yerde sırtüstü sürükledim. Siyah topuklu ayakkabılarının ikisi de ayağından fırlamıştı.

Onu masanın kendisine ait tarafına kadar sürükleyerek götüremeden, Nora iki eliyle ayak bileğimi yakalayıp bütün gücüye beni çekince tökezleyip düştüm. Suratım yere çarpınca ağzımdan kan boşaldı.

Birdenbire nefes alamaz oldum. Nora ayak bileklerinin arasındaki zincirle boğazımı sıkmaya başlayınca gözlerim kaydı. Yerde uzanırken bacaklarını sıkıca çapraz yapıp kollarından destek alarak vücudunu kaldırdı ve bütün kuvvetini ayaklarına verip beni olduğum yere sabitledi. Hemen parmaklarımı kaldırıp umutsuzca zincirlerin arkasına sokmaya çalıştım. Kafamın ısındığını, ensemden çıkacakmış gibi şiştiğini, pancar gibi kızarıp morardığını hissettim.

Nora ayak bileklerini daha da sıktı, hareket etmemi engelledi; dar, deri pantolonunun ağır kokusu burnuma doldu. Kendimi bırakmak istiyordum, yapabileceğimin sadece bu olduğunu hissediyordum. Bacaklarım kendini salarken vücudum da beni yüzüstü bırakmaya başladı. Gelmeyecek olan havayı içime çekmek için ağzımı açtım, gözlerimin kenarlarına yorgunluktan kaynaklanan gözyaşları doldu.

Kan beynime hücum ederken, Nora "Bu seni aşar," dedi.

İçimden bir şey beni sert bir şekilde yakaladı ve gözlerim kocaman açıldı. Ne olduğunu anlayamadığım bir şeyi haykırdım ve sonunda parmaklarımı boğazımla zincirin arasına sokabildim. İçimde kalan öfke, öç duygusu ve hayatta kalma güdüsünün de kışkırtmasıyla zincire, Nora'yı güçten düşürüp boynumu kurtarana ve bacaklarımı yere çarpana dek bütün gücümle asıldım.

Ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek ters dönmüş sandalyemin zıt yönüne doğru kaçmaya çalıştı.

Sıçrayıp ayağa kalktım, tamamen doğrulmadan evvel *İnci*'yi botumdan çıkardım ve tek elimle Nora'yı saçlarından tuttum. Bıçağı boğazına dayayıp üzerinde dikildim ve boynunu, kırılmasına ramak kalana dek büktüm.

"Parmağından fazlasını keseceğim, kaltak!"

Donakaldı. Kalçaları, leğen kemiği ve bacakları yere yapıştı, arkasında ayakta dikilmiş halde dururken gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görebiliyordum.

"Dina nerede?!" Saçlarına asılıp boynunu iyice geriye çektim; yanlış tarafa başını çevirirse bıçağın boğazını keseceğini biliyordu. "Oynadığın oyunları siktir et! Onun nerede olduğunu söyle bana!"

Zorlukla, "Yaklaş da söyleyeyim," dedi, sesi gergindi.

Hiç düşünmeden dediğini yaptım ama sırtına otururken bıçağı boğazından çekmedim.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve "Hareket edersen seni öldürürüm," diye homurdandım.

Karşı koymaya çalışmadı ama mağlubiyeti kabul ettiğini de hissetmiyordum. Onun özgüveni karşısında içimde bir tür nefret büyüyordu. Üzerine oturup bıçağı boğazına dayayan *bendim* ama kontrolün onda olduğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Yüzünün yan tarafına sertçe," Nerede o?" diye fısıldadım.

"Meksika'da bir çiftlik evinde dokuz yıl süren seks köleliği," diye fısıldayarak karşılık verdi. "İçimden bir ses prezervatif takmadıklarını söylüyor. Takıyorlar mıydı, Sarai?"

Bedenim bir anda taş kesildi.

Mikrofonun algılayamayacağı kadar düşük bir sesle, "Dina Gregory'yi sağ görmek istiyorsan, Javier

Ruiz'le arandaki ilişkinin detaylarını karşılıklı konuşmamız gerekir," dedi.

Üzerinde otururak geçirdiğim zaman, bana sonsuzluk kadar uzun gelmişti ve bir tür teslimiyet haline kendimi bırakmış gibiydim. Söylemem gereken kelimeleri bulamıyordum. Kalp atışlarımı hızlanmıştı ve aklım âdeta benden kaçıp gidiyordu.

Bıçağı tutan elim titremeye, nefesim düzensizleşmeye başladı.

Bıçağı boğazından çektim, öteki elimle kafasını fayans zemine bastırdım ve öfkeli bir şekilde ayağa kalkarak üstünden çekildim. Nora ayakları bağlı halde bir yere dayanmaya çalışıp doğrulurken ona bakmadım. Yalpalayarak yanımdan geçerken gözlerimi sadece yere diktim. Topuklu siyah ayakkabılarını yerden aldı, masanın diğer tarafındaki sandalyesine doğru yürüdü.

Sırtım hâlâ ona dönüktü, hareket edemiyordum; öfke dolu gözyaşlarım dışarı çıkarken gözlerimi yakıyordu. Bıçağımı sıkıca kavrayıp elimi yana indirdim. Bıçağı kendime saplayacak gibiydim.

Nora her zamanki gibi sakin bir sesle, "Başlayalım mı?" dedi. "Meksika'da geçen zamanlarını dinlemeye can atıyorum da." Bunu kameraya bakıp gülümseyerek söylemişti.

Başımı yavaşça kaldırdım; gözlerimi sağ tarafımda, tavana yakın yerdeki havalandırmanın içinde duran gizli kameraya çevirdim. Doğrudan Victor'a bakıyordum, en azından onun benim ne yaptığımı

anlamasını umuyordum, gözlerim pişmanlık, utanç ve... keder doluydu.

Bir yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ama onu silecek kuvvetim bile kalmamıştı.

Gözlerimi kameradan aşağıya çevirip yere baktım.

Victor

Dorian'a "Hoparlörü kapat," diye talimat verdim.

Niklas karşı çıktı. "Bekle, her ihtimale karşı açık tutmamız gerek."

"*Kapat* dedim."

"Victor, hata yapıyorsun," dedi Niklas, "Nora'nın söyledikleri işimize yarayabilir."

"Farkındayım, Niklas."

Dorian masada sağ tarafımda duran cihazı kapatınca hoparlörün sesi de kesildi.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Nora'ya karşı nefretim iyiden iyiye kendini göstermeye başlamış, kadın Izabel'i incittikçe daha da karanlık bir hal almıştı.

"Victor..."

"Izabel *yeterince* acı çekti," diyerek sözünü sert bir şekilde kestim ve kardeşime bakmak için başımı çevirdim. "Meksika'da neler yaşadığını tahmin bile edemezsin, Niklas. Hiçbirimiz tahmin edemeyiz. Bu kadın Izabel'in kimseye, en azından bize ya da bana söylemek istemediği şeyleri söylemesi için onu zorluyor

olabilir. Fakat bu itirafı dinlemeyeceğiz. Her ne olursa olsun, bu *onun* sırrı ve onu *ilgilendirir.* Anlıyor musun? Sana, bana veya başka birine anlatmaya hazır olduğunda *öğreniriz.*"

Niklas daha fazla diretmeyeceğini gösterir bir şekilde başını sallayıp, "Haklısın. Zaten Nora işimize yarayacak bir şey söylerse, Izabel bize aktarır," dedi.

Ben de baş onayı verip yüzümü yeniden ekrana çevirdim.

Woodard'ın olduğu taraftan bir cips paketinin hışırtısı geldi.

Sinirli bir şekilde, "Bizi yalnız bırak ve bu kadının kan örneği ya da parmak izinde herhangi bir şey var mı araştır. Bu gece sona ermeden onun kim olduğunu bilmek istiyorum," dedim.

Woodard, "Tamamdır," dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Tekrar ekrana baktım. Izabel'in kumral saçları omuzlarına cansız bir şekilde dökülüyordu; yeşil gözlerinde acı vardı. Benimse yapabildiğim tek şey, onun hep unutmak istediği bir şeyi itiraf etmek zorunda kalışını izlemekti.

6. BÖLÜM

Izabel

Elimle dudağımın kenarından akan kanı silerken, dilimle de dişimin kırıldığı yerdeki etin şişliğini hissetmeye çalıştım.

"Otur, Sarai," dedi Nora.

"Benim adım Izabel."

Şaşırtan bir ciddiyetle, "Izabel, senin yeni adın," dedi. "Ne kadar uğraşırsan uğraş, kim olduğunu saklayamazsın. Hiçbirimiz yapamayız bunu."

Bıçağımı kınına sokup dediğini yaparak oturdum. Daha fazla direnmenin anlamı yoktu.

Ona bakmamak için başımı eğdim.

"Ne bilmek istiyorsan, tam olarak söyle," dedim soğuk bir şekilde.

"Cevabı bildiğini düşünüyorum."

Başımı kaldırarak, kısık gözlerle ona baktım.

"Hâlâ ayrıntılara girmeni bekliyorum," dedim. "Gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Sana sadece buraya geliş sebebinle ilgili olanı söyleyeyim ki vakit kaybetmeyelim. Bu yüzden bana biraz yardım edersen, bu işin içinden birlikte çıkabiliriz."

Nora'nın bir şeyler bildiğine inanmak istemiyordum. Belki bazı ipuçları bulmak için onu biraz daha sıkıştırırsam, sonunda kendini ele verebilirdi. Fakat öte yandan içimden bir ses bana, Nora'nın düşündüğümden de fazlasını bildiğini fısıldıyordu. Ayrıca Dina'nın hayatını riske atamazdım.

Nora yüzüne düşen saçlarını parmaklarıyla itince, elmacık kemiğindeki şişlikle beraber bir diğer morluk da görünür oldu. Şişmiş alt dudağının ortasından aşağıya inen, kanla kaplı, ince bir şerit vardı ve ruju da yine epey dağılmıştı. Dudakları şiş ve pembe kalsa da, yüzüne bulaştığı kadarını silmeye çabaladı.

Kelepçeleri sormaya bile zahmet etmedim. Bir kez onlardan kurtulduysa, yeniden kurtulabilirdi. Bu odaya gelecek bir sonraki kişinin ilk işi, onu durdurmak olacaktı.

"Meksikalı bir uyuşturucu baronunun seks kölesiydin," diye söze girdi. "Ergenlik ve ilk gençlik dönemin böyle geçti. Bir *seks kölesi*ydin, Izabel. Söyle bana... Kaç tane var *onlardan*?"

Kahverengi gözlerine baktım. Yine şakası yokmuş gibi görünüyordu. Bakışlarında sanki cezamı keserek,

beni gerçeği söylemeye zorlayacakmış gibi, ciddi ve kararlı bir ifade vardı.

Yutkundum, masadaki ellerime bakarken, hafifçe öksürdüm.

Ve en karanlık sırrımı ona itiraf ettim.

Meksika – Yaklaşık yedi yıl önce...

Ahşap zeminde yan yatmış haldeydim, parmak uçlarımda başımın zonklamasını hissedebiliyordum. Ağzımın içi kanla dolmuştu ve metalik tat yüzünden boğulacak gibiydim. Gözlerimden yaşlar akarken, bedenim tir tir titriyordu. Javier'in zalim kız kardeşi Izel benimle birlikte odada olan tek kişiydi ve hıçkırıklarımı ondan başkası da duymuyordu.

"Kalk, seni adi orospu! Levántate!"*

Tekrar üstüme yürüdü, yalın ayak önümde çömeldiğinde; daracık, siyah, mini eteği, bacaklarının arasını hayal gücüne yer bırakmayacak şekilde ortaya serdi. Uzun, siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyor; askılı, kırmızı üstü göğsünü sıkıca sararken iri göğüslerini de açıkça belli ediyordu.

Saçlarımı eline doladı.

"Lütfen Izel! Lütfen bana vurma! Be-ben almadım! Yemin ederim!" Ellerimle yüzümü kapatmaya çalışsam da ellerimi çekti.

"Gözlerini aç!" dedi.

Tepeden tırnağa tir tir titriyordum. Derken gözlerimi açtım.

---

* *İsp.* Kalk

Yüzüme tükürdü. Başımı yere çarptı.

Doğrulup tepemde dikildi. Ona bakmaya korkuyordum. Sidik ve ter kokuyordum, leş gibiydim. Üstümde aslında yaşlı kadınlar için dikilmiş mavi ve uzun iğrenç bir elbise vardı. Fakat ince, yumuşak kumaşı, bunaltıcı yaz sıcağında, cildimi serin tuttuğundan onu giydiğim için mutluydum.

"Siz küçük orospulardan biri," diye İspanyolca konuşmaya başladı, "benim makyaj çantamı çaldı. Onu geri istiyorum! Ve sen onu kimin aldığını söyleyeceksin!"

Cenin pozisyonunda kıvrılıp, "Bilmiyorum!" diye haykırdım. Gerçekten onu kimin aldığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Fakat beni dövmek için bir şeylerinin çalındığını söylemek, Izel için alışılmadık bir davranış şekli değildi. Benden nefret ediyordu. Herhangi bir şeyden ya da kimseden nefret etmediği kadar çok hem de... Ona göre aptal, beyaz bir Amerikalı orospuydum. Bir 'puta'ydım. "Una estúpida, blanca puta Americana!" Üstelik Javier beni koruduğu için kıskanıyordu da.*

"Yalan söylüyorsun!"

"Doğru söylüyorum!" diyerek ellerime kapanıp hıçkırdım.

Ayağıyla karnıma vurduğunda, bedenime yakıcı bir acı yayıldı; tek ve keskin bir nefesle soluğum kesildi.

Soluğumu tekrar topladığımda, "Ahhhh!" diye bağırdım. Bacaklarımı karnıma çekip ellerimi karnıma koyarak, başka bir darbeye karşı kendimi korumaya çalıştım. Midem fena halde bulanıyordu ve yan tarafıma dönüp kusabildiğim

* *İsp.* Aptal beyaz Amerikalı orospu

kadar kusmaya çalıştım. Sonra gözlerimi yumarak, her şeyin geçip gitmesi umuduyla ağlamaya başladım.

Duvara çarpan kapının sesi yüksek ve ürkütücüydü. Ahşap zemine çarpan ağır botlar ise her bir zerremi tir tir titretmeye yetmişti.

Izel, "Hayır, hayır, hayır! Javier, yo no fui!" diyerek boş yere kendini savunmaya çalıştı.*

Gözlerimi açtığımda Javier'in demir gibi sert ellerinin, Izel'in boğazına yapıştığını ve Izel'in küçük karamel renkli ayaklarının yerden kesildiğini gördüm.

Javier, "ONA SAKIN DOKUNMA!" diye İspanyolca bağırdı, beti benzi atan Izel'in yüzünden sadece birkaç santim ötedeydi. "YOKSA SENİ ÖLDÜRÜRÜM! ANLIYOR MUSUN?"

Javier, Izel'in vücudunu duvara öyle sert vurdu ki biraz yukarıdaki ayna, üç yerinden çatlayıp plastik çerçevesinden çıkarak, yere düştü ve binlerce parçaya ayrıldı. Sıçrayan kırıklardan kendimi korumak için başımı yeniden ellerimin arasına aldım.

Izel sanki biri elini kesiyormuş gibi tiz çığlıklar attı. Javier'in yumruğu, Izel tanınmayacak kadar kana bulanıp bilinçsizce yere düşene dek, kardeşinin yüzüne tekrar tekrar indi ve ben tiksindirici bir rahatlık ve dehşet duygusuyla onları izledim.

Javier, kardeşinin pörsümüş bedenini yerde bırakıp benim yanıma geldi ve beni kocaman kollarıyla kucakladı.

* *İsp.* Ben gitmedim.

Beni taşırken koridorda bekleyen adamlara, "Izel'le ilgilenin!" diye homurdandı.

Adamlar hemen odaya koştu.

Kendimi sadece Javier'in kollarında güvende hissediyordum ve beni çiftlik evinde, bellerinde silah, kalplerinde kötülük taşıyan onlarca azgın adamın arasında ve her gün ölmem için dua eden Izel'le bırakmasından hep nefret etmiştim. Javier beni, daha pek çok kızın esir tutulduğu düz çatılı binadan dışarıya çıkarıp onunla birlikte yaşadığımız eve götürdü. O gittiği zamanlarda da bu evde kalmam gerekiyordu aslında. Öteki kızların kaldığı ve koşulları hiç de iyi olmayan o evde kalmama izin yoktu. Burası benim evimdi, Javier'le ikimizin eviydi.

Bunu ben seçmemiştim. Onunla gönüllü olarak birlikte değildim. Ama zamanla kabullenmiştim.

Beni içeri taşıdığında tek kelime etmedim ve yüzümü gömleğinin kumaşına gömüp sadece ağladım. Göğsündeki siyah, küçük düğmelerin yanağımda izi çıktı. Sırtımın alt kısmına ağrı saplandıkça, gömleğinin iki yakasına daha da sıkı tutundum.

Beni banyoya taşırken, "Sana bunu ne zamandır yapıyor, Sarai?" diye sordu.

Ayaklarımı ahşap zemine koyarken, beni dikkatlice tuttu ve elbisemi başımdan yukarı kaydırdı.

"Çok pis kokuyorsun," dedi. Bu bir azar değildi ama beni bu hale getirdiği için Izel'e öfkeli olduğu her halinden belliydi. "Şu haline bak! Söyle, ne kadar zamandır?" Kocaman

elleriyle zayıf kollarımı tutup koyu kahverengi gözleriyle gözyaşlarımın aktığı kirli yüzüme baktı. "Anlat bana, Sarai. Yalan söyleme."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece başımı yere eğip ağlamaya devam ettim. Dudaklarımdan yere, ayaklarımın etrafına kan damlıyor, başım zonkluyor, diş etlerim ağrıyordu. Korkarım birkaç dişim de gevşemişti.

Küveti doldurmak için musluğu açtığında, borular gürültülü bir şekilde gıcırdadı. Su akarken Javier de koca gövdesiyle küvetin içine eğilip gideri bir bezle kapattı.

Küvete girmeme yardımcı oldu.

"Uzan, mi amor," dedi ve bana yardım etmek için elini enseme koydu.*

Sessizliğimi korudum. Javier beni büyük bir dikkatle yıkarken, başımı yana eğip yer yer soyulmuş, soluk yeşil duvar kâğıdına baktım. Javier, hasta, yaralı veya hamile olduğum zamanlarda, bana karşı hep çok dikkatli olmuştu. Böyle zamanlarda benimle sert ilişkiye girmekten de sakınırdı. Ama hiçbir zaman kontrolü elden bırakmazdı.

Suyu kapattı.

O an sırtımdan, önüme ve karnımın alt kısmına doğru bir ağrı saplandı. Elimin birini sudan çıkartıp küvetin kenarından tuttum. Javier lifi bacaklarımın arasından suya bıraktı ve beni kollarıyla tuttu. Benimle ve karnımla ilgili bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi koyu kahverengi gözleriyle gözlerime endişeli bir şekilde baktı.

---

* *İsp.* Aşkım

"İyiyim," dedim, başımı beni yıkamak için sıvadığı koluna yatırdım.

Lifi isteksizce tekrar eline aldı ve onca kiri bacaklarımdan arındırmak için beni tekrar yıkamaya başladı. Javier, beklediğimden birkaç gün önce gelmişti. Ani dönüşü, Izel'e beni bıraktığı gibi temiz bir hale sokması için zaman tanımamıştı. Onun gelişine yakın, Izel bana elini dahi sürmez, izlerin tamamen ortadan kalkmasını bekleyip Javier'e yıllardır söylediğimiz yalanları bir kez daha prova ettirdi. Bu yüzden bana neler yaptığını Javier'e anlatmayacağımı gayet iyi biliyordu.

Derin, rahatlatıcı bir sesle, "Sarai?" dedi.

Liften küvete su damlıyordu.

Ona baktım.

İspanyolca, "Onları koruyorsun," dedi ve sonra yarım yamalak İngilizcesiyle devam etti. Kendini ne zaman suçlu hissetse veya sempatik görünmeye çalışsa, İngilizce konuşurdu. "Izel'i koruyanın sen olduğunu biliyorum. Bu kızlar için yapabileceğin hiçbir şey yok. Satılacaklar. Onları bir daha asla göremeyeceksin. Onlar da seni umursamıyorlar. Yaşamak için ne yapmaları gerekiyorsa, onu yapıyorlar. Ne söylediğimi anlıyor musun?" Islak lifin sıcaklığını yanaklarımda hissettim, sonra Javier alnımı sildi, durdu ve gözlerimin içine baktı.

"Söyle bana," diye İngilizce devam etti, "Izel, bunu sana ne kadar süredir yapıyor?"

Gergin bir şekilde başımı salladım, gözlerim yeniden gözyaşlarıyla doldu. Ona söylemek istemiyordum. Çünkü söylersem, Javier onu öldürmekten beter eder, Izel de acısını öteki kızlardan çıkarırdı. Javier diğer kızları beni koruduğu gibi korumazdı. Pek çoğu birer ganimet gibiydi. Yüksek fiyat teklif edilenlere verilmek üzere ayrılan en güzelleri, kazanç paylaşılacağından ötürü, Izel'in gazabına uğramazdı. Fiziksel kusuru olan ya da köle olarak yeni rollerine yenik düşen ve satılmayan kızlar onun asıl hedefiydi. Izel pis bir oyuncuydu.

Bedenim ağrıyla sarsıldı. Bu sefer boynum küvetin arkasına, kollarım karnıma düştü. Gözlerimi sımsıkı kapatıp acıyla çığlık attım. Az önce yediğim dayaktan dolayı boğazımın gerisinden ağzıma kan tadı geliyordu.

Javier hemen ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve dışarıda bekleyen adamlarını İspanyolca çağırdı. "Doktor getirin! Apúrate!"*

İki büklüm, bedenimin üst kısmını sudan çıkarabildim ve kollarımla karnımı tutarak çığlık attım. "Javier! Çok acıyor! Javi..."

Saatler kadar uzun gelen dakikalardan sonra, banyodan çıkartılıp yatak odasına götürüldüm. Javier beni yatağımıza yatırdı. On üç ay evvel ölü bir bebek dünyaya getirirken yanımda olan beş kadın temiz havlular, su ve diğer yardımcı malzemelerle odaya girdi.

Javier yataktan kalkıp kapıya doğru gitti.

* *İsp.Hemen*

Ellerimi ona doğru uzattım. "Javier, lütfen beni burada yalnız bırakma." Yanaklarımdan akan yaşlar fiziksel bir acıdan değil, onun gideceğini bilmemden kaynaklanıyordu "Lütfen..."

Odanın karşısından bana baktı, yakışıklı, keskin hatlı yüzü ve koyu kahverengi saçları, bebeğimi doğurmam için içeri koşturan insanların arasında kayboldu. Javier'in bebeğini...

Kızgın, üzgün ve yalnızdım. Bir sancı, beni sadece ona odaklanmaya zorlayana dek kapıya baktım.

Yarım saat içinde ise doğumu yapmıştım. Kız mıydı, erkek miydi bilmiyordum.

Onu yıkayıp bir battaniyeye sardılar. Ona elimi uzattım. Bebeğin tiz çığlıkları odayı, kulaklarımı ve kalbimi dolduruyordu. Kollarında bebeğimi tutan ebe, koyu gözlerinde duygusuz bir ifadeyle bana baktı.

*"Por favor *... bebeğimi ver bana."*

Doktor dikişlerimi atarken, ebe arkasını dönüp bebeğimle gitti.

"Javier!" diye bağırdım. Soluğum kesilip tıkanana kadar adını tekrar tekrar haykırdım. "Javier! Por favor! Por favor!" Gözyaşlarına boğuldum. "Bebeğim..." Tükenene dek ağladım.

---

* *İsp.* Lütfen

Nora masanın karşısından, karamel kahvesi gözlerinde göreceğimi hiç ummadığım bir duyguyla –belki üzüntü belki de şok– baktı bana.

O kadar utanmıştım ki, gizli kameraya bile bakamadım. Victor'un hakkımda artık ne düşündüğünü bilememenin verdiği endişe ve suçluluktan mideme ağrılar girmeye başlamıştı bile.

Nora yumuşak ve içten bir sesle, "Bu senin için çok zor olmalı," dedi.

Cevap vermeye bile tenezzül etmedim. Bu sürtükten, bana bunları tekrar yaşattığı için nefret ediyordum.

"Kaç tane?" diye sordu Nora sessizce.

İsteksizce cevapladım: "Yaşayan bir tek oydu. Bir tane düşük yaptım, bir tanesi de, dediğim gibi ölü doğdu."

"Ama onunla *uzun süre* beraber oldun?"

"Evet, öyle," diye onu tersledim. "Ne olmuş yani?"

Nora doğru kelimeleri bulmaya çalışırcasına bekledi ve "Geri kalan zamanda neler yaptın peki?" diye sordu.

Lanet olasıca sorularının bir son bulmasını ve sıramın artık geçmesini umarak, soğuk bir şekilde ona güldüm.

"Neden bebeği almana izin vermedi?" Aslında incinmiş bir ruh hali içinde olduğu belliydi ama duygularını gizleyip baskın taraf olarak kalmaya çalışıyordu.

Benim merak ettiğim tek şey ise bu konuyla neden bu kadar ilgili olduğuydu.

"Javier etrafta koşuşturan çocuklar istemedi," dedim. "Orada bulundukları süre boyunca pek çok kız hamile kaldı. Tıpkı kızlar gibi, bebekler de çocuğu olmayan veya evlat edinmek için yıllarca beklemek istemeyen ailelere satılıyordu." Bebeğimin odadan çıkarıldığı o günü hatırlayarak duvara baktım. "Javier hayatımızda çocuklara yer olamayacağını söylemişti. Kendi çocuklarına bile... Çocuğumuzu sevgi dolu, iyi bir aileye verdiğine kendimi inandırmak istedim ama Javier'in bir yanının sevgi dolu, bir yanının da zalim olduğunu bildiğimden buna bir türlü ikna olamadım. Doğumdan sonra onunla bir daha hiç konuşmadım. Ona tokat atıp yüzüne bile tükürdüm. Beni cezalandırmak için ne yapacağı umurumda bile değildi. Ondan sonra da hamile kalmadım zaten."

Durdum, o günleri hatırladığım için bakışlarım donuklaşıp sertleşti.

"Ceza olarak ne yaptı peki?"

Gözlerimi devirerek Nora'ya baktım.

"Hiçbir şey," dedim. "Javier bir zamanlar benim için yanıp tutuşur ve bana en ufak bir zarar vermeyi bile düşünmezdi. Bu süre içinde de bu böyle devam etti. Beni iyi bir doktora götürdü, doğum kontrol ilaçları almamı sağladı, ilaçları kullanıp kullanmadığımı da hep kontrol etti. Asla kondom kullanmadı. Dolayısıyla tekrar hamile kalmadığım için şanslı olduğum

söylenebilir. Öte yandan diğer kızlar doğurmaya devam ettiler. Bebek fabrikaları gibiydiler resmen."

"Onları hamile bırakan da Javier miydi yani?"

Başımı hayır anlamında sağa sola salladım. "Hayır, en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Javier'in korumaları kızlara sık sık tecavüz ederdi, bazı kızlar da adamlarla isteyerek birlikte olurdu. Bana yakın olan kızlara, gizli gizli doğum kontrol haplarından vermeye başladım. Izel ne yaptığımı fark edip sadece bana yetecek kadarını bırakıp fazlasını alana dek bazılarına yardım edebildim yani. Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu."

"Izel'e ne oldu peki?"

Karanlık geçmişimin hayalleri zihnimden silindi ve tekrar Nora'ya baktım.

Kin dolu bir sesle, "Ne duymak istiyorsan söyledim işte," dedim. "Nesin sen? Benim psikiyatristim falan mı?"

Başını sallayıp geriye yaslandı ve ellerini kucağına koydu.

Ayağa kalkarken, hırsla geriye ittiğim sandalyenin ayakları yerde gıcırdadı.

"Bu iş bitti," diye hırladım. Avuç içlerimi masaya koyarak, tehditkâr bir bakışla ona doğru eğildim. "Dina güvende olsa iyi olur. Yoksa kendini, beni dövülmüş bulduğu o günden sonra Javier'in Izel'e yaptıklarını

sana yapmamam için yalvarır vaziyette bulursun! Öyle ki, seni öldürmemi bile *istersin*."

Ellerimi kaydırıp doğruldum ve yürümeye başladım. Nora öylece kaldı. Gizli kameraya ancak kapıya yaklaştığımda, kapıyı açmaları için bakabildim. Çeliğin içindeki kilidin açılma sesini duyunca gözlerimi indirdim.

"Izabel," dedi Nora.

Durup ona döndüm.

"Sana bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama bunları anlatman için seni zorladığımdan dolayı üzgünüm."

"Bir anlamı *yok*," dedim.

Sonra kapıyı açtım. Limon kokusu burnuma geldi. Zemin silinmişti muhtemelen.

"Sorunun cevabı..." diye bağırdı Nora, ben koridora çıkmadan. "Evet, parmağımın ucunu babam kesti."

Kısa bir duraksamadan sonra, başka hiçbir şey söylemeden, onu orada öylece bırakıp kapıyı kapattım.

7. BÖLÜM

Victor

Yaklaştıkça artan çizmelerinin sesini duyduğumda, Izabel'i karşılamak için koridora çıktım. Salonun sonundaki köşeden döndü ama orada olduğumu bildiği halde bana bakmadı. Uzun, kestane rengi saçları kavgadan dolayı dağılmış, çekici omuzlarından sırtına kaymıştı. Sol bacağında, çizmesinin hemen üzerinde bir kesik vardı. Çıplak kalçasında Nora'nın tırnaklarından dolayı oluşmuş kırmızı çizgiler göze çarpıyordu. Ancak asıl kötü olan, Nora'nın ona fiziksel olarak yaşattığı acıdan ziyade, duygusal olarak verdiği ıstıraptı.

Bana kalsa gidip bu kadını hemen öldürürdüm ama Izabel'in hatırına Dina Gregory'nin hayatı için böyle bir şeye kalkışmadım.

Yanıma geldiğinde, "Izabel," dedim ama lafımı ağzıma tıktı.

"Üzgünüm, Victor," dedi ve gözetleme kapısından uzakta beni geçip yürümeye devam etti.

Dikkatlice yaklaşıp onu dirseğinden tuttum.

"Hoparlörü kapattım," dedim. "Nora'dan başka kimse neyi itiraf ettiğini duymadı."

Bana dönüp bakması bir dakika sürdü. Parlak, yeşil gözlerinde anlaşılmaz bir şeyler vardı. Beklediğim gibi bir rahatlama değildi bu. Bambaşka bir şeydi. Belki de pişmanlık yaşıyordu.

Önüne geçtim, ellerimi kaldırıp yüzüne koydum. Bir an rahatlamış gibi gözlerini kapatınca, uzun, koyu kirpikleri dikkatimi çekti.

İnanmamış bir sesle, "Hiçbir şey duymadın mı yani?" diye sordu.

Başımı sağa sola salladım. "Hayır," dedim. İki elimle dirseklerinden tuttum. "Seni istediğini gördüğümde hoparlörü kapamalarını söyledim. Durumu onun aleyhine çevirmekle zekice davrandın, Izabel. İstediğin gibi sonuçlanmamış olabilir ama gayet iyi yaptın."

Izabel bir an arkamdaki duvara bakıp sonra, "Bana saldırdığı zaman odaya dalmamana epey şaşırdım," dedi. Bu, söylemesini beklediğim bir şeydi.

Hafifçe gülümseyip ellerimi kollarının arkasında gezdirdim.

"Hayır, kendi başının çaresine bakma konusunda haklıydın," deyip sırıttım. "Hem Dorian ve Niklas içeri girip seni kurtarmaya hazırdılar."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Niklas mı beni kurtaracaktı?" diye alaya aldı sözlerimi. "Eminim bu gösteriş içindir."

"Sanmıyorum," dedim. Konuyu değiştirmem gerekiyordu çünkü asıl mesele bu değildi.

Biraz daha yaklaşıp onu kendime doğru çektim ve dudaklarımı alnına bastırdım. "Ona orada ne söylediğini merak ediyorum," dedim. "Kendini hazır hissedene dek, ne benimle ne de başkasıyla bunu paylaşmak zorunda değilsin tabii. Eğer hiç istemezsen, bunu da anlarım. Geçmiş geçmişte kalabilir."

Bakışları yere çevrildi.

Daha çok kendi kendine konuşur gibi, "Bazen öyle olmuyor işte," dedi ve gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

"Ama bir şey anladım," dedi. "Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama içgüdüsel olarak bana doğru söylüyormuş gibi geliyor."

Birden salonun sonunda James Woodard göründü, elinde tuttuğu bir kâğıtla bize doğru yürüyordu. Umut verici bir haber vermesini umdum.

Izabel'e dönerek, "Sana ne dedi?" diye sordum.

Denetim odasının kapısı açıldı ve eşikte Niklas göründü.

Kafa hareketiyle Nora'yı kastederek, "Konuşup duruyor işte," diye açıkladı. "Daha çok da taleplerini dile

getiriyor. Gidip onun o güzel kafasına bir mermi mi sıksak acaba? Ya da diz kapaklarını falan mı çıkarsak?"

Niklas, Izabel'e durumunu anlamaya çalışırcasına baktı ama kendini ona yaklaşmamak için tuttu. Bu bana Niklas'ın Izabel'i dışarıya yansıtmaya çalıştığından çok daha fazla önemsediği izlenimini verdi.

Woodard'a baktım.

Başını sallayıp elindeki çıktıyı göstererek, "Hiçbir şey," dedi. Kâğıdı elime alıp dikkatle inceledim. "Kayıt yok, parmak izi yok ve kan sonuçlarını da yarına kadar öğrenemeyeceğiz. İlk adını ve tanımını veri tabanımdan arattım. Gelgelelim ona çok az benzeyen, Tallahassee'nin dışından bir kadın çıktı. Yirmi altı. Nora Anders. Birkaç tane daha var ama hiçbiri o değil. Gerçek adının Nora olduğu bile kesin değil zaten."

"Yani hâlâ birinci seviyedeyiz," dedi Dorian. "O ise onuncu seviyede ve bizim, birbirimiz hakkında bildiğimizden çok daha fazlasını biliyor. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama işimizin ne olduğunu düşününce, bu biraz rahatsız edici. Dünyadaki en büyük ve en karışık suikast ve ajan çetesini yöneten Vonnegut, Boston'da bile bizi bulamazken, sadece tek bir kadın bizim hakkımızda nasıl bu kadar çok bilgiye sahip olabilir?"

"Bu sorunun iki cevabı var," dedim. "Ya o da bir çetenin üyesi ya da gerçekten çok iyi ve bizimle satranç oynar gibi oynuyor. "

Bir insanı çözmede genellikle iyiydim. Çocukken Birlik'e katıldığımda, içerideki ve dışarıdaki düşmanlarımın kim olduğunu, onlara zerre sezdirmeden öğrenmek benim işimdi. İçimden bir ses, bu kadının herhangi bir bağlantısı olmadığını söylüyordu. En azından artık yoktu. Becerileri bir zamanlar bir çetede olabileceğini gösteriyordu göstermesine; ama oynadığı bu oyun işten ziyade kişisel bir boyuttaydı.

Izabel dâhil olmasaydı, işler Nora için şimdikinden çok daha farklı bir şekilde gelişecekti. Buna Izabel için devam edecektim. Bundan hoşnut değildim elbette. Ama Nora'nın oyununu biraz daha oynayacaktım.

Izabel beni ve Niklas'ı geçip odaya girdi, Woodard ve ben de onu takip ettik. Izabel kollarını göğsünde kavuşturarak büyük ekrana baktı. "Pekâlâ, onun kim olduğunu, hatta hakkında herhangi bir şeyi bilmiyor olabiliriz," dedi. "Fakat serçe parmağını kesen kişinin babası olduğunu bana itiraf etti."

Nora, aynı yerde, bacaklarını masanın üstüne koymuş, siyah topuklarını bir yandan ötekine sallıyordu.

"Biliyorum, çok fazla bir şey değil; ama bu da bir şeydir," diye ekledi Izabel.

"Yani babasıyla sorunları var," diye söze karıştı Dorian, botunun birini masaya dayamış, ekranın karşısında oturuyordu. Sol tarafındaki kâğıt bardakta, buharı tüten kahvesi vardı.

"Belki de senin kızındır, Woodard," dedi Niklas kahkahayla. Sonra elinin tersiyle Woodard'ın koluna

vurdu ve "Bu kadar kadın düşkünü bir adam olduğunu bilmiyordum," dedi.

Woodard gülmeye başladı ama her zamanki gibi yine hepimizden onay bekler gibi bir hali vardı ve çok geçmeden yüzündeki gülümseme yerini utangaç bir bakışa bıraktı. Başını sallayıp ekranların önündeki sandalyelerden birine oturdu.

"Şey... bu odadan ayrıldığımda, ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Woodard. "Bu yüzden kendi kan örneğimle onunkini Carter'la aşağı gönderdim. Benimle kan bağı olup olmadığını yirmi dört saat içinde öğreneceğim."

"Bu ucu ucuna yetişir," dedi Dorian. "Bunu çözmemiz için bize kırk sekiz saat verdi." Sarı başını kütletti, oturduğu sandalyeden bana bakıp, "Tessa ölmeyecek," dedi.

Başımı salladım ama cevaben herhangi bir şey söylemedim.

"Sanırım hepimiz kanlarımızı onunkiyle karşılaştırmalıyız," dedi Woodard.

"Bana göre hava hoş," dedi Niklas. "Hiç çocuğum olmadığını biliyorum. Olsa bile yirmi dört veya yirmi beşten fazla olamayacağına göre benim değildir. Ne yani, annesiyle on üç yaşındayken mi beraber olmuşum?"

"On üç yaşındayken seks yapmıyor muydun sen?" diye sordu Woodard.

Niklas kaşlarını çattı. "Aslında hayır," dedi sakince. "Eğitildiğim çete ve babam tarafından ölesiye dövülmekle o kadar meşguldüm ki..."

Odayı bir an sessizlik kapladı.

Sonra Niklas güldü ve Woodard'a, "Ama belli ki işler senin için hiç de böyle değilmiş. Sonra ne oldu acaba?" dedi kinayeli bir şekilde ve kahkaha atıp Woodard'ın koca, kel başına şaşkınlıkla baktı.

"Ne olacak, yaşlandım."

Mevcut durumla ilgili dikkatlerinin azalması can sıkıcıydı.

"Bakın," dedim. "Eğer Woodard'ın kızı değilse bile, herhangi birimizin kız kardeşi olabilir. Kan sonuçlarını bekleyelim. Spekülasyon üretmenin bir anlamı yok."

Dorian bana baktı ve bunu öne sürdüğüm için teşekkür edercesine başını sallayıp ekranlara döndü.

"Başka bir şey daha var," dedi Izabel. "Neyi bilmek istediğini ona sorduğumda..." Doğru sözcüğü ararmış gibi durdu. "Sanki kötü hissetmiş gibiydi. Ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum."

"Evet, tam bir saçmalık," dedi Niklas. "Dediğim gibi onun, tam yatağa girmelik bir hatun olduğundan, tehlikeli kancasından ve ağzının Izzy'ninkinden bile bozuk olduğundan başka bir şey bilmiyoruz ama bu cadının bizi alt etmesine izin vermemeliydik." Woodard ve Izabel'e suçlarcasına bakıp, "Fikrimi sorarsanız, ikiniz de sırlarınızı çok kolay anlattınız," dedi.

"Kimse sana sormuş değil," dedi Izabel.

"Benim ilişkilerimi biliyordu," dedi Woodard savunmaya geçerek.

"Aslında siz anlatana kadar hiçbir şey bilmiyordu," dedi Niklas. "Onunla yalnız kaldığınız beş dakika içinde, içinizi döktünüz işte."

"Be-ben sadece istediğini yaptım. Kızlarımın hayatı tehlikede. Uzatmanın anlamı yok."

Niklas ekrana bakıp, "Yine de çabuk kafeslendiniz," dedi. "Hiçbir şey bilmiyor. O bir düzenbaz."

Izabel ona bakıp, "Aslında çok şey biliyor, Niklas," dedi.

Izabel'in Nora'yla geçirdiği dakikaları hatırlamasıyla hissettiği acının onu ele geçirmesini sessizce izledim ve ona ne tür bir itirafta bulunduğunu, âşık olduğum kadının benden saklayacak kadar kötü, nasıl bir sırrının olabileceğini düşündüm.

"Odaya senin gibi şüpheyle girdim," diye devam etti. "Benimle ilgili bildiği her neyse bunu kanıtlayana kadar kendisine en ufak bir şey söylemeyecektim. Eğer yapamasaydı, onunla oyun oynayacaktım. Uydurduğum karanlık sırrı gerçekmiş gibi anlatıp onu kandıracaktım."

Durdu, ekrandan görünen Nora'ya baktı. Huzursuz bir nefesle omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ama biliyordu, biliyordu..."

Oda yeniden sessizleşti.

Nihayet Niklas ellerini kaldırıp, "Pekâlâ sırada ben varım ve hâlâ bunun bir saçmalık olduğunu söylemekte ısrarcıyım," dedi. "Ama eğer bu gerçekse, onun bu binadan canlı çıkmasına izin vermemeliyiz."

Onunla aynı fikirdeydim.

İki dudağının arasına sigarasını koyup çıkışa doğru yürüdü. "Fakat unutmayın, benden istediğini elde edemeyecek. Çünkü ona verebileceğim hiçbir şey yok. Haliyle millet, epey ilginç dakikalar bizleri bekliyor."

Evet, gerçekten ilginç olacağa benziyordu.

Kapı açıldı, denetim odası koridorun ışığıyla doldu.

Niklas, "Hoparlörü açın," dedi, dudağında henüz yakmadığı sigarası sallanıyordu. "Bazılarımız gibi saklayacak bir şeyim yok benim."

Izabel'in gözleri, kardeşimin sözlerinden dolayı imalı bir şekilde bana çevrildi, sonra da sinirli bir şekilde ekrana döndü.

8. BÖLÜM

Niklas

Benim için canına susamış, ukala bir kaltaktan başka bir şey olmayan Nora'nın olduğu odaya girerken sigaramı yaktım.

Ona doğru yürürken fayansta botlarımın çıkardığı sesten başka ses yoktu ama Nora'nın takındığı o kibirli gülümseme de en az botlarım kadar gürültülüydü. Kabul etmeliyim ki, kollarının arasına ve göğüs çatalına girmiş ipeksi sarı saçları göze oldukça hoş geliyordu. Siyah ipekten, içini gösteren, uzun kollu bir bluz giymişti, altında da siyah bir sütyen vardı. Izabel'in erkeklerin bir kadında neyi sevdikleri konusundaki fikirleri umurumda değildi. Açıkçası bir tercihim yoktu. Ben *her şeyden* hoşlanırdım. Bu durumun benimle ilgili tam olarak neyi ifade ettiğini az çok biliyordum tabii.

Onun tam karşısındaki boş sandalyeye oturduğumda, dudaklarımın arasından duman çıktı.

Bacaklarımı ayırarak eğildim ve dirseklerimi dizlerimin biraz yukarısına dayadım. Odada küllük olmadığını fark edince, külleri yere attım.

Nora bana gülümsedi, koyu kırmızı ruju silinmiş olmasına rağmen, etli dudakları hâlâ kırmızıydı. Dudaklarının penisimi güzelce emdiğini hayal ettim.

Bu düşünceyle ben de gülüşüne karşılık verdim ve izmariti bir kez daha dudağıma götürdüm.

Sessizce bana baktı. "Dorian Flynn'in sıradaki kişi olduğundan emindim aslında," dedi. "Çünkü eski eşini falan ele geçirdim."

"Ben ısrar ettim."

"Bu benim için sürpriz oldu doğrusu," dedi.

Bir nefes daha çekip sandalyeye geri dayandım. Sigarayı parmaklarımın arasında, sol kolumun üstünde tutup kollarımı göğsümde bağladım.

Hiç umurumda olmasa da, "Neden böyle yapıyorsun?" diye sordum.

Nora deri pantolonun sardığı uzun bacaklarının ve siyah, topuklu ayakkabılarının üzerinde ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasında ileri geri yürümeye başladı. Bu dar pantolon zaten yuvarlak olan kalçalarını mükemmel göstermişti. Bu etkiden kurtulup kendime gelince, bileklerinin bağlı olmadığını gerçeğine biraz geç de olsa aydım.

"Asıl soru kelepçeleri açmak için neyi kullanıldığın olmalıydı belki de. İçinde bir yerlerde gizli bir

anahtar mı vardı?" Sigaradan bir nefes daha çektim ve "Herkes şu anda bizi izlerken, bir üst araması yapabilirim," dedim.

Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi ve kısa bir süre duvara baktı.

"Muhtemelen hoşuna giderdi, değil mi?" dedi ve ima dolu gözlerle bana baktı.

"Sana yalan söylemeyeceğim. Evet, hem de çok hoşuma giderdi," dedim, sigaranın son dumanını ciğerlerime çekip. "Ama beni dibine düşen toylarla karıştırma sakın. Bütün gün seninle birlikte olduktan sonra, istersem seni burada çürümeye bırakabilirim," diye ekledim. Sigarayı botumun altına alıp ezdim. "Şimdi ben seni oturtmadan otur," diye emrettim ve belimden çıkardığım silahı ona doğrulttum.

Yüzündeki gülümsemenin biraz silinmesi, onu sinirlendirdiğimi anlamama yetti. Yine bacak bacak üstüne atıp oturdu. Bu hareket siyah pantolonunun sol kalçasını saran kısmını iyice daralttı. Kollarını kavuşturup sandalyeye dayandı ve başını yana eğdi. Omzunun biraz üstünde, boynuna doğru uzanan bir kesik vardı. Hatta daha önce fark etmediğim, biri çenesinde, öteki boğazında iki yarası daha vardı, serçe parmağındaki eksikliğe bakmaktan da kendimi alamadım. Parmağı, kalçasına, bacaklarına ya da göğüslerine bakılmadığında, dikkat çeken tek yeriydi muhtemelen.

Dikkatimi neyin çektiğini fark ettiğini belli ederek, "Parmakla başlama istersen," dedi. "Izabel bu konuda senden önce davrandı. Yani bu konu artık eskidi."

Sırıttım, "Ya da fazlasıyla *hassas* bir konu," dedim.

Nora ellerini masada kıvırıp öne eğildi. Yüzündeki gülümseyen ifadeden ve düzenbaz bakışlarından kurtulup ciddileşti, "Zaman geçiyor, Niklas," dedi. "Senin itirafına gelsek mi artık? "

Başımı sallayıp hafifçe gülümsedim. "Evet tabii, ben de bunun için buradayım zaten," dedim iğneleyici bir tavırla. "Ama daha ziyade, olmayan bir şeyi itiraf etmemi nasıl planladığını görmek isterdim. Biliyorsun tüm kirli çamaşırlarını anında ortaya döken Woodard'a ya da daha öğrenecek çok şeyi olan Izabel'e benzemem ben."

Suçlayıcı bir ses tonuyla, "Sarai hakkında böyle mi düşünüyorsun?" dedi. "Hiç ait olmadığı bu ölüm dolu yeraltı dünyasında isim yapmaya çalışan küçük bir kız o."

Güldü.

"Yoksa bundan *fazlası* mı var?"

Kahkaha attım, "Orada dur bakalım," dedim. "Beni kardeşimin kadınına âşık olmakla suçlamaya kalkarsan, hayal kırıklığına uğrarsın."

Nora öylece oturdu ve beni huzursuz ettiği kadar sinirlendiren bir ses tonuyla güldü.

İğneleyici bir dille, "Hayır, tabii ki böyle bir suçlamada bulunmayacağım," dedi. "Bunu ima bile etmem. Onu bir kez vurmuştun. Onu hakir görüyorsun, değil mi? *Neden peki?*"

Sorusunda bir meydan okuma vardı. O konuştukça huzursuzluğum artıyordu. "Bilmiyorum," dedim. "Madem, her şeyi biliyorsun, sebebini neden sen söylemiyorsun?"

"Kıskançlık," dedi, "ya da doğru kelime belki de *kalp kırıklığıdır.*" Kaşlarımı kaldırıp kirli sakalımı kaşıdım.

"Ne sikime böyle konuşuyorsun?" dedim, gerçekten de söylediğinden hiçbir şey anlamamıştım.

Nora'nın gözlerindeki yumuşak ifade kafa karışıklığımı daha da artırdı.

"Erkek kardeşini kıskanıyorsun çünkü onda senin sahip olmadın bir şey var." Birbirine kenetlenmiş dudaklarımın ardında dişlerimi gıcırdattım. "Çünkü bir zamanlar senin olan bir şeyi elinde tutuyor ve bunu düşünmek bugün bile seni içten içe yiyip bitiriyor."

Nefesim ağırlaşmıştı. "Yanlış yerlerde geziniyorsun, seni orospu," dedim.

Sakince ve korkmadan, "Ah, bunu biliyorum," dedi, "ama asıl mesele de bu değil mi zaten?"

Ellerimin ikisini de masaya çarptım ve çıkan ses odada yankılandı.

Çenemi gıcırdatıp kelimelerin üzerine basa basa, "Neden sadede gelmiyorsun?" diye sordum. "Sana tane

tane anlatayım. Geçmişimden bahsetmeyeceğim. Tehditlerin umurumda bile değil. Ayrıca sırrım da yok. Yani herkesin bir sırrı vardır ama ben saklayacağım. Utanılacak bir şey olmadığı halde, bunun üzerine konuşmayı sevmiyorum. "

"Bunun utanç veya suçluluk duygusuyla alakası yok, Niklas. Bu daha ziyade *acıyla* ilgili."

Birden karşımda oturan Nora, çıkarcı bir fahişe olmaktan çıktı. Gözlerinde belirip kaybolan bir şeyler vardı ve nedense... beni teselli etmeye çalıştığını hissettim.

Fakat bu tuzağa düşemezdim.

Sandalyeyi geriye itip ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Sinirim yumuşak bir kahkahaya dönüşmüştü.

"Yetenekli bir hilebazsın," dedim gülerek. "Ama bu becerini üzerinde deneyeceğin adam ben değilim maalesef."

Beni duymazdan gelerek, "O kızı çok *sevmiştin* ama," dedi. "Âşık olmak konusunda, ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, Fredrik Gustavsson'dan bile zor zamanlar geçirmiş biri olduğunu biliyorum. Aslında, Fredrik bütün hayatı boyunca aşkı aradı. Kendi karanlık ve zalim hayatında yalnız olduğu için bunu istedi. Yaşamak için aşka *ihtiyacı* vardı." Yerinden kalkıp bana doğru yavaşça yürümeye başladı. "Oysa sen bunu hiç istemedin, Niklas. Neye mal olursa olsun, bundan hep uzak durdun, değil mi?"

Her hareketini öfkeli gözlerimle takip ederek, "Bir de soruyor musun?" dedim. "Bana karşı kullanabileceğin bilgiyi böyle mi elde ediyorsun? Sonra da zaten biliyormuş gibi mi yapacaksın yani?"

"İstediğini söyle," diye devam etti Nora. "Ama gerçek bu. Sen de bunu inkâr etmiyorsun."

Belki de doğrudan inkâr etmem gerekirdi çünkü Nora ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Silahımı ona doğrultup, "Otur," dedim.

"Ah, Niklas," dedi iç çekerek. "Seni ikna etmenin kolay olmadığını biliyordum."

Silahı başına doğrultarak ona doğru yürüdüm, öfkeden boğazım düğümlenmişti.

"Otur. Yoksa hayatını sikerim senin!" Silahın namlusunu alnına dayayıp onu masaya doğru ittirdim. Kalçası metalin kenarına dayandı, daha ileri gidemiyordu. Sinirden deliye dönmüştüm. Aramızdaki boşluğu, bedenimi onun bedenine yaslayarak kapattım ve boynunu geriye doğru iterek, silahı çenesinin altına dayadım.

Nefesini yüzümde hissediyordum. "Beni vuramazsın," dedi. "Senden duymak istediklerimi bu odadan çıkmadan bana anlatacaksın."

Başını daha da geriye itip silahı boğazına bastırdım. Kanım sanki alev almıştı ve damarlarımı yakarak akıyor gibiydi. Birkaç dakikadır sıktığım dişlerim acımaya başlamıştı.

Silahın horozunu kaldırdım ve parmağımı tetiğe getirdim.

"Benimle iş birliği yapmazsan Dina Gregory ölecek."

"Bana ne..."

"İyi de..." diyerek sözümü kesti. "Izabel'i *önemsiyorsun*... Sevdiğin kadınla beraber olup seni ortada bırakmasına rağmen, kardeşini de öyle."

"Kimsin sen?" diye sordum, gayet sakin görünen gözlerine bakarken.

"Konuyu değiştirmesen?"

Nora'yı omuzlarından tutup masadan çekerek en yakın duvara sert bir şekilde dayadım. Sarı saçları yüzüne düştü. İki kolunu da boyalı duvara açarak bana teslim oldu. O bana baktı, ben de ona baktım. Aramızda oldukça garip bir benzerlik vardı.

Bunu aklımdan çıkarmaya çalışarak bir an için Izabel'i düşündüm. Sonra onun örgüte dâhil olduğu günden beri takındığım tavır gitti ve kendimi bir gerçekler ağının merkezinde dururken buldum.

Soğuk bir şekilde, "Ne olmuş yani önemsiyorsam?" dedim, yüzümle yüzü arasında ancak birkaç santimetre vardı. "Bana alıştı, ne diyebilirim ki? Onu öldürmeye çalıştığım için benden nefret ediyor ama bunun için onu suçlayabilir miyim?" Durdum ve Nora'nın teninin kokusunu içime çektim. Fakat bunu onu istediğim için değil, hepimiz, içimizde iğrenç birer hayvan beslediğimiz için yaptım. Pekâlâ onu istiyordum ama

amacım burada kontrolün kendisinde olmadığını ona gösterebilmekti. Böyle bir sürtük olduğu için onunla yatıp sonra da onu masanın üstünde çırılçıplak domalmış bir vaziyette bırakmak istiyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum ve onu itip kendimden uzaklaştırdım. Başının duvara çarptığını duydum. "Bu saçma. Dediğim gibi, benim bir sırrım yok. Ancak itiraf adı altında ne anlatmamı istiyorsan, söyle. Ne olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı bir şeyi itiraf etmeye beni zorlayamazsın."

Nora, içten ve kibar bir sesle, "Şu kameraya bakmanı istiyorum," dedi. "Claire'ın senin için neler ifade ettiğini onlarla paylaş." Claire'ın adı Nora'nın ağzından çıkar çıkmaz bedenim kaskatı kesildi. "Onu kaybettiğin günü anlat. Dudaklarından değil, yüreğinden dökülen sözcükleri duymak istiyorum. İnatçı, sevgisiz herifi bir tarafa bırak da Claire'ı anlat. Senin itirafın, *gerçek* Niklas Fleischer olacak. "

Ne olduğunu bile anlamama fırsat kalmadan Nora'nın boğazına tek elimle sarıldım ve tabancamı belime koydum. Öfkeden gözüm dönmüş bir halde, Nora'nın ayaklarını yerden kestim ve onu sürükleyip sırtüstü masanın üstüne fırlattım.

"Seni *öldürürüm*, orospu!" diye yüzüne haykırdım.

Sesini çıkarmaya çalışarak, "Yapsana!" diye meydan okudu. "Öldür beni! Öldür, Niklas! YAP HADİ!"

Ciğerlerimdeki nefes beton gibi ağırdı, Nora'nın makyajı dağılmış yüzüne kocaman açılmış, vahşi gözlerimle

baktım. İki eliyle parmaklarımı gevşetmeye çalıştı, belime sardığı bacakları boa yılanı gibi beni sıkıyordu ama boşunaydı. Beni yerimden oynatmaya gücü yetmezdi. Belimdeki silahımı alıp çenemin altına dayasa bile, o tetiği çekemeden ben onu boğardım.

Nihayet bilincini kaybetmeden Nora'nın boğazını bıraktım ve anlamsız bir şekilde haykırmaya başladım. Her yerim nefret ve öfkeyle cayır cayır yanıyor gibiydi.

Nora'nın soluğu kesilmişti, bacakları masanın kenarlarından sarkarken, ciğerlerini yeniden havayla doldurmaya çalıştı.

Öfkeden kudurmuş adımlarla ileri geri yürüdüm. Beni türlü yargı ya da zanla izleyen gözlerin olduğu gizli kameraya veya Nora'ya değil, yer karoları ve çıplak duvarlardaki izlere baktım.

Ancak gördüğüm tek yüz ve düşündüğüm tek kişi Claire'dı. Onu aklımdan atabilmek için tam altı sene uğraşmıştım. Siktiri boktan altı sene boyunca, sırf Claire'ın yüzünün, gözlerimin önünden silinmesi için harcamıştım.

Nora'nın arkamdan yumuşak bir şekilde, "Niklas," diye seslendiğini duydum ama söylediklerinin geri kalanı odanın sessizliğinde kaybolup gitti.

Topuklarımın üzerinde geriye dönüp ona doğru yürüdüm. Korktuğunu gösterecek kadar olmasa da biraz irkildi. Daha önce oturduğum sandalyenin arkasını tuttum ve bütün ağırlığımla oturmadan önce, sert bir şekilde sandalyeyi kaydırdım.

Hâlâ masaya yarı yarıya uzanmış vaziyette duran Nora bir an bana baktı, sonra masadan kayarak ayağa kalktı ve ipek bluzunu düzeltti.

Ona sandalyeyi işaret ettim.

"Otur!" dedim.

İkilemeden oturdu, bu iyiye işaretti çünkü bu noktada ya tereddütsüz ona Claire'dan bahsedecek ya da onun kafasını duvara çarpıp beynini patlatacaktım.

Arka cebimdeki sigara paketini masaya koydum.

Kameralara direkt bakmadım, canları cehenneme diye geçirdim içimden. Nora'ya bilmek istediği şeyi anlatacak ama bunu kendi *yöntemlerimle* yapacaktım. Eğer hoşuna gitmezse, siktir olur giderdi. Dina Gregory, Dorian'ın eski eşi olacak o kevaşe, Woodard'ın kızları, Izabel ve kardeşim de öyle...

"Claire'la tanışıp ona âşık olduğumda otuz yaşındaydım. Öldürüldüğünde de öyle..."

Altı yıl önce...

"Claire bir görevdi. Hedef değil, sadece bir görev. Daha önce yapmadığım bir iş de değildi. Bir kadınla yakınlaşıp bir süre takılacak, hoş bir kız arayan adamlar gibi normal bir görüntü çizecektim. Bunların çoğu hedefti. Kocalarının mirasını ele geçirmek için cinayet işleyebilecek, ağızları esrardan başka bir şey görmeyen tehlikeli şıllıklar. Her neyse. O dönemde, Victor'un çalıştığı alanlarda hiç çalışmamıştım. Kardeşim kadar yetenekli de değildim ve kimseyle irtibatım yoktu. İçeride çalıştım. Kadınları bilgi almak için etkileyip gerekirse onlarla çıktım." Durdum ve sonra, "Ama Claire hedef değil, yemdi. Görevim Solis adında bir adamı bulmak için onunla tanışıp güven kazanmaktı. Solis ve Claire arasında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyorduk. Sevgili mi, suç ortağı mı, kardeş mi... Her şey mümkündü," diye ekledim.

Nora'ya sert bir bakış attıktan sonra sözlerime sürdürdüm. "Fakat Claire'la tanıştıktan sonra, onun iyi bir kadın olduğunu anladım. Solis'le nasıl bir bağlantısı vardı bilmem ama adamın çifte hayatından habersizdi. Bunun bir parçası değildi, bunu hak etmiyordu da."

Birden durdum.

"Devam et," dedi Nora. "Tüm ayrıntıları istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum."

Alaycı bir ifadeyle gülümseyip dişlerimi gıcırdattım ama direnmedim.

"Onunla büyük bir mağazada tanıştım. Kasiyerdi. Başta onu tavlayanın ben olduğumu sanıyordum ama iki hafta içinde tam tersi oldu. Gerçi onun açısından bu, benimki gibi kötü niyetli ya da kasti bir şey değildi. Ona bayılıyordum. Hayatımda ilk defa böyle bir şey hissetmiştim. Korkumdan ödüm patlamıştı ama hayatımda ilk defa her şeyi akışına bırakmıştım. Gerçek çiftler gibi çıkmaya başladık. Sinemaya gittik, patlamış mısır yedik. Güzel restoranlarda takıldık, gelişigüzel gezdik. Kendimi, hayal bile edemeyeceğim şeyleri Claire'la yaparken bulmuştum. İyi bir adama dönüştüğümü hissetmeme rağmen, onunla vakit geçirmeyi seviyordum."

"Tanıştıktan üç ay sonra aynı eve çıktık. Görevimin beni sürekli rahatsız etmesine ve aramızdaki ilişkinin uzun sürmeyeceğini bilmeme rağmen, ona âşık oluyordum. O da bana âşık oluyordu tabii. Bir gün Claire banyodan çıktı. Saçları ıslaktı ve başının arkasında toplamıştı. Yatakta uzanmış, bacak bacak üstüne atmış, ellerimi başımın arkasına koymuş, muzip muzip sırıtarak, onun üstünde sadece bir havluyla odada yürüyüşünü izliyordum. Bu durum yanaklarının kızarmasına sebep oldu. Havluyu çıkarmaktan utanarak omzunun üstünden bana baktı ve 'Fazla oluyorsun ama,' dedi.

Sırıtarak, 'Nasıl yani? Seni bu halde izlemeyi seviyorum diye mi?' diye sordum.

Yanakları tekrar kızardı ve yüzünü dolaba dönüp askıdan mavi bir elbise aldı.

'Sahip olduğun şeyleri göstermekten korkma aşkım,' dedim. 'Özellikle de benim önümde. Devam et. Çıkar havlunu, evet...' Yanakları kızardıkça daha da çok güldüm.

Ama Claire havluyu çıkarmadı, çıkarmayacağını da biliyordum. Gördüğüm en güzel kadın olsa da, bilinçliydi. Onunla geçirdiğim her gün bunu ona söylemeyi seviyordum.

Giymiş olduğu mavi elbisesi dizlerine kadardı ve beni resmen deli ediyordu. Onunla ilgili her şeyin beni çıldırttığı gibi...

Yüzünde aynı şaşkın ifadeyle bana doğru yürümeye başladı ama aniden yere yığıldı ve birkaç dakika nöbet geçirdi. Bu tanık olduğum ilk nöbetiydi.

Sekiz ay sonra buna alışmıştım. Claire gün aşırı, bazen *her gün* nöbet geçiriyordu. Bu artık hayatının bir parçasıydı. Araba kullanamıyor, pek çok şeyi yapamıyor veya yapmaktan korkuyordu. Benimle tanıştıktan sonra, kabuğundan çıkmaya başladı ama. Onu her yere arabayla ben götürüyordum. Toplum içinde nöbet geçirdiği zaman da onunla ilgileniyordum."

"Ne zamandan beri bu nöbetleri yaşıyordu?" diye sordu Nora.

"Niye merak ediyorsun?"

"Sadece sordum."

Bilmediğimi anlatan bir yüz ifadesiyle, "Küçüklüğünden beri öyle olduğunu söylemişti," dedim.

Nora başını salladı ve ben de anlatmaya devam ettim.

"Fakat onunla gerçek bir aşk yaşayıp Claire'la ilgilenmemin görevimi ihlal ettiğim anlamına geldiği gözlerden kaçmadı. On ay geçmesine rağmen, Solis'le ilgili hiçbir bilgiye ulaşamamıştım. Claire onun adını hiç anmamıştı. Ailesi, eski sevgilileri ya da hayatındaki herhangi bir kişiden bahsederken bile Solis adında birinin ismi geçmiyordu. Dolayısıyla Solis hakkında hiçbir şey bilmediğini, her şeyin bir hata olabileceğini düşünmeye başladım.

Fakat bunun bir önemi yoktu.

Birlik için önemli olan tek şey, yemle çok fazla vakit geçirmem ve hiçbir sonuç elde edememdi. Adi herifler...

Bu yüzden beni görevden alıp yerime bilgi toplasın diye başka birini göndereceklerinden endişe etmeye başladım. Ne olacağını bilmiyordum ama Claire'ı güvende tutmam gerektiğinin farkındaydım. İkimizin de güvenliği için Birlik'in ilişkimizin gerçek olduğundan haberi olmamalıydı. Vonnegut bunu anlarsa ikimizi de öldürebilirdi."

Durdum ve derin bir iç çektim.

"Claire'la tanıştıktan on bir ay sonraysa her şey ölümcül bir sonla bitti."

"Solis'i arayan tek örgütün Birlik olmadığını anladık. Claire'ın görev olarak verildiği tek kişi de ben değildim. Ancak onlar için Claire bir yemden çok daha fazlasıydı. Bir hedefti."

Gözümün önünde bulanık bir hal alana dek duvara baktım. Her şeyi, Nora için değil kendim için yeniden yaşıyordum. Çünkü karşımda duran Nora'yı bile görmüyordum.

"Ve bir gün arabamdaki yolcu koltuğunda duran cep telefonum çaldı. Arayan Claire'dı, hemen açtım.

'Aşkım, birazdan oradayım,' dedim.

Bir silah sesi duydum. Ardından ayakkabı sesleri, boğuşmalar ve kırılıp dökülen eşyaların çıkardığı gürültünün ardından Claire'ın çığlığı geldi.

Ayağımla gaza sonuna kadar basarken telefona adını haykırdım.

Derken hat kesildi.

Telefonu koltuğa attım, gecenin karanlığında dur işaretlerini, arka sokakları rüzgâr gibi geçtim.

Oraya ulaştığımda Claire ölmüştü, bedeni koltukla sehpanın arasında yatıyordu. İki adam da vurulmuştu. Victor da kapıda bekliyordu.

'Zamanında varamadım,' dedi ama ben ne dediğini anlamadım. Gözlerimi Claire'dan alamıyordum çünkü.

Claire'a olan duygularımı kardeşime belli etmemek için dişlerimi sıktım; öfkemi ve acımı bastırmaya çalıştım.

Özür dilercesine 'Niklas,' dedi ama sonra durdu, beni dışarı çıkardı. Evin izlendiğini biliyordu. 'Ona karşı bir şeyler mi hissediyordun?'

Güldüm. 'Saçmalama,' dedim ama gözlerine bakamıyordum. 'Bir temizlikçi çağır da şundan kurtul,' deyip 'Bu adamlar başka bir örgütten mi?' diye yaşananlar beni hiç ilgilendirmiyormuşçasına sordum.

Oysa Victor'un ondan kurtulmasını söylemek benim için çok zor oldu, cümleleri toparlayamıyordum.

Victor başını salladı. 'Evet, Claire'a sen evden ayrıldıktan sonra bir telefon geldi. Arayan bir erkekti. Adını anlayamadık, bir şeyler yakalayabileceğimiz kadar uzun konuşmadılar zaten.'

'Ne konuştular peki?' Gittikçe geriliyordum. Victor'un duymak istemediğim bir şeyler söylemesinden korkuyordum. Belki Claire'ın bu adamla bir ilişkisi vardı, belki de olduğuna inandığım kişi değildi. Sevdiğim kadınla ilgili böyle şeyler duymak beni daha çok yaralardı.

'Pek konuşmadılar,' dedi Victor. 'Claire telefonu açtı. Bir duraksama oldu ve adam sadece kiminle konuştuğunu sordu. Claire de kimi aradığını sordu. Sonra da telefon kapandı.'

'Yanlış bir çağrı gibi görünüyor,' dedim.

'Mümkün,' dedi Victor, 'ama şüpheli de. Şansa bırakmadık ve direkt buraya gelmem söylendi.'

'Beni neden aramadın peki?'

'Bir saatlik mesafedeydin,' dedi Victor. 'Bense sadece on beş dakika kadar uzaktım.'

Bu doğru olabilirdi ama benden bir şeyler saklıyordu, bunu anlamam fazla uzun sürmedi.

'Victor, bana gerçeği söyle,' dedim. 'Beni neden aramadın?' Cevabı zaten biliyordum.

İç çekti. 'Görevden uzaklaştırıldın, Niklas. Joran Carver geçen akşam görevi devraldı.'

Kulaklarıma inanamıyordum. Kızgınlıkla, 'Devralmak mı? Peki o bu işin altından nasıl kalkacak?' diye sorarken sesim iyice yükseldi. 'Claire'la ilişkim vardı. O beni... sevdi, Victor.' Ben de onu sevdiğimi söyleyecektim ki inkar duvarımın hâlâ yıkılmadığını fark ettim. Zaten, hele de şimdi, yıkılmaması daha iyi olurdu. 'Hem Joran işi nasıl devralacak?'

Tetikçi olsun olmasın, başka birinin yerime geçeceğini düşünmek bana kontrol edemeyeceğim şeyler yaptırabilirdi. Kardeşimi neredeyse yumruklayacaktım.

Derken mavi-kırmızı ışıkları karanlıkta etraftaki ağaçlara yansıyan bir polis arabası ve bir başka araç garaj yoluna yanaştı. Claire'la oturduğumuz ev altı dönümlük, ağaçlı bir arazinin içindeydi ve en yakın komşu bir kilometre uzaktaydı.

Joran Carver öteki araçtan takım elbisesiyle çıktı.

Sırf oraya geldiği için bile onu öldüresiye dövebilirdim. Bu olaydan sonra kardeşimle bir ay görüşmedim. Claire'ın öldüğü akşama kadar Birlik'in beni Joran'la değiştirdiği gerçeğini benden gizlemişti.

"Joran Carver niye oradaydı peki?" diye sordu Nora.

Masanın karşısında oturan Nora'ya baktım.

Alaycı bir sesle, "Her şeyi bildiğini sanıyordum?" dedim.

"Bunu bilmiyorum," dedi. "Ve bana anlatmanı istiyorum."

Sinirli bir şekilde gülerek başımı salladım. "Anlaşmamızda bu yoktu."

"Şimdi var," dedi. "Merak ediyorum."

Nora'ya karşı kızgın ve cüretkâr olmak isterdim ama artık umurumda değildi. Nora'ya değil, kendime yenilmiştim.

"Joran'ın rolü asil bir cinayet müfettişini oynamaktı. Claire'ı sorguya çekip ona, beni en son ne zaman gördüğünü soracak, onu ölümüm üzerinden test edeceklerdi."

"Seni öldürecekler miydi yani?"

"Hayır," diyerek başımı salladım. "Beni sadece görevden alacaklardı. Ama ona cesedimi bulduklarını söyleyip Claire'm büyük bir üzüntü yaşamasına sebebiyet vereceklerdi. Yakışıklı düzenbaz, Joran onu teselli edip ölümümden sorumlu tutulmamasını sağlayan kahraman rolüne bürünecekti."

Nora gözlerini kıstı. "Yani onu hem katil gibi gösterip hem de senin sözde ölümünle kızı zayıf noktasından yakalayarak, Joran'ın senin yerine geçişini sağlamak mı istemişler?"

"Şerefsizlik etmişler, değil mi? Ama işler istedikleri gibi gitmedi," dedim.

"Evet, aynen öyle olmuş," diye cevap verdi.

"Böyle şeylerin ne kadar sık olduğunu duysan inanamazsın," diye açıkladım.

O an bile, Birlik'ten ayrılalı bu kadar zaman geçmişken, bu kadına böyle bir bilgiyi vermekle kendimi ihanet etmiş gibi hissediyordum. Yine de fazla umursamadım, yaptığım şey tuhaf bir şekilde beni rahatlatıyordu.

"Vonnegut'un ajanları polis memuru, EMT, IRS memuru, avukat, aktör, çöpçü kılığında her yerde geziyorlardı. Bazen Claire iyi ki de öldü diyorum çünkü istedikleri şeyi öğrenene kadar, onu cehennemin dokuz kat dibine sokup, kurduğu hayatı mahvedebilirlerdi. Hayatının benimle geçen son ayları bir nevi, onlardan ve yapmayı planladıklarından öç alma yöntemimdi. Çünkü ben Claire'a gerçekten *iyi* davranıyordum. Ona karşı hissettiğim her şey gerçekti. Joran Carver gibi bir yalancı değildim. Claire bir şekilde, yani ya Solis'ten sonra ya da nihayetinde başka örgütler veya Birlik tarafından öldürülecekti. Hayatındaki son kişi olduğum için mutluyum. Çünkü onu yürekten sevdim."

Sandalyeden kalkıp Nora'ya baktım.

Kısık bir sesle, "Bu iş bitince de *seni* öldüreceğim. Bunu unutma," dedim.

"Bunlar boş laflar," dedi, yüzünde duygudan eser yoktu. "Böyle tehditlere pabuç-"

"Tehdit etmiyorum," diye sözünü kestim. Parmağımı ona uzatıp, "Kimsenin sevdiğine, bu işin içine girmek istememiş masumlara ya da bizim gibi çok da masum olmayan birileriyle içli dışlı olmuş insanlara ilişmemeliydin. Sadece korkaklar arkadan vurur. Birimizden bir şey talep edeceksen, arayıp o kişiyle iletişime geçmen gerekirdi."

Sigara paketimi masadan aldım, bir dalını çekip paketi arka cebime geri koydum. Çakmağımı ön cebimden alıp sigaramı yaktım ve hızlıca bir nefes çektim.

Dudaklarımdan sigara dumanı çıkarken, "Kardeşimle uğraşırken sana iyi şanslar dilerim," dedim. "Gustavsson'la da öyle. Bu gösteriyi izlemeye can atıyorum doğrusu."

Ağır kapının kilit sesini duyduktan sonra dışarı doğru yürüdüm.

9. BÖLÜM

Izabel

Niklas, Nora'nın yanından ayrıldıktan sonra denetim odasına gelip bize katılmadı. Biz de böyle bir beklenti içinde değildik zaten. Onun için fazlasıyla üzülmüştüm. Öte yandan Niklas'ın gözünde bir değerim var mıydı, onu da bilmiyordum. Nora'ya bir şey söylemek gibi bir zorunluluğu yoktu. *Sevdiği* birinin hayatı tehlikede filan değildi, çünkü zaten ölmüştü.

Söz konusu Niklas olunca, ne düşünüp ne hissedeceğimi bilemiyordum. Beni öldürmeye kalkışmıştı. Böyle bir şey affedilebilir miydi ki? Böylesine kalpsiz bir şey hasır altı yapılıp mazide bırakılabilir miydi? Bunun mümkün olduğundan pek emin değildim ama belki de olmasını istiyordum. Bu, ona üzüldüğüm gerçeğini yine de değiştirmezdi.

Haliyle *suçluluk* hissettim.

Suçluluk duygusu taşıyordum çünkü ben hâlâ hayattayken, Claire ölmüştü.

Ondan nefret ettiğim zaman daha kolaydı oysa.

Dorian ekranların önündeki sandalyesinden, "Gustavsson'dan ses var mı?" diye sordu.

Victor başını hayır anlamında salladı.

"Ses seda yok. Telefonuna mesaj bıraktım. Cevap falan gelmedi."

"Ona ulaşmaya çalışacağım," dedim, "ama benden çok senin telefonlarına cevap verir, Victor. Sen onun benimle irtibatı koparmadığını sanıyorsun ama kopardı. Bunu hissedebiliyorum. Biliyorum. Ama yine de deneyeceğim."

Victor başını sallayarak sözlerimi onayladı ve kimseye bakmadan, "Galiba kardeşim haklı," dedi. "Gustavsson için ayrı bir mesai harcamamız gerekebilir. O da arkadaşım ama Seraphina'dan beri, artık tanıdığım adam değil. Kalbi kırık adamlar kimi zaman parçaları bir araya getirilemeyecek kadar kırılmış olurlar."

Victor'un ağzından çıkan bu sözler tüylerimi diken diken etti. Çünkü ne zaman Victor birini öldürmekten bahsetse böyle konuşurdu. Bildiğim, sadece iki durumda fikrini değiştirdiğiydi. Birinde ben onunla Meksika'dan kaçıyordum, ötekisi ise Niklas'ın ona ihanet ettiğini sandığında olmuştu. Beni öldürmedi çünkü ilişkimiz biraz karışıktı. Duygularıyla mantığı birbirine karışmıştı ve neticede vicdanıyla hareket etmesi onun için iyi olmuştu. Niklas'ı öldürmedi çünkü

son anda Niklas'ın düşmanı olmadığını anladı. Ancak sırf onu kurtarmak uğruna babalarını öldürdüğü çok sevdiği kardeşini de öldürmeye kendini hazırlamıştı ve fazlasıyla istekliydi.

Fredrik arkadaşı olabilirdi ama Victor'un Fredrik'le olan bağı ne benimle ne de kardeşiyle olduğu kadar sıkıydı.

Bu yüzden Fredrik'ten korkuyordum. Umarım sonu tahmin ettiğim gibi olmazdı.

Ben bu düşüncelere dalmışken, Nora kameralara el salladı. "Merhabaaaa!" Hoparlörlerden yükselen sesi odayı doldurdu.

Victor, Dorian'a, "Mikrofonu açsana," dedi.

Dorian masadaki ayaklarını indirip eliyle fareyi kavradı.

"Üzerinde uyuyabileceğim bir şeyler lazım," dedi Nora. "Geri kalanını yarın hallederiz."

Victor öne eğildi, en büyük ekranın önündeki masaya dayandı ve mikrofona, "Bu zaman kaybı olur. Başlangıç için kırk sekiz saat çok az," dedi.

Nora, içten pazarlıklı bir gülümsemeyle, saçlarını omuzlarından çekti.

"Aslına bakarsan, itiraf gibi basit bir şey için fazla bile," dedi ve sırıtışı yüzüne yayıldı. "Zaman konusunda baskı altında olmanın sebebi, içinizden birinin hâlâ ortaya çıkmamış olması, değil mi?"

Victor geri adım atmadı. "Evet, haklısın ama tıpkı senin gibi biz de bunun mümkün olduğunca çabuk tamamlanmasını istiyoruz."

Nora kameranın önünde yavaşça ileri geri yürürken, yüksek siyah topukları yerde tıkırdıyordu. Sonra durdu, kameraya tekrar baktı ve "Yarın kaldığımız yerden devam ederiz," diye tekrar etti.

Victor, Dorian'a mikrofonu kapatması için başıyla bir işaret verdi.

Bize arkasını döndü.

"Onun kim olduğunu anlamamız için bu bize zaman kazandıracak," dedi.

James Woodard odaya girdi. Yüzü yine asıktı.

"Böyle bir şeyi hayatımda hiç görmedim," dedi. Yuvarlak, kel kafası sallandıkça çenesi titriyordu. "Örgüt liderleri dışında yani. Tıpkı Vonnegut'da olduğu gibi, bu kadınla ilgili de hiçbir şey bulamadım. Hayalet gibi. İ-itiraf etmem gerekirse, kendimi biraz yetersiz hissediyorum. Kim olursa olsun, hakkında bilgi sahibi olurum di-diyordum. Be-beni kovmak isterseniz anlarım."

"Kimse seni kovmayacak, Woodard," dedi Victor. Siyah takım elbisesiyle önünde durduğu ekrana bakıyordu. "Ayrıca eğer seni görevden alacak olsam, bunu bu kadar hafif bir şekilde yapmam."

Woodard yutkundu; endişe yüzünden yüzü iyice terlemişti. Gözleriyle sağa sola baktı.

Niklas hâlâ yoktu ama beyin fırtınasına başlamamız gerekiyordu.

Woodard'ın başta söylediğine dönerek, "Belki de liderdir," dedim. "Bir insanın ardında nasıl herhangi bir iz bırakmadığını anlamıyorum."

"Ve bu kadar çok şeyi nasıl bilir?" dedi Dorian.

Victor, "Lider değil," dedi ama tereddüt eder gibi bir hali de vardı. "En azından yüksek ihtimal değildir."

Bir yandan yürüyerek, "Pekâlâ, elimizdeki hiçliğin haricinde onun hakkında ne biliyoruz?" dedim. Durup onlara baktım. "Demek istediğim, onun hakkında bildiğimizi sandığımız şeylerin gerçek olduğunu farz edelim. Babasının parmağını kesmesi hassas bir konu mesela. Bizim aksini düşünmemizi istese de vicdanı var; sadece dövüşte değil, bizi lafa tutma konusunda da becerikli biri. Dahası kimse kelepçelerden kurtulduğunu görmedi. Haliyle tam bir usta."

Kafamız karışınca oda sessizleşti ve kimse herhangi bir teoriyle ortaya çıkmadı.

"Birkaç aydır bizi izliyor olmalı," dedi Dorian sonunda. "İçeriden birinin yardımı olmadan Gustavsson ve Seraphina hakkında bir şey bilemez. Nasıl öğrendiğini açıkçası anlayamadım."

"Katılıyorum," dedi Victor. "Birkaç yılda, farklı yollarla hakkımızda bilgi toplamış, örgütün dosyalarına ulaşmış olabilir. James Woodard bunu yapabiliyor, bu kadının böyle bir işin üstesinden gelememesi

aklıma yatmaz. Seraphina ve Fredrik hakkında bir şeyler öğrenmek için..."

"Öyleyse aramızdaki köstebek kim?" diye sordum Victor'un sözünü keserek. "Eğer varsa tabii..."

Victor, "Zaman gösterecek," deyip bıraktı.

* * *

Gece yarısından önce Nora'nın uyuması için Victor'un adamları küçük bir karyola ve benim nezaket gösterim olarak içine işemesi için bir de kova getirdi. Çünkü odadan birinin nezareti eşliğinde tuvalete gitmesi mümkün değildi.

Kelepçelerden kurtulması gibi, adamlar içeri girerken gözümüzden bir şey kaçmasın, düşündüğümüz gibi onları öldürmesin diye ekrandan pür dikkat olanı biteni izledik. Nora iş birliği içindeydi, kimseye saldırmadı ya da kaçmaya çalışmadı. Bu yüzden, daha önce dediği gibi, burada olmak istediği için bizimle olduğuna yeniden inanmaya başladım. Bu Victor'u da endişelendirmişti ama herhangi bir şey demedi.

Binanın zemin katındaki odamızda soyunurken, "Ya onun gibi başkaları da varsa?" dedim. "Bu beni korkutuyor, Victor. Yalan yok."

Victor son düğmesini de açtıktan sonra gömleğini kaslı kollarından kaydırarak çıkarıp dikkatlice sandalyenin arkasına astı.

"Dina Gregory ve diğerlerinin nerede olduklarını söyledikten sonra onu hayatta tutacak tek şey bu olacak."

Pantolonunun paçaları gevşek bir şekilde çıplak ayaklarına değiyordu ve bu şekilde yatağa doğru yürüdü.

Yatağın kenarında oturuyordum, sütyenimi açmak için arkama geldi.

"Öyleyse bu iş bitince onu öldüreceksin?"

Pantolonunun düğmelerini açarken, "Evet," dedi. "Önce ne bildiğini ve bu işte kiminle olduğunu anlamalıyız. Bizi kullandığı gibi, biz de onu kullanacak, ihtiyacımız olan şeyi elde ettiğimizde de onu ortadan kaldıracağız."

Ortadan kaldırmak...

Victor bazen Vonnegut'un emri altında ve Birlik için iş yapıyor gibi konuşuyordu. Eskiden olduğu gibi duygularını gizleyen, fazlasıyla hesapçı o soğuk adama geri dönmesi, beni bazen rahatsız ediyordu ama bu konuda ağzımı hiç açmamıştım. Bir kişinin geçmişinden sıyrılmasının ne kadar zor olduğunu kendimden biliyordum.

Üzerimde sadece dantelli külotumla yatağa uzandım. Victor pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp yatağın ucunda çırılçıplak durdu. O an sevişmeyi düşünecek durumda değildim. Demek istediğim... Tamam, o bana böyle bakarken, belki bunu aklımdan geçirmiştim ama zamanlama pekâlâ yanlıştı. Başımızdan bir sürü şey geçiyordu. Ama belli ki tam da bu yüzden Victor benimle yatağa girmek istiyordu. Bu onun her şeyden kaçış yoluydu. Öte yandan yılgınlıklarını benim vesilemle hafifletmesinden ötürü mutluydum.

"Ya Fredrik?" diye sordum. Victor yatağa çıkarken yatak oynadı. "Onu öldürebileceğinden emin misin? İstediğin şey bu mu?"

İki eliyle külotumu çıkarmaya başladı. "Evet, onu öldürebilirim," dedi.

Parmaklarının içime girdiğini hissettiğimde, âdeta soluğum kesildi. Bedenimin her bir zerresi vahşi ama keyifli bir titremeyle harap olmaya başlamıştı. Bu sefer orgazmdan önce öleceğim, diye düşündüm.

Victor üzerime çıktı, vücudumu yavaş yavaş öperek, dudaklarıma kadar geldi. Ilık dudakları, dudaklarıma yumuşak bir şekilde dokundu ve öpüşüyle nefesim kesilir gibi oldu.

Beni öpmeye kısa bir ara verip, "Onu öldürmek *istemiyorum*," dedi. Parmakları belimin aşağısını keşfederken, gözlerimi kapattım. "Fakat yapmam gereken neyse yapacağım," diye ekledi.

Victor'un beni ıslatması hiçbir zaman uzun sürmez; beni arzuyla tutuşturup, içimin beklentiyle ve dehşetle kıvranmasını sağlaması için fazla çabalaması gerekmezdi.

Göz kapaklarım güç bela ve hafifçe aralandı, kalçalarımı onun biçimli beline doladım.

"Ne düşünüyorsun?" Titriyordum, sertleşmiş organı yavaşça içimin derinliklerine girerken dudaklarım aralandı. "Sence... itirafta bulunmanı mı istiyor?" diye sordum. Sözcüklerim daha çok nefes gibiydi. Kalbim

hızla çarpıyordu. Kalçalarım onun güçlü vücudunun etrafında resmen titriyordu.

Victor kalçalarını yavaş ama sert aralıklarla sallarken, dişlerim onun alt dudağını yakaladı. Tırnaklarımı sırtına geçirmeden önce, ellerimle yüzünü kavradım.

Sıcak nefesi bana çarparken, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Öpüşü derin, tutkulu ve ılıktı.

"Eğer..."

"Sessiz ol, Izabel," dedi, kendini daha sert ittirip nefesimi kesti, "bırak da seni becereyim."

Günün yüzde ellisi, Victor'un dediklerini yapmakla geçiyordu ve işte bu da o yüzde elliydi.

10. BÖLÜM

Izabel

Niklas ancak bir sonraki sabah bize denetim odasında tekrar katıldı. Dün söylediği şeylerden sonra onunla bu kadar yakın olmamızın ikimiz için de garip olduğu söylenebilirdi. Eskisine kıyasla daha aşağılık bir tavır takınmış gibiydi ve iki kelime etmek şöyle dursun, yüzüme bile baktığı yoktu. Belki de utandığı için böyle yapıyordu. Gelgelelim o sırada kafa yoracağım en son kişi Niklas'tı.

Derken elinde kan sonuçlarıyla James Woodard kapıda belirdi.

"Eşleşme yok," dedi ve çıktıyı yakınındaki masaya attı. "Nora tam anlamıyla hayal ürünü."

Bu haber tabii ki kimseyi şaşırtmadı.

Bugün belki Nora'yla kavgaya tutuşurum diye özellikle giydiğim asker botlarım ve siyah dar tulumumla

kollarımı göğsümde kavuşturup ekranlara döndüm. Dün giyebileceğim en kötü şey bir elbiseydi ve Woodard'ın istediğimden çok daha fazlasını gördüğünü biliyordum.

"Sanırım kovaya işedi," dedi Niklas.

Yüzümü buruşturdum ama yine de baktım. Neyse ki kameraların hiçbiri bunu göstermiyordu.

"Eh her halükarda..." dedi Dorian.

Nora uzun bacaklarıyla odada yürürken, Victor onu izlemeye devam etti. Nora böyle penceresiz bir odada, muhtemelen benim hissedeceğimden daha az tedirgin görünüyordu. Sadece sıkılmış bir hali vardı. Onun beceri listesine sabrı de ekledim.

Victor başını ekranlardan çevirdi. Ekranlardan gelen ışıklar sırtında parlıyordu.

"Woodard," dedi, "seninle bir dakika konuşmalıyız." Kollarını indirip çıkışa doğru yürüdü.

Woodard onu hemen takip etti.

"Victor, ne oluyor?" diye ona seslendim.

Koridordan gelen ışık odaya sızıyordu. Eşikte durarak dönüp bana baktı. "Kontrol etmesini istediğim şeyler var," dedi sadece.

Başını salladı ve birlikte ayrıldılar.

Dorian ve ben aynı kuşkuyla birbirimize baktık. Victor'un içimizden birini kenara çekip özel olarak konuşması yeni bir şey değildi, gelgelelim her daim

merak uyandırırdı. Çünkü Victor konuşulanları her zaman benimle paylaşmazdı.

Niklas'a baktım. Ona baktığımı hissettiğinden olsa gerek bakışlarıma karışık vermedi.

Nora'nın hoparlörden gelen ayak sesleriyle Dorian'ın kâğıt bardaktaki kahvesinin buharını üflerken çıkardığı sesler dışında odadan çıt çıkmıyordu.

Huzursuzluğu bozmaya çalışarak, "Yani," dedim Niklas'a, "sence bugün onu daha iyi mi tanıdığını düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi ama yüzüme bakmadı. Ekranın sağ tarafında, kollarını kavuşturmuş oturuyordu, üzerinde kot pantolonu ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı koyu gri gömleği vardı. Her zaman giydiği botları ayaklarındaydı, sanırım başka ayakkabısı da yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde başımı çevirip Nora'yı izlemeye koyuldum.

"Sanırım sırada ben varım," dedi Dorian ama sesi hiç istekli çıkmamıştı. Galiba daha ziyade kadına yapacağı şeylerden dolayı endişeliydi.

Sol tarafına tekerlekli büro sandalyesini çekip yanına oturdum.

"Tessa'yı geri alacağız," dedim. "Tıpkı Dina ve James'in kızlarını alacağımız gibi. Buna gerçekten inanıyorum."

Açıkçası inanmak zorundaydım yoksa harap olurdum.

Dorian ekrana bakmaya devam ederek derin derin iç çekti; gözlerinde bir nevi neşe vardı. "Çoğu kadın, eşini tek bir aldatma yüzünden boşayıp hayatları boyunca da ondan nefret eder," dedi ve bana baktı, gözlerindeki neşe şimdi dudaklarına yayılmıştı. "Tessa'yla ayrıldık çünkü ben Wisconsin'e taşınmak istememiştim."

Kaşlarımı çattım.

"Wisconsin mi?"

Güldü ve tekrar ekrana odaklandı. "New York'tan nefret ederdi. Ailesine yakın bir yerde yaşamak istiyordu. Şehir dışında bir yerde ise ben yapamazdım." Omuzları ve başı titredi. "Yani kendini düşünürken bulabileceğin yerlerde demek istiyorum." Bir kez daha imalı bir şekilde bana baktı. "Benimki gibi bir işin varsa, üzerinde fazla düşünmek istemezsin. Anlıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet, sanırım."

"Beni yanlış anlama," diye devam etti. "Yaptığım şeyler tarafından kuşatılmış değilim ama bunun üzerinde çok fazla düşünmeme nedenim de bu olabilir."

Birden kahkaha attı.

"Ama bir ilişkim vardı," dedi ve beni hazırlıksız yakaladı. "Önce o beni aldattı. Bundan sonra bir ileri bir geri devam etti. Boşanmadan önce, tam üç yıl boyunca birbirimizi aldattık. Eğer o yapmasaydı ben de yapmazdım." Kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Ama Wisconsin bardağı taşıran son damla oldu."

Niklas'a tekrar baktım. Daha önce olduğu gibi sessiz ve hareketsizdi. Claire'i ve özellikle konuştuğumuz bu mevzunun uzantılarını düşündüğünden emindim.

O fark etmeden gözlerimi başka bir yöne çevirdim.

Nora kameraya bakıp, "Sıradaki kim?" diye sordu. "Yiyecek bir şeyler getirmeyi unutmayın, karnım zil çalıyor."

Asabi bir sesle, "Karnı zil mi çalıyor?" diye tekrarladım. "Bu ne ya, kendini İngiliz mi sanıyor bu kadın?"

Bu sorumun ardından kapı açıldı ve Victor odaya tek başına girdi. Konuşmasını umarak üçümüz de ona baktık. Ancak bir süre sessiz kaldı.

Sandalyeden kalktım.

"Dorian," dedi Victor. "Şimdi sıra sende. Woodard, Nora'nın kimliğiyle ilgili açık bulup bulamayacağına bakıyor. Onunla konuşmadan önce ne kadar çok şey bilirsem, benim için o kadar kâr."

Bu kulağa oldukça ümit verici geliyordu. Victor sezgilerinde çoğunlukla haklı çıkar ve emin olana kadar da bize bir şey söylemezdi.

Dorian ayağa kalktı.

"Peki, patron," deyip derin bir nefes aldı.

Kahvesinden son bir yudum alıp odadan ayrıldı ve gitmeden önce demliğin yakınındaki masadan bir elma kaptı.

"Umarım onu öldürmez," dedim Victor'a. Dorian tetiğe basmaya hep hazırdı çünkü. Ve böyle bir durumda öfkesini kontrol edebilir miydi, emin olamıyordum.

Niklas herhangi bir yorum yapmadan ve hatta bizi âdeta görmezden gelerek Dorian'ın az evvel kalktığı sandalyeye oturdu.

Victor yanıma yaklaştı ve ekranların önünde durdu. Beyaz gömleğinin ince, serin dokusu koluma değdi. Kolunu arkamdan dolayıp eliyle belimden tuttu ve uzun parmakları kalçama yayıldı. Normalde nerede, ne şekilde olduğumuz ya da bizi kimin gördüğü benim için önemli değildi. Victor'un dokunuşları hep hoşuma giderdi ama şimdi rahatsız olmuştum. Oynaşmamızı görüp görmediğini ya da bundan rahatsız olup olmadığını anlamak için Niklas'a tekrar bakma ihtiyacı hissettim. Sanırım paranoyaklaşıyordum.

Dorian'ın Nora'nın yanına girdiğini gördüğümde gözlerim ekrana kilitlendi. Dorian Nora'nın her zamanki yerinde oturduğu masaya doğru yürüdü ve az evvel aldığı elmayı kadının önüne koydu.

Nora elmaya burun kıvırıp gözlerini Dorian'a çevirdi.

"Elma mı?" dedi hayal kırıklığıyla.

"Bu da bir yiyecek, değil mi?"

Nora sırıttı.

Dorian masanın diğer tarafına oturdu ve dirseklerini masaya uzatıp ellerini üst üste koydu.

Nora dudağının bir tarafını kıvırarak çekici bir şekilde güldü.

Bir elini hareket ettirerek, "Hadi başlayalım," dedi Dorian.

"Hevesliyiz galiba?" diye sordu Nora alayla.

"Hayır. Senden sıkıldım dersem daha doğru olur."

Nora hafif bir kahkaha eşliğinde bacak bacak üstüne atıp, ellerini kucağına koydu. Her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Çok çekiciydi.

"Söyledikleri kadar varsın," dedi ardından. "Ukala, geveze, sabırsız ve *neredeyse* Niklas Fleischer kadar kötü." Öne doğru eğilip, "Söyle bana, senin gibi muhteşem, tekinsiz ama kurbanlarında bariz izler bırakan bir adam nasıl oluyor da kimsenin radarına takılmıyor?" diye sordu.

Şaşkınlık ve merakla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dorian.

"Demek istediğim, hakkında en zor bilgi edindiğim kişi sendin. Gerçek adının Dorian Flynn olduğundan bile şüpheliyim aslında. Benimki Nora Kessler değil mesela. Adımı buraya geldiğimde uydurdum, soyadımı da şimdi." Sırıtıp kollarını masaya Dorian gibi uzattı. "Aylarca seni takip ettim. Manhattan'daki dairenin yakınlarında bulunan, o çok sevdiğin deniztarağı çorbasını içtiğin restoranda çalıştım. Tabii beni

tanıyamazsın çünkü o zamanlar oldukça farklı görünüyordum." Dorian'ın yüzündeki ifadeyle Nora'nın gülümsemesi büyüdü. "Şimdi anladın, değil mi?"

"Sen benim garsonumdun," dedi hayreti daha da artan Dorian. "Seni hatırlıyorum. Saçların daha koyu ve kısaydı. Makyajın... farklıydı. Tam bir New Yorklu gibi konuşuyordun." Kafası allak bullak olmuştu ve çok rahatsız görünüyordu.

"Ah, kendine bu kadar yüklenme," dedi Nora. "İşimde gayet iyiydim. Kabinde oturup seni lafa tutardım ve istemediğim takdirde beni tanıyamazdın."

Zihnim âdeta kendiyle yarışıyor, yüzlerce görüntü gözlerimin önüne gelip gidiyordu. Yüzünü, sesini, temasta bulunduğum yüzlerce insandan onu farklı kılan herhangi bir şeyi yakalamaya çalıştım. Javier'in çiftlik evinde benimle birlikte yaşamış olabilir miydi acaba? Ama hayır, bu pek mümkün değildi. Victor'la kaçana kadar nasıl biri olduğumu bildiğinden dahi şüpheliydim. Fakat yine de hiçbir şey beni, onunla karşılaştığım anı hatırlamaya çalışmaktan beni alıkoyamadı.

Benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak ettiğim için önce Victor'a, ardındansa Niklas'a baktım. Her ikisinin de alabildiğine derin ve dikkatli yüz ifadeleri vardı ve evet, muhtemelen onlar da hafızalarını yokluyorlardı.

"Parmak izlerini bardağından aldım," dedi Nora. "Bir zamanlar Texas, Katy'de yaşayan Adam Barnett'din. Çocukken pek çok kez tutuklandın, ergenlik çağının

çoğunda da başından bela eksik olmadı. Artık seninle uğraşmaktan bıkıp senden vazgeçene kadar manevi aileler tarafından bakıldın. Buradaki kimse muhtemelen bunları bilmiyordur. Araştırmaya devam ettim. Ancak seninle ilgili bilgiler on altı yaşında kesildi. Sanki artık gezegende yoktun. Ne sürücü belgesi, ne iş kaydı, ne kredi kartı... Mesele şu ki..." Bakışları sertleşti. "Tıpkı benim gibi kimliksizsin. Açıkçası bunun nedenini merak ediyordum." Sorusu suçlama doluydu ve cevaba dair bir fikri varmış gibiydi. Burada neden olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen iyi bir fikri zaten vardı.

"Ne yaptığıma bak," dedi Dorian sırtını sandalyeye dayayarak. "Çabuk anlaşılıp bulunmamam lazım. Aksi takdirde şimdiye ölmüştüm."

"Doğru," dedi Nora. "Ve bunda son derece iyisin. Çünkü bir şey bulamamıştım. Senin hakkında hiçbir şey öğrenemeyip seni itirafa zorlayamayacağım diye endişelenmiştim hatta." Zalimce gülümsedi. "Ama sonra sıra dışı bir şey oldu. Hiç beklemediğim bir şeydi bu. Tessa beni ilk gördüğünde, bağlanmadan önce dikkatimi çekecek bir şey söyledi. Ne söylediğini bilmek ister misin?"

Dorian gergin görünüyordu.

Nora gittikçe daha da sinsileşti.

O esnada Niklas'ın gözleri, benimle bir an soru sorarcasına buluştu ama çok çabuk ayrıldı.

Victor az sonra duyacağı şeylerin bugün öğreneceği en önemli şey olacağından emin bir şekilde ekrana kımıldamadan baktı.

"Ne dedi?" diye sordu Dorian isteksizce. Başını bir tarafa yatırıp Nora'ya gözlerini kısarak baktı.

Nora tatlı tatlı gülüyordu.

"Kendine soru sorulmadan hiçbir şey söylemeyeceğini..." Nora durdu, başını bir tarafa yatırdı. "Bu son derece masum, pis işlere bulaşmamış birinin söyleyeceği bir şey değil, değil mi?"

Dorian masayı yumrukladı; elma masanın kenarına kadar yuvarlandı.

"Tessa masum," dedi sinirli bir şekilde "ve eğer onu incitirsen–"

Alaycı bir şekilde, "Ah, çoktan incittim," diye Dorian'ın sözünü kesti Nora. "İstediğimi alana kadar onu incittim ve bundan sonra ona ne olacağı bugün bu odada olacaklara bağlı ki sen de bunun zaten farkındasın."

"Onun bir şey bildiği yok," diye kükredi Dorian, içindeki ölümcül öfkesini zor zapt ediyordu.

"Bir şeyden kastın nedir?"

Dorian tereddüt etti, doğru ya da en azından kulağa doğru gelecek bir sözcük arıyor gibiydi.

"Bak, Tessa ne yaptığımı biliyordu. Tamam mı?" dedi, biraz pes etmiş gibi görünerek. "İki hayatım olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Silahlarımı buldu.

Beni takip etmeye başladı. Uyuşturucu işine bulaştığımı düşündü. Zarar göreceğinden korktuğum için de ona gerçeği söyledim."

"Peki, gerçek ne?"

Dorian kollarını kaldırıp ellerini açtı. "Bir çetenin parçası olduğum."

"Ne çeşit bir çete?"

Dorian'ın gözleri keskinleşti, başını sağa sola salladı ve "*Bu* çeşit," dedi yeri göstererek.

Şaşkın bir halde Victor'a baktım. "Demek sırrı bu. Eski eşine bizden bahsetmiş yani?" Bu son derece kötüydü ve Victor'un bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordum. Bense hâlâ Dorian'ın bakışları kadar şaşkındım.

Victor ekrana bakarak, "Hayır, bundan fazlası olmalı," dedi esrarengiz bir şekilde.

O an Nora başını sallayıp iç çekti. "Öyleyse hikâye böyle başlıyor?" diye sordu.

Dorian şaşırdı.

"Başka ne anlatacağımı bilmiyorum ama."

"Gerçeğe ne dersin?"

"Gerçek bu."

Nora gayet rahat bir şekilde uzanıp elmayı aldı. Parmaklarıyla sapını tutup kopana kadar çevirdi ve meyveyi siyah, ipek bluzuna parlayana kadar sildi. Uzun ve yavaş bir ısırıkla, mükemmel beyaz dişleri

elmaya saplanırken, Dorian onu soğuk ve hesapçı bir şekilde izledi. Yavaş çiğnemesi vakit alıyordu. Nora bir başka ısırık daha aldı ve bunu yutması da biraz sürdü. Sanki Dorian'a hikâyesini değiştirsin diye zaman tanıyor gibiydi.

Sinirden küplere binmiştim ve midem de fena halde ağrıyordu.

Ne Victor'da ne de tekrar göz göze geldiğimizde Niklas'da herhangi bir çekinme hissettim. İki kardeş de an itibariyle birbirine fazlasıyla benziyordu ve bu biraz *korkutucuydu.*

Nora ayağa kalktı.

Masanın etrafında yürürken, Dorian gözünü bir an olsun üzerinden ayırmadan onu takip etti. Nora, Dorian'a doğru ilerleyince Dorian hiç vakit kaybetmeden belindeki silaha uzandı.

Silahı kadının yüzüne doğrultunca yüreğim ağzıma geldi.

Fakat Nora etkilenmişe benzemiyordu.

Tessa'yı kastederek, "Onu almayacaktım aslında," dedi. "Onun hayatı için neler yapacağından yüzde yüz emin olmasaydım. Yanıldım mı yoksa?" İki adım önünde durdu, siyah, ipek bluzu kırışmıştı.

"Tessa'ya ne dediysem sana anlattım. Eğer bildiğin bir şey varsa, daha açık olmalısın." Dorian daha da sinirleniyor, omuzları ve yüzü daha da geriliyordu.

Bir anda elma yere düştü ve silah Nora'nın eline geçti. Silah şimdi Dorian'ın yüzüne tutulmuştu.

Ellerimle ağzımı kapadım, şaşkınlıkla aldığım nefesi ciğerlerim süratle emdi.

Niklas ayağa fırlayınca altındaki sandalye yuvarlandı.

"Victor!"

"Bekle," dedi Victor, hâlâ ekrana bakarken ama sinirlerinin yerinden oynadığı belliydi. Gözlerinin birkaç dakika öncesinden çok daha geniş olduğunu söyleyebilirdim.

Dorian, Nora'dan uzaklaşmak için eliyle etrafında bir şeyler arandı, sandalyesine takılıp neredeyse düşecekti ama son anda kendini tuttu.

"Sen ne çeşit bir lanetsin?"

Nora tetiğe bastı ve Dorian sağ tarafa savruldu, sol eliyle omzundaki yarayı tutarken parmaklarının arasından kan sızıyordu. Bağırdı, geriye doğru tökezledi, sandalyeye yeniden takıldı ama bu sefer yere düştü. Zar zor duvara dayandı; kameraya, bize baktı. Umutsuzca koşup ona yardım etmek istedim ama yapamayacağımı biliyordum.

Kendi silahıyla tepesinde dikilmiş, uzun boylu, sarışın afete bakıp, "Beni vurdun, seni manyak!" dedi.

Nora silahı yine yüzüne doğrultarak, "İtiraf et," dedi. "Yoksa Tessa da sen de öleceksiniz."

"İtiraf ettim zaten!" Duvardan güç alarak doğrulmak istedi.

Nora namlunun ucundan Dorian'a bakarak, "Son şansın," dedi.

Dorian'ın kocaman olmuş gözleri, Nora'nın yüzüyle tetikteki parmağı arasında gidip geliyordu.

Nihayet şifreyi çevirip odaya daldık ama Nora kılını bile kıpırdatmadı. Gözleri Dorian'ın başına dayadığı silahta kilitlenmişti.

"Eğer içinizden biri beni vurursa, tetiği çekip Dorian'ın arkasındaki duvarı, bir Jackson Pollock'a benzetmem için seksene yirmi şansım var."

Hiçbirimiz kımıldamadı.

"İTİRAF ET!" dedi Nora boğuk bir sesle.

Nora'ya silahını doğrultmuş olan Victor'a baktım. Tek seferde onu ortadan kaldıracağını ve bir şekilde Dorian'ı ölümden kurtaracağını biliyordum. Victor'un bu odadaki herkesten hedef, zamanlama ve hız konusunda daha iyi olduğunun bilincindeydim. Ancak Nora'yı öldürmek istemiyordu. Nora'nın edeceği itiraflar kadar Dorian'ın sırrının ne olduğunu da öğrenmek istiyordu.

Niklas silahını bıraktı. Bir tek onun silahının susturucusu yoktu.

İstemeye istemeye ben de aynısını yaptım.

Fakat tam da o an bir silah sesi odanın içinde çınladı.

Nora diğer omzunu da vurunca Dorian, "Lanet olası şıllık!" diye haykırdı. İki eliyle yaralarına bastırdı ve kolları göğsünde çapraz oldu.

İleri doğru atıldım ama Victor beni durdurdu.

"PEKİ PEKİ, ANLATACAĞIM!" diyen Dorian başını kaldırıp duvara dayadı. Siyah gömleğinin altındaki göğsü inip kalkıyordu. Alnı boncuk boncuk ter olmuştu ve yüzünün kenarlarından da ter akıyordu. Bedenini güçlükle ayakta tuttuğu her halinden belliydi.

"Ben Amerikan istihbaratının bağımsız yüklenicisiyim," diye itiraf edince qdadaki herkes şok oldu. Nora gururlu ama garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Bize ve özellikle Victor'a baktı. "Ama sandığınız gibi değil," dedi Dorian, bir yandan da yaşadığı acıya dayanmaya çalışarak. "Sana ihanet etmek için burada değilim, Faust." Nefes almak için durdu. "Hiçbir zaman da ihanet içinde olmadım. Düşündüğün gibi değil..."

Victor hiçbir şey söylemedi. Duruşu bile değişmedi ama içinde neler olup bitiyordu, kim bilir.

Victor silahını Nora'nın ensesine dayayıp, "Silahı yere koyup kenara it," dedi.

Nora teslim olurcasına kollarını kaldırdı. Yavaşça Dorian'dan iki adım geriye uzaklaşıp eğildi ve silahı yere koydu. Sonra tekrar doğrulup silahı ayağıyla ne kendinin ne de Dorian'ın ulaşabileceği bir yere doğru ittirdi.

Elleri yukarıda döndü. Yüzünde bir tebessüm vardı; uzun, ipeksi saçları omuzlarındaydı ve kahverengi gözlerinden birini kısmıştı.

"Niklas," dedi Victor bakışlarını Nora'dan ayırmadan, "onu ellerinden, ayaklarından ve gövdesinden bağlayacaksın. Kurtulmayacağı şekilde olduğundan da emin ol."

"Memnuniyetle," dedi Niklas hınzır bir gülümsemeyle. Akabinde kadını bağlamak için ne planladıysa onu almak için odadan çıktı.

Çok geçmeden Nora sadece parmakları ve başı hareket edecek şekilde sandalyeye bağlanmıştı.

Niklas onu bağlarken kimse ağzını açmadı. Dorian yüzüne ve bedenine de yansıyan yaralarından kaynaklanan acıya dayanmaya çalışıyordu.

Takım elbiseli iki adam odaya girdi ve Victor onlara Dorian'ı alıp C hücresine götürmelerini emretti.

Odadan çıkartılırken, "Ama beni dinlemelisin," diye itiraz etti Dorian. "En azından beni öldürmeden önce dinle, Faust. Bana kendimi açıklama fırsatı ver. Sandığın gibi değil."

Victor hâlâ sessizdi ve onun bu koyu sessizliği sözcüklerle tarif edilemeyecek kadar korkutucuydu.

"Bekle!" dedi Nora. "Onu götürmeden önce Dorian'a bir şey söylememe izin ver."

Adamlar kapıda durup Victor'a izin verecek mi diye baktılar. Victor başını onaylarcasına sallayınca,

koluna girmiş adamlar, Dorian'm yüzünü Nora'ya döndürdü. Dizleri neredeyse yere değiyordu.

Ona bakabilmek için güçlükle başını kaldırdı, acı çektiği her halinden belliydi.

"Senin şu eski eşin... çok soylu," dedi Nora. "Ürkek, biraz da aptal ama soylu. Şaşırdım doğrusu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dorian dudak bükerek. "Sana benden bahsetti mi demek istiyorsun yani? Ona ne yaptın, lanet olası?"

Nora, Dorian'a acıyarak baktı.

"Aslında," dedi, dudakları kıvrılırken, "bana bir şeyler anlatan kişi o değildi, sendin."

Adamlar Dorian'ı alıp çıkartırken, Dorian bir yandan onlardan kurtulmaya çalışıyor, bir yandan da Nora'ya küfürler yağdırıyordu ve küfürler ancak asansör kapısının kapanmasıyla kesildi.

Nora tekrar bize baktı, bağlı halde oldukça umutsuz görünmesine rağmen, odada kendinden en emin kişi hâlâ kendisi gibiydi. Bu cadıdan nefret ediyor ve bu iş bitince onu öldürecek kişilerden biri olmak istiyordum.

"Sadece sen ve Çakal kaldı, değil mi?" diye sordu Nora, Victor'a. "Zaman da neredeyse bitti. Bunun sonunu iyi görmüyorum."

"Eğer bu Dina için iyi bitmezse," dedim, "senin için de iyi bitmeyecek."

Ne olursa olsun der gibi bir yüz ifadesiyle omuzlarını silkti.

11. BÖLÜM

Victor

Woodard beni hücrelere giden parlak ışıklı koridor boyunca takip etti. Ağır parfümü beni resmen boğmuştu. Her adım atışında, ayakkabılarının deri tabanları da iğrenç bir şekilde gıcırdıyordu. C kapısına doğru ilerlerken, birkaç boş hücrenin önünden geçtik. Burası bir zamanlar ıslaheviydi. Haliyle birini esir tutmak için ideal bir yerdi. Bu yüzden Izabel'le birlikte New Mexico'dan ayrıldıktan hemen sonra burayı satın almıştım.

Yanıma gelip özür diler bir şekilde, "Ne söylemem gerektiğini bilemiyorum, patron," dedi. "Dorian Flynn'le ilgili bulabildiğim hiçbir şey yoktu. Bu kadının bunca şeyi nasıl öğrendiğini bilmiyorum."

Köşeyi dönünce, "Bir şey bildiği yok," dedim. "Nora yaptığı işte çok yetenekli. Kendini beceriksiz hissetmene gerek yok yani."

"Tam olarak yaptığı şey ne, patron?"

"Galiba biraz şundan biraz bundan ama insanların zayıf yönleri üzerinde ustalaşmış gibi görünüyor –aşk ve korku. İş manipülasyona gelince de hayli başarılı. Bir kukla ustası gibi ipleri mükemmel bir dikkatle çekiyor. Onunla beraber hepinizi izledim ve sanırım bu oyunu nasıl bu kadar iyi oynadığını anladım."

Bir başka köşeyi döndük ve C kapısına yaklaştık. Tavandaki floresan lambanın ışığı duvarları gölgelendirecek şekilde âdeta göz kırpıyor, Dorian'ın hücresinin dışında iki adam duruyordu.

Woodard hafiften nefesi kesik bir şekilde, "Nasıl oynuyor?" diye sordu.

Sorusunu duymazdan gelerek, "İncelemen için seni gönderdiğim kaynakta ne buldun?" diye sordum. Herkes gibi o da zamanı gelince öğrenecekti ama ortaya çıkması gereken başka şeyler de vardı. Izabel'in itirafındaki konuşmayı duyamadığımdan, teorimde yüzde yüz haklı olmam mümkün değildi.

"Şimdiye kadar pek bir şey çıkmadı, bana verdiğin bilgiyi inceliyorum. Sonuç verebilir ama bu işin *tamamı* akıldışı."

"Kan örneği ne durumda?"

"İşte yanına gelme sebebim de bu," dedi.

Dorian'ın hücresindeki adamdan yirmi adım uzakta, koridorun ortasında durup Woodard'a döndüm.

Nefesini tuttu, üst dudağında ter birikmiş, kareli gömleğinin koltuk altları nemden rengini kaybetmişti.

Elindeki mavi dosyayı açarak, "Birlik'ten bana sunmuş olduğun veri tabanında onu aradım," dedi. "Birlik *dâhilindeki* herhangi biriyle eşleşme yok ama bir hedefle var."

Dosyanın içinden bana bir kâğıt uzattı.

"Solis adı sana bir şey çağrıştırıyor mu, patron?" diye sordu. Niklas, Nora'nın yanındayken, Woodard denetim odasında değildi.

Evet, bu isim çok şey çağrıştırıyor, James Woodard.

Soru sormasına fırsat vermeden, "Bunun için teşekkür ederim," dedim. Kâğıdı katlayıp pantolonumun ön cebine koydum.

Woodard'ın kendinden emin duruşu yerini huzursuz bir gülüşe bıraktı.

Her zamanki gibi tasdik bekleyerek, "Yani, iyi mi yaptım?" diye sordu.

Sadece başımı salladım.

"Sonuçları aldığın zaman beni tekrar bul," dedim.

Kendiyle gurur duyarak gülümsedi ve "Tabii ki patron," deyip sakar adımlarla salondan aşağıya yürüyüp gözden kayboldu.

Ben gelince Dorian'ın odasının önünde bekleyen korumalar kenara çekildiler.

Korumalardan biri, "Flynn'in omzundaki mermileri çıkardılar, efendim," dedi, "dikiş atıldı. Yaralarından dolayı kontrol altında tutulmayı istemedi ama biz yine de onu denetim altında tuttuk."

Çelik kapının anahtarı çevrildiğinde çıkan ses koridorda yankılandı.

Küçük odaya girip arkamdan kapıyı kapattım, içeride gün ışığının girmesini sağlayan parmaklıklı, küçük bir pencere vardı. Gri renkli, beton duvarın önünde, üzeri incecik örtüyle kaplı metal bir yatak, bir köşede ise birbirine yakın klozet ve lavabo bulunuyordu.

Dorian metal yataktan uzun bacaklarını aşağıya sarkıtıp oturmuştu. Zemindeki fayanslar kirli ve soluk renkliydi. Dorian'ın elleri kelepçelenmişti; üstü çıplaktı ve omzundaki sargı, sızan kandan kırmızı olmuştu.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Biliyorum, açıklamam gereken şeyler var," dedi, "açıklayacağım da ama doğru zaman şimdi değil. Tessa için endişeleniyorum. Fazla zaman kalmadı."

"En azından bunun için vakit var," diye karşı çıktım. "Ayrıca Gustavsson'un kırk sekiz saat bitmeden buraya geleceğini de hiç sanmıyorum. Yani Nora'yla konuşup konuşmamamın bir anlamı yok. "

Dorian kaşlarını çattı.

"Yani vazgeçiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Peki, Bayan Gregory ne olacak? Izabel onu annesi gibi seviyor. Ondan da mı vazgeçeceksin?"

"Bunun birinden vazgeçmekle alakası yok," dedim, "ama durumun gerçekliği bu. Gustavsson'un iş birliği olmazsa, zaten ölü sayılırlar. Ona ulaşamadığımıza ve buraya geleceğine dair bir işaret de olmadığından, ben de dikkatimi başka konulara yönlendiriyorum."

Dorian başını sağa sola sallayıp yere baktı.

Yenilgiye uğramış bir ses tonuyla, "Tessa, seninle, Birlik'teki herhangi biriyle, hatta benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor," dedi. Başını tekrar kaldırdı. "Ona Amerikan İstihbaratı adına çalıştığımı söylesem, daha güvenli olurdu."

"Çünkü her ikisinin de yapısını biliyorsun," dedim.

Yavaşça başını salladı, omzuna tekrar ağrı girince yüzünü buruşturdu.

"Belki de ona hiçbir şey söylememeliydin," dedim. "Profesyonel bir ajan, ister benim için çalışsın, ister CIA, isterse de bir başkası için, böyle çok önemli bir şeyi açığa vurmamalı. Bunu ikinci kez yapıyorsun. İlki Tessa'ya, ikincisi de kendi hayatını kurtarmak için Nora'ya."

"Hayır," dedi, "hayatımı kurtarmak için kimliğimi hiçbir zaman ortaya koymadım. Nora beni öldürecek olsa bile ona bir şey anlatmazdım. Ona söyledim çünkü bunu yapmasaydım, Tessa'yı öldürecekti."

Dediklerinde dürüsttü, ona inanıyordum.

"Ama bunun için bile olsa," dedim, "o bir sivil ve masum. Ona gerçeği anlatmakla onu suç ortağı yapıp hedef haline getirdin."

"Biliyorum," diye beni onaylarcasına başını salladı ve tekrar yere baktı. "Söz konusu o olunca zayıfım işte. Her zaman da öyleydim. Biliyorsun, Faust..." Gözlerini gözlerimde kilitledi ve "Izabel'i seviyorsun. Tessa'ya neden bir şeyler söylemem gerektiğini anlaman lazım," dedi.

"Ona sadece şüphelendi diye söyledin," dedim. "Tüm gün burada durup sana bunun neden kabul edilemez olduğunu anlatırdım ama buraya bunun için gelmedim."

Neredeyse bitkin bir halde, "Beni öldürecek misin?" diye sordu.

Dorian Flynn ölümden korkmazdı, bir yanının bunu istediğine de inanıyordum. Belki de ölüme dair hepimizden fazla düşünmüştü, bilmiyordum ama bu adamın içinde en ufak bir ümitsizlik yoktu. Yerli yersiz espriler yapıp sürekli sırıtması, sıkıntılı ruh halini bizden saklamak için takındığı tavırdan başka bir şey değildi.

"Açıklamak için beş dakikan var," dedim. "Beş dakikanın sonunda seni öldürüp öldürmeyeceğime karar vereceğim."

Başını sallayıp beni onayladı.

Böyle bir ihanetin, yani bir ajanın başka biri için gizli iş yapmasının ağır bir bedeli vardı: Kaçınılmaz

ölüm. Fakat cezasını kesmeden önce, ne kadar bilginin kime sızdırıldığını öğrenmem gerekiyordu. Amerikan İstihbaratı'na iş yaptığı gerçeği, onu öldürdüğüm takdirde, Birlik'ten ve Vonnegut'dan fazlasıyla uğraşmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Üstleriyle arasındaki ilişkinin yapısı ve Dorian'ın ne tür bir tetikçi olduğunu hesaba kattığımda, onu hayatta tutmanın daha akıllıca olacağına kanaat getirdim.

"Ben bir SOG ajanıyım," dedi Dorian, "bir göreve gönderildiğimde ifşa olursam kolay çözüleceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Görevim önce gözlem yapmak ve bilgi toplamaktı. Zamanı gelince de lidere yaklaşıp kim olduğumu açıklamak ve devletimiz tarafından hazırlanmış olan işi sunmaktı. Gerçeği sana önünde sonunda söyleyecektim."

"Lidere yaklaşmak mı dedin?"

Başını sallayarak onayladı. "Evet. Görevim sen işi devralıp benim de aranıza katılmamdan önce, Bradshaw örgütünde başladı. CIA otuz yıldan beri Vonnegut'ı arıyordu." Duvarı, Nora'nın olduğu yeri işaret etti. "Tıpkı şu dişi iblis gibi. Vonnegut bir hayalet. Duyduğum, bildiğim kadarıyla onun nasıl olduğunu, hatta bir insan olup olmadığını bilen bile yok. Onu yakaladığımızı sandığımız son anda, aslında şüphelinin bir yem olduğunu anladık. Gezegende bu adamın başına konduğu kadar büyük bir ödül kimsenin başına konmamıştır."

"Yani Bradshaw'a Vonnegut hakkında bilgi toplamak için mi girdin?" diye sordum. "Sanırım hikâyenin kalanını biliyorum ama emin olmalıyım."

"Evet," diye cevap verdi Dorian. "Birlik'e on yıl önce girmeye çalıştım ama başaramadım. Başvuruyla olmuyordu. Girilmezdi. Güvensizdiler. Bu yüzden kara borsalardan birini bekledim. İçlerine karışmak böyle daha kolaydı. Sanırım nasıl çalıştıkları konusunda biraz dikkatsizdiler. Para için masum insanları öldürenler, açgözlülüklerinden kör olanlardır."

"Ve sen de kara borsadakilerle Birlik'in aynı işin peşinde olduğunu farz ettin ve hangisine girersen gir, Vonnegut'a ulaşacağını düşündün."

Tekrar başını sallayarak beni onayladı. "Zor olduğunu biliyordum ama böyle devam etmeliydim. Microsoft ve Apple aynı alanda birbiriyle rekabet halinde olan iki şirket ama mecburen iyi anlaşıyorlar. Rekabetlerini biliyorsun, değil mi?" Omuzlarını silkmeye çalıştı ama sonra omzunun durumunu düşününce bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. "Ama bir şekilde acısı çıktı," diye ekledi. "Baksana şimdi neredeyim." Kahkaha attı. "Bir zamanlar lanet olası ergenlerin tutulduğu bir hücredeyim ve Vonnegut'a, şimdiye kadar tanıdığım herkesten çok daha yakın olan bir adam, benim patronum," dedi.

Suçlamalarını geçiştirmek amacıyla, "Peki bunun hükümetle ne alakası vardı?" diye sordum.

"Ortaklık," diye cevap verdi. "Vonnegut'la ilgili her türlü bilginin ve ona yönelik insan avının karşılığında, Birleşik Devletler bizim adımıza iş yaptığın müddetçe senin operasyonlarına göz yumacaktı. Ayrıca sana gerekli her kaynağı da sağlayacaktı; para, çok gizli bilgilere erişim, *her şey...*"

Kaşımın birini kaldırdım.

İnanmadığımı göstermek için, "Sizin adınıza iş yapmak mı?" diye vurguladım. "Müşterilerimden başka *hiç kimseye* çalışmam ben. Başka bir patronun kölesi olamam. Patron benim ve böyle de kalacak."

"Bunu demek istemedim," diyerek geri adım attı, "sadece yakalanamayan, hakkında bilgiye ihtiyacımızın olduğu ama pek bir şey bulamadığımız suçlular var. Senin Birlik'in, Faust, böyle şeyleri bizim yapabileceğimizden çok daha hızlı yapar. Bazen bir ajanın ya da hırsızın yaptıklarını öğrenmek, bir katili bulmak için başka bir katili tutmak gerekir. Kastettiğim Gustavsson değil. Pek çok sorgucuyla karşılaştım ama onun gibisini hiç görmedim. Buna, müşteri temelli ama içinde daha çok para ve imkânın bulunduğu bir ilişki gibi bakabiliriz."

Bir an küçük pencereye düşünceyle baktım.

"Fakat aynı," dedim ve bakışlarımı tekrar Dorian'a çevirdim. "İlgilenmiyorum. Neden özellikle Vonnegut olduğunu söyle bana. Neden en yüksek ödül onun başında? Eğer devlet benimki gibi bir örgütle çalışmak istiyorsa neden ortada ödül var? Bu ortaklık için neden

sadece Vonnegut'ı ve *onun* örgütünü araştırmıyorlar? Onunki benimkinden çok daha büyük ve daha eski."

"Çünkü Vonnegut'ın suikast çemberinin lideri olmaktan fazlasını yaptığına inanacak sebeplerimiz var," dedi. "Silah, uyuşturucu ve kadın ticaretinde de parmağı var. Dubai, Kolombiya, Brezilya, Venezuela, Meksika. Her yerde. Sınırları yok. Ayrıca teröristlere silah ve bilgi sattığını da düşünüyoruz."

"*Düşünüyorsunuz*," dedim, "ama buna dair kanıtınız yok."

Başını sallayarak, "Hayır," dedi. "İnkâr edilmesi imkânsıza yakın nitelikte olmanın bir basamak altında kanıtlarımız mevcut. Bilirsin adamın odur ama *bir türlü* kanıtlayamazsın. Noktaları birleştirip boşlukları doldurmak için içeriden bilgiye ihtiyacımız var. "

Dorian metal yataktan dolayı rahatsız olan bedenini düzgün tutmaya çalışırken, üst dişleriyle alt dudağını ısırdı. Acı çektiği belliydi.

Derin bir nefesle, "Bak," dedi, "niyetim asla sana ihanet etmek değildi. Hiçbirinize. Bugünden sonra bana inanacağınızı sanmıyorum ama kendimi de başka birinin ajanı ya da kölesi olarak görmüyorum. Aslında burada olmayı seviyorum. Kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Beni öldüreceksen, sana öldürme diye yalvarmayacağım. Yalvaracak bir insan değilim. Ancak Tessa için elinizden geleni yapın. Bunların hiçbiri onun hatası değil."

Kapıya doğru yürüdüm.

Sonra dönüp ona baktım ve "Mesele şu Flynn," dedim, "üstlerine örgütümle ilgili bilgi vererek bana ihanet ettin. Burada bulunduğun sürece hakkımızda öğrendiklerini anlatmadığına kimse beni inandıramaz."

"Sana bunu yapmadığımı anlatmaya çalışmayacağım."

Başımı sallayıp kapıyı açtım.

"Diğer mesele hallolduktan sonra, tekrar yanına geleceğim. O zaman kararımı öğrenirsin."

"Hey!" diye bağırdı, döndüm ama yüzüne bakmadım. "Ağrı kesici alabilir miyim?"

Tek kelime etmeden kapıyı kapattım.

12. BÖLÜM

Izabel

Kırk sekiz saatin bitmesine sadece altı saat kalmıştı, zamanımın çoğunu denetim odasında Nora'yı izlemekle geçirdim, onun kim olabileceğine dair kafa yordum. Aramızdan en az birinin bilmesi gerekirdi ama şimdiye dek... hiçbir şey açığa çıkmamıştı.

Sandalyeye bağlı oturuyordu. İpleri o kadar sıkıydı ki, zor hareket ediyordu. Zincir ve kelepçelere ek olarak kolları ve bilekleri sandalyenin metal kollarına tutturulmuştu. Ancak tüm bunlara rağmen rahatsız görünmüyordu. Sanki bu tarz muamelelere hiç yabancı değildi ya da bir şekilde tolere edebilecek kadar sabırlı ve disiplinliydi.

Ondan nefret ediyordum. Dina'ya yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum. Woodard'ın kızlarına yaptıklarından ötürü de. Dorian hain gibi görünse de, onun eski eşine yaptıklarından dolayı da nefret

ediyordum. Sakladığım en karanlık sırrımı bana söylettiği için de nefret ediyordum.

Ancak onu kıskanmama anlam veremiyordum.

Nora Kessler, Victor'la tanışıp onunla bu hayatı seçtiğimden beri olmak istediğim güçlü, zeki, yetenekli, kendinden emin ama en önemlisi ciddiye alınması gereken biriydi. O bir ustaydı, bense acemiydim. Benden yaşça büyük -mesela otuzlarında veya kırklarında- olsaydı, ona kıyasla kendimi o kadar da amatör hissetmezdim ama aramızda sadece birkaç yaş fark vardı. Nasıl bu kadar deneyim kazanmış olabilirdi ki?

Nora tepesindeki kameraya bakınca düşüncelerimden sıyrıldım. Beni görmese bile bana baktığını hissettim ve bir an için onunla konuşmak istedim. Nedenini bilmiyordum ama bu öyle güçlü bir duyguydu ki, kendimi bununla mücadele ederken buldum.

Sanki birinin izlediğini biliyormuş gibi sırıtınca gözlerimi ekrandan çektim.

Niklas yanımda oturup dergi okuyordu. Kulağına bir sigara sıkıştırmıştı. Masada, dirseğinin yakınında bir fincan kahve duruyordu.

Nora'ya itirafından beri benimle pek konuşmamıştı ve bu durum hayli can sıkıcıydı.

"Pislik gibi davranmana gerek yok," dedim.

Parmağını sayfaların arasında gezdirdi ve başını kaldırmadan, "İyi de zaten öyleyim," dedi. "Hep öyle değil miydim?"

"Evet aslında pislik gibi davranmak konusunda tam bir profesyonelsin," diyerek onu onayladım, "ama ben kabalığını bu sessiz tepkine tercih ederim."

"Sana seçme şansı verdiğimi hatırlamıyorum," dedi ve derginin sayfasını çevirdi.

İç çekip, "Claire'a olanlar benim suçum değil, Niklas," dedim.

"Asla öyle olduğunu söylemedim." Hâlâ bana bakmıyor, seni umursamıyorum iması taşıyan ses tonunu bile değiştirmeye zahmet etmiyordu.

"Niye benden bu kadar nefret ediyorsun? Claire öldü diye mi? Kardeşin mutlu olamaz mı?"

Sonunda bana bakıp gözlerini üzerime kilitledi, sayfayı yarım bir şekilde havada tutuyordu.

"*Mutlu* mu?" diyerek alaycı bir şüpheyle güldü. "Bu hayata hiç uymayan epey kelime var, Izabel." Bu sefer bana Izzy dememesi içimi acıtmıştı. "Ve mutlu da bunlardan biri. Bu sözcükler, pembe panjurlu evi ve çocukları olanlar için."

Kapatıp masaya fırlattığı dergi klavyenin üzerine düştü. Ardından öne eğildi ve tıraşsız yüzündeki gülümsemesinde saklı alaycılığıyla, "Hoparlör kapanmadan önce Nora sana ne söylüyordu? Deneyimsiz, kendine aşırı güvenen... Bunun gibi şeyler..." Duraksadı ve "Ama haklıydı," dedi.

İncinmiş duygularımı ve utancımı güç bela ona yansıtmamaya çalıştım.

Niklas sandalyesinde geriye yaslandı, kollarını göğsünde bağladı ve sol bacağını sağ bacağının üstüne attı.

"Seni asla buraya getirilmemeleri gerekirdi," dedi. "Yaptığımız şeyi asla bilmemeliydin, bunu yapmanın hayalini bile kurmamalıydın. Bir sabah uyanıp profesyonel ajan veya kiralık katil olmaya karar veremezsin. Sen asla bunlardan biri *olamayacaksın.* Kendini bazı görevlerde bulabilir, *'rüştünü'* ispatlayabilirsin." Parmağıyla tırnak işareti yaptı. "Ama ne kadar çabalarsan çabala, asla kardeşimle ya da benimle aynı seviyede olamayacaksın çünkü bu hayatın içine doğmadın ya da küçük yaştan beri eğitilmedin." Başını sallayıp kapıya baktı. "Victor yanında bizden birinin seni korumadığı bir göreve..." Bir parmağını kaldırdı. *"Bir kez* olsun seni gönderdi mi? Bir düşün, hiç görevde yalnız oldun mu? Victor seni dışarıya yalnız gönderdi mi?" Başını bu kez kendi sorusuna bir cevap olarak sağa sola salladı, ela gözlerinde belli belirsiz bir neşe vardı. "Asla da göndermeyecek. Sen yalnız olduğunu düşünsen dahi, adamları bir köşeden seni izleyecektir." Dergiyi tekrar eline aldı, rastgele bir yerinden açtı ve "Tek kişilik bir görevin hiç olmayacak. En azından Victor senin ölmen gerektiğine karar verene dek. *İşte o zaman* seni dışarı yalnız gönderir. Seni kendi elleriyle öldürmekten daha tahammül edilir olacaktır çünkü."

Niklas'ın sözleri, etime saplanan bir bıçak gibi canımı acıttı. Midem aşağılanma ve acıyla bulanıyordu. Uzun bir süre ona bakamadım. Zalim sözlerine olan

kızgınlığımdan değil utançtandı bu çünkü dediklerinde haklıydı. Söylediklerine ben de inanıyordum.

"Pisliğin tekisin, Niklas."

Başını kaldırdı, "Biliyorum," dedi. "Teknik anlamda da pisliğimdir çünkü kardeşim babamızı öldürdü. Sen sevdiğin birini öldürebilir misin? Dina Gregory'nin ölmesini izleyebilir misin? Ölmesi hepimizin yararına olacak ve bunu sen de *biliyorsun*. Bu asla olmamalıydı, Izabel. Aile üyeleri ve eski eşler, dışarıdaki bağlarımız birer zaaftır."

Claire'ı kastederek buz gibi bir sesle, "Bunu senin de bilmen gerekirdi," dedim.

Böyle bir şeyi asla ona karşı kullanmaz, kalpsiz seviyesine inmezdim ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

Gözleri kenarlarından sertleşti ama yorumum onu çözmeye yetmedi.

Öne eğilip başını salladı. "Evet, *biliyordum*," dedi. "Claire hayatımın en büyük hatasıydı. Onu sevdim. Bunu inkâr edemem, örtbas da edemem. Ancak bu benim zaafa düştüğüm bir andı, Izabel. En az bir defa bunu yapmaya hakkımız olduğunu düşünüyorum. Yaptığımız işte aşk ya da mutluluk diye bir şeye yer yok. Kardeşim seni seviyor olabilir, aksini söyleyemem, ama bu seni sadece bir zaaf haline getirir. Victor'u biliyorsun. Bu hayata uyum sağladığına dair hayal kuruyor olabilirsin ama aptal bir kız değilsin. Kardeşimin insancıl özellikleri benden daha azdır. Onu tehlikeye atmana ne zamana kadar izin verecek sanıyorsun?" Sert

bir şekilde bana baktı. "Gustavsson'un Seraphina'yla, benimse Claire'la yaşadığım gibi, Victor da sana zaaf gösteriyor. Aşkın Flynn'e ne yaptığına baksana. Sıra kardeşimde ama bu ne zamana kadar sürecek ki?"

Bakışlarımı ondan çevirip tekrar ekrana baktım. Benimle aynı odada duran bu *piç kurusuna* kıyasla Nora beni daha çok rahatlatıyordu. Nasıl oluyordu da şimdi Niklas'tan, Nora'dan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum?

"Fakat nasıl oluyorsa, sen de benim *zaafımsın*," diye itiraf etti Niklas.

Bir saniyeliğine nefesimi tuttum.

"Kendimi senden sorumlu hissediyorum," diye devam etti. "Seni bir zamanlar öldürmeye çalıştığım için de sana sahipmişim gibi hissediyorum."

Ona dikkatle baktım ama herhangi bir şey demedim.

Niklas başını sağa sola sallayıp botunu birkaç kez aşağı yukarı oynattı.

Kaşlarını çattı ve "Bu şeyi nasıl doğru düzgün çalıştırabilirim?" diye sordu.

Yine bir şey söylemedim. Çünkü ben de bilmiyordum. Sesli mi düşünüyordu yoksa bana mı soruyordu anlayamamıştım zaten.

"Sonradan ortaya çıkan etkiler," diye kendi kendine cevap verdi. "Tahminime göre, Claire beni bilerek terk etti. Yara gibi yani. Bir kez ortaya çıktı mı sonsuza dek orada kalabilir. Sen kendin kazıyıp atmadığın sürece

tabii... Ancak bunu yapınca, yaranın daha da derinleşeceğini bildiğinden, sen de kendi haline bırakırsın."

Niklas iç çekerek ayağa kalktı. Kahve fincanını ağzına götürüp küçük bir yudum içti.

"Bana karşı sorumluluk hissetmene gerek yok," dedim. "Adım gibi eminim, böyle hissetmek de istemezsin. Ellerini benden çek, Niklas ve ikimize de bir iyilik yap. Zaafının olduğu kişi de ben değilim ayrıca, kardeşin Victor. Bana katlanma nedenini ikimiz de biliyoruz. Dina'ya yardım etmek için Nora'ya Claire'dan bahsetmenin tek sebebi de Victor'du."

Kulağının arkasındaki sigarayı hafif bir gülümsemeyle dudaklarının arasına aldı.

"Evet, haklısın galiba," dedi.

Konuyu kapatmak için tekrar ekrana baktım.

Sonra yine bir şeyler söyleyip aniden dikkatimi çekti. "Ama ne kadar çalışırsan çalış, ne benim ne de kardeşimin seviyesine gelebilirsin çünkü bu hayatın içine doğmadın."

"Nora bu hayatın içine *doğmuş* ama," dedim. "Bu hayatın içine doğmasaydı, bu yaşta bu kadar iyi olamazdı."

Niklas'a baktım.

Bunu pek önemsemediğini gösterircesine omuzlarını silkti ve yakmadığı sigarası dudaklarında sallandı.

"Evet, sanırım bu mantıklı," dedi, "ama yine de bize pek bir şey ifade etmiyor."

"Çok değil ama yine de *bir şeyler* var," dedim, "onunla tekrar konuşacağım."

Niklas başını hayır dercesine salladı ve dudağındaki sigarayı alıp parmaklarının arasında dolaştırdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunun sanmıyorum, Iz."

Kalkıp kahve demliğinin, mikrodalga fırının ve mini buzdolabının olduğu tarafa doğru ilerledim ve buzdolabının kapısını açıp bir şişe su çıkardım.

"Bir şekilde yapacağım," dedim. Kapıya varmadan önce Niklas'a baktım. "Sen ya da Victor kadar iyi olmayabilirim veya James Woodard kadar teknoloji uzmanı, Fredrik kadar korkutucu biri de değilim ama annem beni Meksika'ya götürmeden önce bile gayet beceriyle yaptığımı bildiğim bir şey var: Uyum sağlamak. Düşmanlarımı, bana zarar verebilecek herkesi, annemin sarhoş erkek arkadaşlarını, uyuşturucu müptelalarını *okumayı* öğrendim. Ona benzemeden nasıl hayatta kalınacağını da." Parmağımı ona doğrultarak, "Meksika'dayken düşmanlarımı birbirine düşürerek hayatta kaldım. İlk geldiğim zaman Javier'in favorisi değildim." Başımı sallayıp ellerimi yanlarıma saldım. "Hayır, ben de diğer kızlar gibi Izel tarafından ölümüne dövülürdüm. Açıkçası tecavüze bile uğradım. Ancak zamanla Javier'in bana güvenmesini sağladım. Güveni koruma haline geldi. Koruma aşka dönüştü. Aşk ise takıntı oldu. Javier'in kız kardeşiyle arasının açılmasının sebebi de bendim."

Niklas'ın önünde durup gözlerinin içine baktım.

"Ben bunun içine doğdum," dedim ve parmağımı göğsünün tam ortasına bastırdım, "düşmana uyum sağlamak... Benim silahım da işte bu."

Sonra odadan fırtına gibi çıkıp hem ona hem kendime, bu örgütteki herkes gibi benim de değerli olduğumu kanıtlamak için alt kata indim.

13. BÖLÜM

Izabel

Masada oturan Nora'ya doğru yürürken, su şişesinin kapağını açtım.

İfadesiz bir suratla, "Susadın mı?" diye sordum.

Nora nazikçe gülümsedi, iplerinin, zincirlerinin ve kelepçelerinin içinde, bana öylece baktı.

Alaycı bir ifadeyle, "İyi polisi mi oynuyorsun?" diye sordu. "Bu senin son kozlarından biri mi? Buraya gelip nezaket gösterisiyle benim güvenimi kazanacağını, sevdiğin insanlara merhamet edeceğimi ve nerede olduklarını sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun yoksa?"

Kararlılıkla geri atmadan, "Hayır," dedim. "Gerçekle yüzleşiyorum. İçgüdülerim bana Dina, Tessa ve Woodard'ın kızlarının çoktan öldüklerini, Fredrik'in de buraya zamanında gelemeyeceğini söylüyor. Belki de hiç gelmez."

Nora, "Şimdi de yalvarıyor musun yani?" dedi.

Başımı hayır dercesine sağa sola salladım.

Sert bir yüz ifadesiyle, "Onlar için burada değilim," dedim ve elimdeki şişeyi yüzüne tutarak, "İstiyor musun? İstemiyor musun?" diye sordum.

Nora'nın bakışları benimle şişenin arasında şüpheyle gidip geldi ama sonra pes etti.

"Tamam, bir yudum içsem fena olmaz," dedi.

Şişeyi açık ağzına dayayıp bir kerede boca olmaması için yavaşça kaldırdım ve yeterince içtikten sonra, şişeyi masanın üzerine koyup bir sandalye çekerek tam karşısına oturdum.

"Fredrik'in gelmeyeceğini de nereden çıkardın?" diye sordu.

"Çünkü o farklı biri," dedim. "Şimdi eskisinden de farklı bir tür canavar. Artık oyun oynamıyor. İnan bana, Seraphina onlara karşı senden çok daha iyiydi."

Nora dudaklarını aralamadan sırıtıp, "Sanırım öyleydi," diye itiraf etti. "Fakat Seraphina aynı zamanda aklını kaçırmıştı. Ciddiyim, aslında bu sayede iyi bir avantaj da elde etmişti." Duraksadı ve acılı bir şekilde iç çekti. "Ona ve Fredrik'e olanlar gerçekten utanç verici. Hatta kalbimin kırılması pek kolay değilken, olanları öğrendiğimde epey üzüldüğümü söylemeliyim."

Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım.

"Neyse, Seraphina'yla ve Fredrik'le nasıl tanıştın?"

Nora dudaklarını yukarıya doğru kıvırdı ve gizemli, kahverengi gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana baktı.

"Demek bilgi istiyorsun?" dedi suçlarcasına.

İç çekip başımı sağa sola salladım, gözlerimi tekrar kaldırmadan evvel kucağıma şöyle bir baktım.

"Bak, Victor dahi burada olduğumu bilmiyor," dedim. "Niklas'ın haberi var çünkü buraya geleceğimi ona söyledim. Buna razı olmamasına rağmen, onu dinlemedim. Burada olmamın kendimce sebepleri var ve bu sebeplerin Dina veya tüm bu olanlarla hiçbir ilgisi yok, tamam mı? Bana inanırsın ya da inanmazsın. İkisi de umurumda değil."

Göz ucuyla kurnaz bir bakış attı, beni izliyordu; yüz ifademi, vücut dilimi ve ruh halimi gözlemliyor, hile yaptığıma dair bir şeyler arıyordu ama bulamayacaktı çünkü bir bakıma söylediğim her şey doğruydu.

Tabii bir bakıma...

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra konuşmaya başladı. "Aslında bunları bilmemin hiçbirinin konuyla ilgisi yok. Yani Fredrik ve Seraphina'yla nasıl tanıştığımızı sana anlatacağım, maksat diyalog kuralım." Gülümsüyordu. "Tıpkı Dorian Flynn'i takip ettiğim gibi seni de takip ettim. Birini takip etmek, eğer bu kişi Victor Faust değilse, hiç de zor değil. Bunu zor yoldan öğrendim. Fakat seni takip etmek, özellikle tek başına hareket ettiğin için kolaydı." Durdu, düşünceli bir şekilde bakışlarını kaldırdı ve gözlerini tekrar bana çevirdi. "Fredrik'le Baltimore'da yaptığınız

toplantıyı düşün. Konservatuarı, özellikle Fredrik'le birlikte oturup Seraphina ve Cassia hakkındaki konuşmalarınızı..."

Lanet olsun... Ne söylemeye çalıştığını anlamıştım ve o an onu nereden tanıdığımı da hatırladım.

"Fredrik'le ben dışarıda konuşurken, yanımızdan bir erkek ve bir çocukla birlikte yürüyüp geçen sendin."

Hafifçe gülümsedi, tuhaf bir şekilde kendinden ziyade, benimle gurur duyuyor gibiydi ki bu son derece tuhaftı.

"Sonra soğuktan korunalım diye içeriye girdiğimizde de ortaya çıktın, normal bir aile gibi görünüyordunuz."

"Gayet güzel," dedi. "O sıralarda peşinden pek çok yeri dolaştım. Cassia Carrington hakkında Woodard'ın bulduğu belgeleri kendisine vermek için Fredrik'le buluştuğun kafede de ben vardım. Aslına bakarsan evrakları Fredrik'ten önce ben okudum."

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kıstım.

"Onları arabanın ön koltuğunda bırakmıştın," diye açıklama getirdi. "Sen Fredrik'le buluşmadan önceki gece Victor Faust'la yatağında sarmaş dolaş uyurken, ben arabanın şoför tarafındaki kilidini açtım. Aracın alarmı kapalıydı."

Hatalarımın utancıyla yutkunmaya çalıştım ama boğazıma büyük bir yumru oturmuştu.

Nora tuhaf bir empati ifadesiyle yüzüme baktı.

"Sana haksızlık etmemek için Dorian Flynn'e söylediğimi, sana da söyleyeceğim çünkü gerçeği duymak istiyorsun ama bundan utanman gerekiyor. Haddini aştığını, sadece seni kızdırmaya çalıştığım için söylemedim, Izabel. Gerçekten de çizgiyi aştın. Er ya da geç kendini öldürteceksin ya da başka birini."

Sessiz ve hareketsiz, düşüncelere dalmış bir vaziyette, başının arkasındaki duvara baktım.

"Fakat altı kişinin içinde, arada sırada takip etmesi ve kandırması en kolay kişi sen değildin. Bana bir yudum daha verir misin?" Suya bir bakış attı.

Dalgın bir şekilde ayağa kalktım ve uzanıp masanın üzerinde duran şişeyi elime alıp dudaklarına götürdüm. Nora suyu içtikten sonra, hem kendi düşüncelerimde kaybolmuş bir halde, hem de onun ağzından çıkacak hiçbir sözcüğü kaçırmamak niyetiyle yerime oturdum.

"Fredrik tam bir baş belasıydı," dedi. "Aslına bakarsan uzun zamandan beri böyle. Cassia'yı evinin bodrumunda esir tuttuğundan beri. Cassia'yı bulmadan önce Fredrik'le ilgili fazla bir şey bilmiyordum. Fakat sonra kendini kaybetmeye, hata yapmaya ve izlerini açıkta bırakmaya başladı. Artık temkinli davranmıyordu. Victor Faust'un aksine günün her saniyesi arkasını kollamıyordu. Fredrik, Seraphina'nın aşkından resmen kör olmuştu. Aşk bir insanı savunmasız bırakır, hatta en yetenekli, en zeki, en güçlü olanımızı bile. Bu iş böyledir. Hiçbirimiz bunu engelleyemeyiz.

Bazılarımız bunu diğerlerine göre daha iyi idare edebilir. Örneğin Victor Faust. O sana âşık ama çok fazla hata yapmıyor. Fakat bu ayağının kaymayacağı anlamına da gelmez."

Daha önce Niklas'la yaptığım konuşmada olduğu gibi, Nora'nın zihnimi açan sözleri de içimi parçalıyordu.

Nora, "Ve James Woodard," diye devam etti, "bir erkeğin sahip olduğu yegane sevgi, kızlarına beslediği sevgidir. Bu durumun, bir kadına karşı duyduğu aşkla ilgisi yoktur ama onu yine de onu savunmasız kılar. Dorian Flynn... İsteyip sahip olamamayla ilgili klasik bir vaka. Zavallı adam. Peki ya, Niklas? O da apayrı bir dava. Her şeyden önce o Victor'un kardeşi ve pek çok açıdan birbirlerine benziyorlar." İçgüdüsel olarak öne doğru eğilmeye çalıştı ama ipleri yüzünden başı öne düştü. "Aramızda kalsın, tabii o bizi dinlemiyorsa..." Kameraya kısa bir bakış attı. "Niklas sökülmedi. Senin için Dina Gregory'yi korumak zorunda olduğuna ben de inanıyorum ama o böyle yapmadı. Yapmak zorunda da değildi. Sebebini bilmek ister misin?"

Bu soruya yanıt vermedim ama cevabımın evet olduğunu biliyordu.

"Çünkü Niklas, Claire hakkında benimle konuşmak istiyordu," diye yanıtladı. "Sanıyorum onu içeride çok uzun süre kapalı tutmuştu ki bu yavaş yavaş Niklas'ı öldürüyordu. Tam olarak bilmiyorum ama

bu insan doğasında var ve gayet de olası. Böyle acıları sonsuza dek içimizde tutamayız. Fakat Niklas konuşmadı." Başını sağa sola salladı ve "Doğru, beni boğazlamak istedi ama bu, ona karşı gelip bu konuda konuştuğum için değil, Claire'a olanlar yüzündendi," dedi.

"Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" dedim. "Ve beni bilgi toplama çalışmakla suçlamadan önce... Ki lanet olsun *öyle* yapıyorum ama bunun tek sebebi emin olmak istemem. Ben... ben belki Dina'ya yardım edemeyebilirim ama..." Boğazıma bir yumru oturdu. Durdum ve bunun yerine, "Sen haklısın. Haddimi aşıyorum. İçimden bir ses bana seni öldürmemi söylüyor ki bunu hâlâ yapabilirim, beni yanlış anlama ama diğer yarım..." Bunu söylemeyi kendime yediremiyordum.

Yüzümü yana çevirdim.

"Tavsiye istiyorsun," dedi. "Bu Birlik'te sen kendini, yetişkin sandalyesinde oturan küçük bir kız gibi hissediyorsun. Bana kızgınsın çünkü ben senin olmak istediğin her şeye sahibim." Bakışlarımı yakaladı ve hiç zorlanmadan gözlerini üzerimde tuttu. "Ayrıca tehdit altında olduğunu hissetmeye başlıyorsun," dedi.

Haklıydı.

Nora'dan önce tek kadın bendim. Victor'un organizasyonunda tek değildim belki ama Beyin Takımı dediğimiz kadroda olan tek kadın bendim. Burada Nora'nın varlığıyla birlikte tehdit altında olduğumu hissetmekten kendimi alamıyordum. Bunun bir türlü sebebini de anlamıyordum. Çünkü o bir düşmandı.

Birdenbire keşke buraya Niklas'ın haberi olmadan gelseydim diye düşündüm çünkü onun bunların hiçbirini duymasını istemiyordum.

"Belki de," dedim, bunun doğru olduğunu ikimiz de biliyorduk ama bunu açıkça itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğumu da biliyorduk. "Belki de seni, nasıl böyle davrandığını ve bildiklerini nereden öğrendiğini anlamak istiyorumdur."

Sustum, sonra ağırlığımı masaya vererek fısıltıyla, "Sen... Meksika'yı nereden biliyorsun?" diye sordum. Bebek, doğum gibi sözcükleri kullanmak istemiyordum çünkü Niklas'ın bizi dinlediğini biliyordum. "O zamanlar beni takip etmeyi bırak, varlığımdan haberdar olduğundan bile şüphe duyuyorum."

Sinsi bir gülümseme Nora'nın dudaklarına yayıldı ve "Bütün sırlarımı açığa vurmayacağım," diye kestirip attı.

Ondan bunu beklemiyordum ama denemeye değerdi.

Birden, "Bana şunu söyle," dedi. "Onu sevdin mi?"

"Kimi?"

Başını yana eğdi, kim olduğunu biliyorsun diyen bir ifade yüzünde açıkça belirdi.

Kaçamak bir yanıt verdim. "Bunun ne önemi var?"

"Sadece bir soru," dedi. "Geçmişte kaldı zaten. Onu sevmiş miydin?"

Yavaşça başımı evet anlamında salladım.

Masaya bakarak, "Nasıl oldu bilmiyorum," diye anlatmaya başladım. "Evet, bir ara sevdim onu. O günlerde onsuz olamıyordum, bunu sebebi Izel değildi, sebep... içten içe acı çekiyordum. Javier acımasız ve vahşi adamın tekiydi ama beni sever ve bana nazik davranırdı." Gözlerimi kaldırdım ve Nora'nın yüzüne baktım. "İnanması zor ama Javier bana bir kere bile vurmadı. Hatta öfkelenip sesini dahi yükseltmedi. Beni cezalandırdı... cinsel anlamda... bir şeyler yaptı... bazıları bunu şiddet olarak kabul edebilir ama ben böyle olduğunu düşünmüyorum. En azından bir süre sonra."

Nora sakince, "Hoşlanmışsın," dedi.

"Evet, hoşlandım."

Kendimi rahatsız ve savunmasız hissediyordum. Hemen ilk konuya döndüm. Bu konuda olduğum yerden daha derine inmek istemiyordum.

"Evet, Javier'i bir zamanlar sevdim. Bunun sağlıklı olmadığını biliyorum. Bana bunu söylemene veya bana bir çeşit ucubeymişim gibi bakmana da gerek yok. Yaşamadığın müddetçe anlaman mümkün değil. Sözcüklerin, düşüncelerin hiçbir anlamı olmayan suçlamaların benim için boş. İstersen Stockholm Sendromu de, adını ne koymak istersen koy; ama doğru, bir zamanlar onu sevdim." Aşırı savunmacı bir tavır takındığımı fark ettiğimde, geri adım attım.

"Seni o şekilde asla yargılamam," dedi. "Kendi seçimin olmayan bir hayatı sürdürmenin neye benzediğini de bilirim."

Bundan fazlasını söylemedi.

Nora, "Fakat sürekli 'bir zamanlar' deyip duruyorsun," diyerek tekrar konuya döndü. "Onu sevmekten ne zaman ve neden vazgeçtin?"

Yapmacık bir ifadeyle ona gülümsedim, kollarımı göğsümde kavuşturup sandalyeme yaslandım.

"Bütün sırlarımı açığa vuracak değilim," dedim.

Güldü ve başını salladı. "Yeterince açık," dedi.

Sonra o da sandalyede kendini yerleştirmeye çalıştı, nihayet yüzünde rahatsızlık ifadesi belirmişti ama bu uzun sürmeyecekti.

"Benim tarafımdan tehdit altında olduğunu hissetmemelisin," dedi ve bütün dikkatimi kendi üstüne çekti. "Buraya bunun için gelmedim. Şov filan da yapmıyorum. Ben böyleyim. Böyle *oldum*. Hiç tanımadığım bir annenin iki bacağının arasından çıktığım andan beri de bunu yapıyorum. Bu ana dilini öğrenmek gibi bir şey. Hep akıcı konuşursun. Bu dili unutmak gibi bir durum da yoktur. Konuşur, yazar, duyarsın. Hem de senin dilini konuşamayanların kıskanacakları bir mükemmellikte. Onlar yaşamlarının bir kısmında bu dili öğrenmeye çalışırlar. Ama sadece birkaçı kendilerini bu dil içinde rahat hissedip aksanlarını kaybeder. Ben böyle oldum, Izabel. Başka bir şey bildiğim

de yok. Ve sen ne kadar sıkı eğitilsen de, ne kadar iyi olsan da, aksanını hiçbir zaman kaybetmeyeceksin."

Hâlâ buna kendimi inandırmaya çalıştığım halde, "Fakat bu onlar için değerimin olmadığı anlamına gelmiyor," dedim. "Sadece Victor'un sevdiği kadın olmak istemiyorum. Ötekilerin bana baktıklarında gördüğü ise sadece bu."

"Bu asla değiştiremeyeceğin bir şey," dedi. "Sahada çalışırken bir siville ilk karşılaşmamda hiç beklemediğim bir şey oldu ve şefkat göstermeye başladım. Bir adamın nasıl yaşadığını, eşini, çocuklarını nasıl sevdiğini gördüm. Ofiste yaptığı monoton işine ve sıradan varoluşuna gıpta ettim. Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Normal, sivil bir yaşamın neye benzediğini bilmiyordum çünkü içime çektiğim ilk nefes bile aldığım eğitimle doluydu. Diğer bir ifadeyle eğitimim doğar doğmaz başlamıştı."

Donakalmış bir ifadeyle bakıyor olduğum gerçeğinin farkındaydım; ama başka bir ifade de takınamazdım.

"O adam," diye devam etti. "Onu, eşi ve yeni doğan bebekleriyle gördüğümde henüz on dört yaşımdaydım. Beni çocukları için bebek bakıcısı olarak tutmuşlardı. Fakat bebeği sevme şekilleri, annenin onu kucağında tutuş şekli, saçsız başını okşayışları, minik burnunu öpüşleri ilgimi çekmişti. Çünkü benim geldiğim yerde bebeklere böyle nazik ve sevgi dolu bir şekilde davranılmazdı, bu bana çok yabancıydı. Geldiğim yerde bebeklerin doğdukları andan itibaren

kendilerini kucaklayacak, başlarını okşayıp ninniler söyleyecek ya da her ağladıklarında onları tutup kaldıracak yakınları olmazdı. Sağlıklı kalmaları için bebekler beslenir, doktora götürülürdü ama hiç kimse onları sevmez ve onların sevimli olduğunu düşünmezdi. Bebekleri evde bırakmaktan ve onların ağlaya ağlaya uyumalarına göz yummaktan da kimse rahatsız olmazdı. Disiplin içinde bir asker gibi katılaşmış ve hiçbir şey bilmeden büyürlerdi. Fakat on dört yaşımda öldürmem için gönderildiğim o adam beni değiştirdi. Nedense onun yaşam tarzını görmek, o hayatı deneyimlemek, bendeki asker disiplinini zehirledi ve beni zayıf düşürdü."

Nora duvara yönelmiş olan bakışlarını çevirdi, donuk gözleri kin ve öfke doluydu.

"Onu öldürdün mü?"

Tekrar bana baktı.

"Onu ve eşini öldürdüm," dedi. "Çocuklarını yetim bıraktım. Görevi tamamladım. Bana söyleneni yaptım yani."

Bunun onu rahatsız edip etmediğini anlayamamıştım.

"Fakat sen, Niklas'ın, Dorian'ın, Woodard ya da Fredrik'in sana bakıp da Victor'un kadınından başka birini görmelerini sağlayamazsın," dedi. "Duygularımın ortaya çıktığını anladıklarında ailem ve örgütüm bana farklı bir gözle bakmazdı. Ben her ne isem oydum. Bunun için bedel de ödedim."

Nora bakışlarını aşağıya çevirip serçe parmağına baktı ama benim bunu fark etmemi istediğini sanmıyordum.

Yumuşak bir ifadeyle, "Anlıyorum," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu. "Belki de anladığın bir yalandır."

Aklımı karıştırmayı deniyordu çünkü planladığından çok daha fazlasını bana anlatmıştı.

"Hayır, bunun doğru olduğuna inanıyorum. Niklas gibi, bana bunu söylemek istedin."

Belli belirsiz gülümsedi.

"Ama bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu. "Sana söylediğim her şeyin seni manipüle etmeye yönelik olduğunu sana düşündüren şey ne?"

Sakin bir şekilde, "Çünkü ben görünenden çok daha gizli kapaklıyım," dedim. "Ayrıca ben yalan söylemede ustayım ve gerçekle yalan arasındaki farkı iyi biliyorum."

Saygı duyarcasına başını salladı.

"Belki de, Izabel, bütün enerjini *eylemlerine* odaklayıp sahip olamadıkların için kaygılanmayı bir kenara koymalısın. Herkes her şeyde iyi olamaz."

Ona bir yanıt vermedim ve ayağa kalktım.

Nora, "Dina Gregory iyi bir kadın," dedi. "Gerçekten Fredrik'in gelmesini umut ediyorum." Bir anlığına sustu ve düşündü. "Onunla olan buluşmanın pek de

iyi geçeceğini düşünmüyorum ve bunun, korkudan ödümü kopardığını itiraf etmekten de onur duymuyorum ama benim burada olmamda önemli bir rol oynayacak."

İtirafı merak uyandırıcıydı. Biraz daha üzerine gittim.

"Yani nasıl?" dedim.

"Bekleyip görmelisin." Dudaklarını büktü.

Çekip gidecekken Nora tekrar konuştu.

"En çok merak ettiğim..." diye söz girdi yeniden. "Victor Faust'un neden hâlâ benimle konuşmadığı. Kuşkusuz hepimizin bazı sırları var, hatta yaptığım için özellikle gurur duymadığım şeyler var ama sence Victor'un sırrı ne olabilir, onu bu kadar korkutan şey ne?"

Dönüp ona baktım ve "Victor hiçbir şeyden korkmaz," dedim.

Dalgın bir şekilde başını salladı.

"Doğru olabilir," dedi. "Fakat yine de, onun sakladığı sır seni endişelendiriyor, değil mi?"

Tekrar beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve işe yaramıştı.

Kapının kilidinin açıldığını duydum.

Kapıyı açarken, "Bu bittiğinde beni öldürmeyi hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bu iş bittiğinde seni öldüreceğim," dedim ve onun o korkusuz gülüşü âdeta içime işlerken dışarıya doğru yürüdüm.

14. BÖLÜM

Izabel

Denetim odasından içeriye girdiğimde, Victor ve Woodard, Niklas'la birlikteydi. Hepsi bana baktı ve Niklas bunu asla yapmamalıydın dercesine başını sağa sola salladı; Woodard'ın benden utanıyormuş gibi bir hali vardı ve resmen göz göze gelmekten kaçınıyordu. Victor her zamanki gibi ifadesizdi ama bu ifadesizliğinin arkasında yalnızca benim görebileceğim bir şeyler vardı.

Victor, "İyi iş çıkardın," dedi. "Artık onun hakkında eskisinden çok daha fazla şey biliyoruz."

Bakışlarımı ondan çevirip üçüne de arkamı dönerek kahve demliğine yöneldim.

"Tamam, teşekkürler ama kimsenin arkamı sıvazlamasına ihtiyacım yok."

Küçük bir kâğıt bardağa kahve doldurdum. Aslında kahveyi çok sevmiyordum ama dikkatimi dağıtacak bir şey yapmam lazımdı.

Odaya sessizlik hâkimdi. Victor, "Izabel'le yalnız konuşmam gerek," dedi.

Niklas ve Woodard hiçbir şey söylemeden eşyalarını alıp çıktılar.

Gittikleri anda Victor profesyonel maskesinden kurtuldu ve içini bildiğim adama dönüştü. Bana arkadan yaklaştı ve ellerinin belimi kavradığını hissettim.

"Düşündüğün şey bu mu, Izabel?" dedi. "Aramızda sana saygı gösterecek kimsenin olmadığını, sadece yatağımı paylaşmak için burada olduğunu mu düşüyorsun?"

"Şimdi bunların hiçbirinin önemi yok, Victor," dedim ve bardağıma iki çay kaşığı şeker ilave edip plastik kaşıkla karıştırmaya başladım. "Benim için önemli tek şey Dina. Onun yanına dönmeliyim. Eğer Fredrik gelmezse, onu asla affetmeyeceğim."

Karıştırdım, karıştırdım, karıştırdım...

Victor ellerini ellerimin üzerine koyup beni durmaya zorladı ve kahve bardağını kenara itti. Onunla tartışmadım ama yüzüne de bakmadım.

Etrafımda döndü ve "Sen bu örgüt için değerlisin," dedi. Odaklanmıştı ve kararlı bir biçimde gözlerimin içine bakıyordu. "Buradaki her şeyi bilmenin, ömrünün kalanına mal olacağını uzun zaman önce sana

söylemiştim. Ayrıca tamamen anlayamayacağın şeyler olduğunu da belirtmiştim. Buna rağmen hâlâ değerlisin."

Önünden çekildim ve televizyonun bulunduğu masaya doğru yürüdüm.

"Bu belki de doğrudur," dedim. "Bazı şeylere yardımım dokunabilir ama gerçek şu ki..." Bana doğru yürürken, onun yüzüne baktım. "Victor, bu işi bensiz kolayca halledebilirsin. Merhamet dilenmiyorum. Senden hatalı olduğumu bana söylemeni ve bunun sebebinin ne olduğunu açıklamanı da beklemiyorum. Nora, bunun benim boyumu aştığı konusunda haklı. Bunu kabul ediyorum. Yalancı olmak istemiyorum. Fakat... sadece yatağını paylaştığım için taç giymek de istemiyorum. Tetikçi olarak kendi değerimi kanıtlamam gerek."

Victor yavaşça iç çekti.

"Sen ne diyorsun, Izabel?"

Ellerimi göğsümde kavuşturmuş halde geriye, Victor'a baktım.

"Bana tek başına yapacağım bir görev ver. Eğitim için değil, Niklas'ı gönderdiğin gibi öl ya da öldür türünden, gerçek, ucunda para olan bir görev. Ayrıca adamlarının da beni izlemesini istemiyorum. Birlik'inin bir parçası olduğum ve Sarai'ın artık geride kaldığını söylediğim gece, bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını da belirtmiştim." Dik dik ona baktım. "Eğer birine ihtiyacım olursa, burada yerim olmaz. Özel ilgi

değil, herkese uygulandığı gibi muamele görmek istiyorum. Gerçekten öğrenmemin tek yolu bu."

Victor yutkunurken, Âdem elması aşağı yukarı hareket etti. Dişlerini gıcırdatırken, keskin hatlı tıraşsız çenesi gerildi.

"Bunu düşüneceğim," dedi.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Benim için ya da aramızda karmaşık hale gelecek şeyler uğruna bunu yapacaksın."

Yeşilimsi mavi gözleri öfkeden parladı ama kararlı duruşunu bozmadı.

Nora'yı kastederek, "Seni manipüle ediyor, değil mi?" diye sordu.

Kırgın bir halde, "Evet, bunun farkındayım," dedim. "O herkesi manipüle ediyor, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başını sağa sola salladı.

"Oraya yalnızca planımın geri teptiğini kanıtlamak için gittiğimi mi sanıyorsun?" Ses tonum düşmüş, halim tavrım değişmeye başlamıştı. "Oraya gittiğimde ne yaptığımın farkındaydım, Victor. Eğer anlaşmamın gerçek olduğuna inanırsa, bana açılmak zorunda kalacağını biliyordum. Samimi bir şekilde böyle düşündüm. Gel gör ki bu işin üstesinden gelmek gayet kolay oldu. Bunun sebebi benim çok iyi olduğum ya da vasıflarımdan biri değildi. Bunun sebebi ne hissettiğimdi.

İnandırıcıydım çünkü yalan söylemiyordum. Hem de hiçbir konuda..."

"Kendine hiç güvenmiyorsun," dedi. "Tipik bir Izabel hali."

"Ne demek istiyorsun?"

Victor başını salladı. "Nora'yla konuştuğun şeyler doğru olabilir," dedi. "Fakat bu tam olarak oraya gitme sebebini başarıyla sonuçlandırdığın anlamına gelmiyor. Onunla sadece doğruları konuştuğun için yaptığın işte başarılı falan değilsin."

"Tam olarak yaptığım şey ne peki, Victor?"

"Pekâlâ... başlangıçta yapabildiğin şeyler sana yeterli gelmez," dedi. Sesi suçlayıcı ve alaycıydı. "Bana, kendine ve diğerlerine kendini ispatlamak gibi bir dürtün var ve şimdi benden sana görev vermemi bekliyorsun. Ama buna hazır değilsin."

İkimiz de uzun sayılacak bir müddet herhangi bir şey söylemedi. Bunu şu an tartışmak istemiyordum. Altı saatten az zamanımız kalmıştı ve bu kesinlikle sonra konuşulacak bir mevzuydu. Bu konuyu böyle bırakmayacağımı da Victor çok iyi biliyordu.

Omuzlarıma dökülen saçlarıma dokunup onları arkama atarken, Victor'un boynuma dokunan elinin sıcaklığını hissettim.

Ona baktım.

"Çok güzelsin, Izabel ve itaatsizliğin beni kışkırtıyor. Dudakların beni çıldırtıyor. Özgürlük takıntın

yaptığın her şeyi bana sorgulatıyor. Fakat sana ait her şeyi seviyorum." Hafifçe başını eğip bir anlığına, usulca bana baktı. İçimde kelebekler uçuşuyor, kalbim hızla çarpıyordu. "Senin ilk erkeğin olmadığımı biliyorum ama umarım sonuncusu ben olurum."

Sonunda kalbim kırılmış ve milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım.

Nora'ya bir zamanlar Javier'i sevdiğimi söylediğimi Victor duymuş muydu acaba? Her şeyi duyduğunu biliyordum, duymadıysa bile eminim Niklas ona memnuniyetle söylemişti.

Tekrar ekrana bakarak, "Affedersin," dedim. "Sana Javier'i asla sevmediğimi söylediğimi biliyorum ama o zamanlar bunu kabullenmek beni utandırıyordu." Yere baktım. "Hoş, bunu kabul ettiğim için hâlâ utanıyorum."

Victor, "Kime âşık olacağını kontrol edemezsin," dedi. "Uzun zaman önceydi ve sen olağanüstü bir durumdaydın. Sana bunun yanlış olduğunu söyleyip seni suçlayamam."

Gözlerimiz tekrar buluştu. "Bu durum seni rahatsız ediyor mu peki?"

Duraksadı ve sonra cevapladı. "Hayır, dediğim gibi bu çok uzun zaman önceydi."

Bir süre hiçbir şey konuşmadık.

Sonrasında ona yaklaştım ve parmaklarımın üzerinde yükselip onu dudaklarından öptüm.

Gözlerim gözlerini ararken, yumuşak bir ses tonuyla, "Sen benim elimde kalan son şeysin," dedim.

Tatlılıkla gülümsedi ve ekrana bakmak için aynı anda arkamıza döndük.

Dakikalar sonra konuyu değiştirerek, "Diğer bir konu da..." dedi. "Nora'yla ilgili elimdeki bilgilerle senin bulduklarını birleştirmek, onun neden burada olduğunu veya kimin için buraya geldiğini hâlâ netleştirmiyor ama Gölge Tarîkatı'nın bir üyesi olduğuna inanıyorum."

"Gölge Tarikatı da neymiş?"

Birlikte ekrandaki sandalyesinde her zamanki gibi sakin bir şekilde oturan Nora'ya baktık.

"Yüksek ihtimalle ismi, SC-4, diğer bir ifadeyle Dört Numaralı Sözleşmeli Tetikçiler," diye söz başladı. "Bu Birlik'ten veya karaborsacılardan daha karmaşık bir örgüt. Amacı suikast düzenlemek değil, tetikçi bulmak."

"Tetikçi bulmak mı?"

"Evet, Nora'nın sana sözünü ettiği gibi Gölge Tarikatı'nın üyeleri kendi örgütlerinin içinde doğmuş ve büyümüş, analarından doğar doğmaz suikastçı ve ajan olarak eğitilmiş kimselerdir. Onlarla ilgilenen anneleri ya da babaları yoktur. Kimliksiz doğmuşlardır ve çok zaman geçtikten sonra isim alırlar. Bir bakıma

Nora Kessler benden bile tecrübeli. Onu zayıf düşürebilecek aşk ve iyi niyet gibi temel insani duygulardan neredeyse arınmış biri. Annem ve babam ben doğduğumda ajan olmuş olabilirler ama annem ve onu nadiren görsem de babam, sevgi doluydular ve çocuklarına her anne-babanın yaklaştığı gibi davranıyorlardı. Haliyle ben de Niklas da Birlik tarafından devşirilene dek normal bir çocukluk yaşadık." Başıyla ekranı işaret etti. "Fakat cinayetlerle dolu bir hayat, Nora'ya, babamın yanıma gelip benimle vakit geçirmesi kadar olağan geliyordu. Nora eğer gerçekten SC-4 üyesiyse, ki ben böyle olduğuna inanıyorum, bu birden fazla anlam ifade eder ve onun buradaki işinin henüz başlamadığı anlamına bile gelebilir," dedi.

Victor'a baktım. Bakışları Nora'ya odaklanmıştı. Gözlerinde beni rahatsız eden bir şey olduğunu sezdim. Kıskançlık duymam gereken, cinsel bir çekicilik değildi bu. Daha ziyade kadının gizemli ve merak uyandırıcı yönüyle ilgiliydi. Victor nadir bir canlı türünü, ondan öğrenebileceği bilginin önemi sebebiyle, üzerinde çalışılması gerektiği için inceler gibiydi.

Tekrar Nora'ya baktım ve birbiriyle çelişen, olumsuz pek çok duygunun içinde kaybolduğumu hissettim.

Bunu göz ardı etmeye çalışarak, "Elinde onu suçlayacak kanıtlar olduğunu söylememiş miydin?" diye sordum. "Benim bulduklarıma ekleyecek bir şeyin mi var yoksa?"

Arkasını dönüp ekrandan tamamen uzaklaşarak, "Evet," dedi. "Woodard'a, Birlik'ten ayrıldığım esnada yanıma aldığım veri dosyalarında Nora'nın DNA'sının olup olmadığını araştırmasını söyledim. Vonnegut için çalıştığım dönemde, emrim altında olan ajanlardan herhangi biriyle uyuşup uyuşmadığını öğrenmem gerekiyordu." Victor elini masanın kenarına koydu. "DNA'sı ajanların hiçbiriyle uyuşmadı ama öldürdüklerimizden biriyle uyuştu."

"Kim?"

"Solis," dedi. "Altı yıl önce Solis'i aramaya başladığımızda, tıpkı Niklas'ın da Nora'ya itiraf ettiği gibi, Solis'in Claire ile irtibat halinde olması dışında elimizde hiçbir şey yoktu. Gelgelelim birkaç yıl sonra, ona yaklaştığımız sırada Solis vuruldu ama kaçmayı başardı. Bugüne kadar canlı olduğuna inanılıyordu, vurulduğu için bir kan örneği alabilmiştik."

Beklenti dolu gözlerle bakıp, "Nora'nın Solis'le bir bağlantısı var, değil mi?" diye sordum.

"Nora onun kızı," diye onayladı. "DNA bunu kanıtlıyor ve sana anlattığı hikâye de gerçeği fazlasıyla ortaya koyuyor."

"Solis kim peki?"

"Bu adam, Nora gibi insanları besleyip büyüten Gölge Tarikatı'nın liderlerinden biri."

Victor'un omuzlarının üzerinden tekrar Nora'nın ekrandaki görüntüsüne baktım.

"Yani bunun Claire'la bir ilgisi var," dedim. Victor şaşkın görünüyordu. Ve gururlu. Gülümsedi ve ben de devam ettim. "Solis'ten başka diğer tek bağlantı Claire'dı." Bunları niçin söylediğimi ya da tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama içimden bir ses doğru olduğunu söylüyordu.

Victor, "Sanıyorum bir şey yakaladın," dedi gülerek.

Victor benden önce sonuca ulaşmıştı ama benim şu anımı mahvetmek istemiyordu.

"Yani Claire'ın DNA örneğini alma şansınız oldu mu?"

Hızlıca, "Hayır," dedi. "Claire benim hedefim veya görevim değildi, yani onun kaydını tutmam için bir sebebim yoktu."

"Ama Niklas'ın vardı, değil mi?"

"Claire'ın numunelerini Niklas alıp Birlik'e ulaştırdı ama benim gibi o da özel kayıt altına almadı. Birlik'ten ayrıldığında, ajan olarak elde ettiği bütün bilgileri de ardında bıraktı."

"Bu da bizi çıkmaza soktu?" dedim.

"Çıkmaz falan yok," dedi. "Her zaman çıkış vardır. Bazen sadece bulması zordur."

Niklas ve Claire'ı, Nora'nın, hatta Niklas'ın bana anlattığı her şeyi bir kez daha düşündüm. Bir süre sonra konuşmak için cesaretimi toplayıp, "Sence... bana olan aşkın bir zayıflık mı, Victor? Benim için hissettiklerinin yaptığın işte sana ayak bağı olacağı endişesi

taşıyor musun?" diye sordum. Cevabı bilmek istemesem de buna ihtiyacım da vardı.

Victor ellerini dirseklerime koydu, başparmaklarını tenimin üzerinde gezdirdi. Gözlerimin içine uzun, özlem dolu, dikkatli bir bakış attı.

"Olsaydı bile bununla baş edebilirdim."

Uçup giden paranoyak aklım dönene dek verdiği cevaptan mutlu oldum.

Gözlerimde tereddüt, sesimde gerginlikle, "Bununla nasıl baş ederdin peki?" diye sordum.

İç çekip dudaklarını alnıma bastırdı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Izabel," dedi. "Dün sana olmadığım bir insan haline gelemeyeceğimi, çünkü sana karşı duygularım olduğunu söyledikten sonra, ne diyeceğini biliyordum."

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ama o iki elini de kaldırıp yüzümü avucunun içine alarak bakışlarımı kendine çevirdi.

Kararlılıkla ve samimiyetle, "Seni asla öldürmeyeceğim," dedi. "Kardeşimin büyük olasılıkla kafanı saçmalıklarla doldurduğunu biliyorum. Eğer seni can alıcı yerinden vurmazsa, zaten Niklas, Niklas olmazdı ve bir süredir endişe duyduğunu ben de biliyorum fakat ben sana *asla* zarar vermem." Parmaklarını yanaklarıma bastırıp, "Bana sebepsiz yere inanmanı ve bu konuyu bir daha düşünmeni beklemiyorum çünkü aptal biri değilsin," diye sürdürdü konuşmasını. "Ben

de dâhil olmak üzere, insanlara tamamen ve çok kolay bir şekilde güvenmene izin vermeyecek kadar acı tecrübeler yaşadın. Bunu anlıyorum. Fakat, gözlerime bak, Izabel," dedi ve durdu. Elleri nazik bir şekilde yanaklarımı sıkıştırdı. "Gözlerime bak ve karşında, senin için her şeyi göze alabilecek bir erkek görmediğini söyle bana. İnsanların bakışlarını okuyabilme yeteneğinle, sana âşık olan, senin için cinayet işlemeyi, kendini öldürmeyi göze alan bir erkek görmediğini söyle."

Güçlükle yutkundum, gözlerim acımaya başlamıştı.

Derken Victor'un dudakları dudaklarımla buluştu ve beni bir süre tutkuyla öptü.

Ardından öpüşmeye ara verip bana hafifçe gülümsedi ve uzun parmaklarıyla saçlarımı yüzümün kenarlarına doğru okşadı.

Ben de yanıtımı ona gülümseyerek verdim.

"Ah, Victor," Nora'nın cılız sesi hoparlörden duyuldu.

"Bundan sonsuza kadar kaçamazsın. Zamanımız daralıyor."

Aynı anda yüzümüzü ekrana çevirdik.

Nora, "Senin itirafını merakla bekliyorum, Faust," dedi, kameraya gülümserken.

Ona baktım. Hâlâ parlak, devasa ekrana gözlerini ayırmadan bakıyordu. Hareketsiz, yakışıklı yüzüne, derin ve düşünceli bir ifade yerleşmişti.

"Söylediğinden hoşlanmadım ama o haklı, Victor. Fazla zaman yok."

Nora'ya odaklanmış bir halde, "Hâlâ dört saatten fazla vaktimiz var," dedi.

"Oraya gidecek misin?"

Bu konuda Victor'u ilk defa sorguluyordum, doğuştan paranoyak aklıma kendimi tekrar kaptırmıştım. Onun sırrı neydi? Hatta bir tane miydi? Niçin acele etmiyordu?

Gelgelelim en büyük korkum, Dina'nın hatırına, gerçekten onunla bir oyun planlayıp planlamadığıydı.

"Evet, oraya gideceğim," dedi.

"Peki ne-"

Arkamızdaki kapı aniden açıldı; nefes nefese ve kırmızı bir suratla Woodard içeriye girdi. Bir elinde cep telefonu vardı.

Soluk soluğa konuşmaya çalışarak, "Sarah ve Ann-Marie," dedi, "kızlarım... o-onlar kurtuldu." Haki pantolonuyla neredeyse bize doğru sendeledi, arkasında da Niklas yürüyordu. "O-onlar, be-beni aradılar," dedi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

"Ya Dina? Tessa?"

Woodard başını salladı. "Hayır, onlarla ilgili kimse bir şey söylemedi," dedi ve aniden kendim için beslediğim umut yerle bir oldu. "Sadece benim kızlarım... Sarah'la telefonda konuşurken tutuldukları yerde

yanlarında başka birinin olup olmadığını sordum. Yalnızca kendisinin ve Ann-Marie'nin olduğunu söyledi. Polis merkezindeymişler şimdi."

Victor'un sesini duydum. "Lanet olsun!"

Victor'un en nefret ettiği şey, polisle anlaşma yapmaktı. Gecenin bir yarısı temizlikçinin gelip bütün suç delillerini ortadan kaldırmasından, yetkililere anlatılacak akla yakın hikâyeler uydurmak zorunda kalmaktan ve kanıtlar ile dosyaları onların sisteminden silmekten çok daha fazlası gerekecekti. Bazen böyle bir iş, dışarıdan kaç kişinin dâhil olduğuna bağlı olarak aylar alabilirdi. Ayrıca bunun üzerine yapılmış haberleri kontrol altına almak da çok uzun süren, karmaşık bir süreç haline gelebilirdi. Will Smith ve Tommy Lee Jones'un *Siyah Giyen Adamlar* filminde insanların hafızalarını silmek için kullandıkları ışıklı şeylere yatırım yapmasını, bir seferinde Victor'a söylemiştim ama o bunu hiç komik bulmamıştı.

Niklas, "Doğal olarak birçok soru sordular," diye lafa girdi. Gülümseyen ve soğuk bir ifadeyle, "Ah ve muhabirler çoktan karakolun önündeydiler, bunu da bir gözünde canlandır," diye ekledi.

Niklas'a anlatsam, o benim *Siyah Giyen Adamlar* esprimi beğenirdi muhtemelen.

İç çekip, "Harika!" dedim. "Bu lanet olası şeye şu anda hiç gerek yoktu!"

Victor, Woodard'ın elindeki telefona şöyle bir baktı ve tehditkâr bakışlarını yüzüne çevirdi. "Telefondalar mı?"

Biz bunu tartışırken, telefonun öteki ucunda onların olması gerçekten aptalca olurdu, ama kimi zaman, sağduyulu davranması gereken önemli konularda Woodard o koca kafasını kullanmayı beceremezdi.

Başını hızlıca sağa sola sallarken, gıdısı oynadı ve telefonunu haki renkli pantolonunun cebine soktu.

"Hayır, bana sadece onlardan telefon geldi," dedi. "Sarah karakoldan beni aradı, çocuklarımın kaybolduğundan dahi haberim yokmuş numarası yapmak zorunda kaldım." Neyse ki anneleri, Woodard'ın eşi, iki gündür Londra'daydı. Aksi halde çocukların kayıp haberini çoktan yetkililere bildirir ve polis çok daha önce işin içine girmiş olurdu. Hem de kızların reşit olmalarına rağmen...

Woodard, Victor'un gitmesine izin vereceği umuduyla, "Polis merkezine gitmemi istiyorlar," dedi.

Çaresizce ona baktım, "Victor, sakın," dedim, "Bunun için zamanımız yok. Şikâyet kaydı oluşturmak ve durumu açıklamak saatler alacaktır."

Victor, "Gitmesi gerek, Izabel," deyince kalbim âdeta paramparça oldu. "Gereksiz yere dikkat çekmememiz gerekir. Woodard acilen polis merkezine gitmez ve..." Bir sonraki cümleyi kafasının içine sokmak istercesine Woodard'a baktı. "İnandırıcı bir şekilde

davranmazsa, sorguya çekecekleri bir sonraki kişi Woodard olacaktır."

Niklas, "Bunun yanı sıra, çocuklarının kaçırılmalarıyla ilgili ne söyleyeceklerini, hangi puştun işin içinde olduğunu, kaçıranların neye benzediğini ve kaç kişi olduklarını da öğrenmemiz lazım," dedi.

Niklas'a nefret dolu bir bakış attım. O ise görmezden geldi.

Aslında haklıydı; bazı şeyleri bilmemiz önemliydi. Hem de son derece önemli. Fakat bunun iyi bir fikir olduğuna kendimi hâlâ inandıramıyordum. Nora buraya aslında her kim için geldiyse, o kişinin bunun sebebini anlayıp herkesin önünde gerçeği itiraf etmek zorunda kaldığında, aynı odada olmamız gerektiğini söylemişti. Fredrik henüz ortalarda yoktu, Dorian hücreye atılmıştı, şimdi de Woodard mı gidecekti? Galiba kusacaktım.

Victor endişelerimi gidermek için bana baktı. "Gidip Nora'yla konuşacak kişi ben olacağım," dedi. "Woodard gelene kadar bekleyemem. Woodard'a elde ettiği bilgileri bana gönderecek kadar vakit yaratmak zorundayız. Bu bilgileri belki Nora'ya karşı da kullanabilirim."

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip Nora'nın ekrandaki görüntüsüne baktım.

"Tamam," diyerek pes ettim. Kollarımı iki yanıma düşürüp Woodard'a doğru yürüdüm. Parmaklarımı

ona doğrultarak, "*Dinle* beni James," dedim. "Polis merkezine gittiğinde rolünü iyi oynaman lazım. Kaçırılmayla ilgili hiçbir fikrin yokmuş gibi davranacaksın. Fazlasıyla heyecanlı, bir o kadar kaygılı ve çocuklarına sarılıp onlarda herhangi bir taciz izi aramakla, iyi olup olmadıklarını anlamakla öylesine meşgul görüneceksin ki kızlarından başka kimseyi duymuyor gibi hareket edeceksin. Anladın mı beni?"

Hızlı bir şekilde başını tekrar tekrar salladı.

Parmağımı yukarıya doğru kaldırıp, "Bir saat," dedim. "Bundan daha fazla zaman harcama orada. Kızlarını eve götürmek istediğini söyle. Bugün çok soru sormamalarını, dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu, bir travma geçirdiklerini anlat, tamam mı?"

Tekrar başını salladı.

"Bir an evvel onları polis merkezinden çıkar," dedim. "Ve bir otele götür. Kayıt işlemlerini yaparken, diğer kimliklerinden birini kullan. Sonra doğruca buraya dön. Anladın mı?"

"E-evet hanımefendi, a-anladım."

"Bana *hanımefendi* demeyi de kes ayrıca!" Öfkeden deliye dönmüştüm.

Niklas pis pis sırıtıyordu.

"Peki peki. Affedersin."

Ekranın önünde, daha önce oturduğum masanın üzerinde duran telefonumu alıp bir numara çevirerek telefonu kulağıma götürdüm.

Binanın zemin katında bekleyen adamlarımdan birine, "İki araç alıp polis merkezine kadar James Woodard'ı takip edin," diye emir verdim. "Göze çarpmamaya dikkat edin ve içeriye giriş-çıkışını izleyin. Sonra otele kadar peşinden gidin ve odasına çıkıp çocuklarından ayrılana kadar da takipte kalın."

Telefonu kapadım, odadakilerin gözleri üzerimdeydi.

Onların sessiz ve dik bakışları kafamı karıştırdı. "Ne var?" dedim.

Niklas gülüyor, başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Victor'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Woodard'ın aklı belli ki fazla doluydu ve çekip gitmeye can atıyordu.

Bakışlarım sert ve dikkatli bir şekilde Woodard'a dönerek, iki elimi kaldırıp avuçlarımı yukarı çevirdim. "Söyler misin, hâlâ niye orada dikiliyorsun?"

Woodard tek kelime etmeden, aceleyle odadan çıkıp gitti.

15. BÖLÜM

Victor

Izabel denetim odasının kapısında beni durdurdu.

"Bir kez daha Fredrik'le temasa geçmeyi deneyeceğim," dedi. "Yemin ederim, Victor, eğer Dina onun yüzünden ölürse..."

Parmak uçlarımla yanağına dokundum.

Ona, "Böyle bir şey olmayacak," deyip ağzının kenarından öptüm ve odadan ayrıldım.

İlk giden ben olamazdım veya ikinci ya da üçüncü. Bu ana kadar en son gitmeyi planlıyordum. Fırsatım olduğu takdirde, düşmanlarımla ilgili her şeyi, onlarla karşılaşmadan önce öğrenirdim. Woodard, Nora gibi biri için kolay bir hedefti. Öfke ve intikam duygusu ise Izabel'in gözünü kör etmiş, sabırsız davranmasına sebebiyet vermişti. Dorian ve kardeşim uygun olduğunu düşündüğümden çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Bu

onların doğasında vardı. Ayrıca Gustavsson da, Nora Kessler onunla yüz yüze görüşebilecek kadar hayatta kalsa dahi, ona hiçbir şey söylemezdi.

Haliyle Izabel annesi gibi sevdiği bir kadının ölümüyle yüzleşmek zorunda kalabilirdi.

Kapıdaki panele giriş kodunu girdikten sonra, içeriye adım atarak, kapıyı içeriden kilitledim. Kessler gibi insanlar aslında sayıca az değildiler, sadece görünüşte öyleydiler. Kilitli bir odanın içinde, onun gibi birini bağlı tutmak yeterince sıra dışıydı ama dolaylı yoldan *kim* olduğunu itiraf eden biriyle karşılaşmak da duyulmuş şey değildi. Eğer onun Izabel'e söylediği doğru ise, bana daha fazlasını söylemek için can atacağına inanıyordum. Asıl soru ise şuydu: *Neden*?

Kessler eğer ondan çekiniyor olsaydım beni epey tedirgin edecek bir sırıtışla, "Ah, işte patronumuz da geldi," dedi. "Gerçekten gelecek misin diye merak ediyordum ben de."

"Neden gelmeyeyim ki?"

Elimi arkasına atıp boş sandalyeyi masanın yanından kendime doğru çekerek üstüne oturdum ve sağ ayağımı sol ayağımın üzerine attım. Tişörtümü parmaklarımla gelişigüzel çekiştirip ellerimi dizlerime koydum.

Omuzlarını silkip, "Bilmem..." dedi. Bezginliğini ifade eder şekilde gözlerini yukarıya çevirerek, "Sanırım sen diğerlerinden daha zeki olduğun için," diye ekledi.

"Sadece daha titizim," dedim.

Gülüyor ve bu, dudaklarından ziyade gözlerinden okunuyordu. "Hayır, haklı olduğumu gayet iyi biliyorum. Çünkü gördüğün üzere, sen de benden pek farklı değilsin, Faust. Ben ne yaptımsa, aynısını sen de yaptın. Yani içeriye bodoslama girmeden önce, *etrafı* bir güzel kolaçan ettin."

Hiçbir şey söylemedim.

"Yani itiraf için geldin," dedi. Rahatsızlığını biraz azaltmak için sandalyenin kollarındaki parmaklarını kıvırıp esnetti.

"Nihayetinde, evet," dedim, "ama önce seninle ilgili konuşacağız."

"Ah öyle mi? Konuşacak mıyız?" diye sırıttı; gözlerinin kahverengisinde, tavandaki ışığın yansıması parladı. "Bunun senin değil, benim oyunum olduğunu unuttun sanırım. *Benim kurallarımla* oynuyorsun, Faust."

"Senin kurallarınla senin sınırların dâhilinde oynarım," dedim. "Ama o sınırlar sorun doğurursa, sınırı geçerim." Bacaklarımı yere indirip arkama yaslandım ve parmaklarımı birbirine kenetleyip ellerimi dizlerimin arasına koydum. "Belki de sandalyede oturanın kendin olduğunu unutan *sensin*."

"Sana daha önce de söyledim," dedi, kaybettiği özgüvenini düş kırıklığı takip ederken. "Ölmekten korkmuyorum."

Tekrar arkama yaslandım ve ayaklarımı üst üste attım, siyah pantolonumun görünmeyen kırışıklarını düzelterek biraz vakit geçirdim.

"Söyle bakalım, Nora Kessler. Neden Gölge Tarikatı'ndan biri burada, benim örgütümün içinde, kişisel kini yüzünden oyunlar oynayıp duruyor sence?" Bakışlarımı pantolonumdan uzaklaştırıp ona yönelttim. "SC-4 ajanları şahsi olarak kin gütmezler çünkü özel hayatları, malları, mülkleri veya sırtlarında yükleri yoktur. Tabii bunlardan birinin gizliliği ifşa edilmemişse..." Serçe parmağına bakarak, "Söyle bana, baban vücudunun diğer kısımlarına ne yaptı? Solis tehlike arz ettiğini öğrendiğinde mi sana zarar verdi?" diye sordum.

Gözlerinden bir öfke parıltısı geçti ama bu durumun, kontrollü haline zarar vermesine müsaade etmemek istercesine bunu bastırmasını bildi. Gülümsedi ve önemsiz bir şeymiş gibi parmağına şöyle bir baktı.

Hevesli bir şekilde, "Eğer vücudumun geri kalanını görmek istersen..." dedi. "Sana göstermekten memnuniyet duyarım."

Hafifçe gülümsedim.

"Eminim öyledir," dedim.

Izabel'in şu an ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyordum. Bu Izabel'in kendini kontrol etmesini öğrenmek zorunda olduğu bir başka konuydu ama bu konuda ona pek güvenmiyordum. Çünkü doğuştan

kıskanç bir kadındı ve bu da, neticede, insanı güçten düşüren bir zaaftı.

Şakacı ve şuh bir edayla, "O halde nereden geldiğimi biliyorsun," dedi. "Sıran gelmeden önce en azından bu kadarını anlayacağını ben de biliyordum. Evet, Solis benim..." Dudaklarını büzüp uzun uzun söyleyeceği kelimeyi düşündü. "Pekâlâ... ona baba diyecek kadar ileri gitmedim. Sperm donörü demek daha uygun olur sanırım."

"Nasıl gizli kaldın peki?"

"Bu konuda ağzımdan bir şey alamazsın, Faust. Bu konumuzun dışında bir şey."

"Tam tersi," dedim. "Burada bulunmanın sebebi bu. Kişisel intikam. Fakat bu başka bir soruyu ortaya çıkartıyor. Eğer gizliliğin açığa çıktıysa, nasıl oldu da hayatta kaldın?"

"Şanssız Vonnegut," dedi. "Tarikat, ajanlarını hatalarından dolayı hemen öldürmez. Birçoğumuz olmasa da bizler, söylemeliyim ki, senin gibi vazgeçilebilir ajanlardan daha değerliyiz. İçimizden biri hata yaptığında, senin Uzman'ının dahi idrak edemeyeceği şekillerde cezalandırılırız. Bunun için bize bir şans daha verilir. Eğer şüphe çekmeye devam edersek, işte o zaman mezarlığı boylarız."

"İçimden bir ses," dedim. "Senin yanlış yola sapmış olabileceğini söylüyor bana."

Garip bir şekilde gözlerini kıstı.

"Ve böyle düşünmene sebep nedir?"

"Çünkü sana parmağınla ilgili sözler söyleyip sataştığımda, suratını buruşturup başını çevirdin," dedim. "Ayrıca Izabel yine bu konuda üzerine geldiğinde ise ona saldırdın. Bir SC-4 ajanı öfkesini göstermez. Çünkü onlar *öfkelenmez.*"

Kessler'in paraşüt kordonuyla sandalyeye bağlı göğsü, derin ve yoğun nefes aldığında yavaşça yükseliyordu.

"Haklısın," diye itiraf etti. "Açığa çıkmıştım. Ve onlar canımı çıkarana kadar bana işkence ettiler. Sırtımı bir görsen, ne dediğimi anlarsın. Fakat benim de başıma gelenleri yaşayanların aksine, bana yapılan bu muamele bende ters etki yarattı. Doğup büyüdüğüm ve eğitildiğim asker haline dönmedim." Sırıttı. "Beni çileden çıkarttıklarını ve benim de farklı bir insan haline geldiğimi düşünebilirsin. Aslında değişim için farklı bir düşüncem vardı. Bu, insanı o kadar özgür kılıyor ki..." Bakışlarını tavana çevirdi; yüzüne sevinçli bir ifade hâkimdi. Çenesini eğip yüzüme baktı. "Bir bağımlı için eroin ne ifade ediyor ise benim için de özgürlük aynısını ifade ediyor. Bir kez tadını aldıktan sonra daha fazlasını istedim. Ona sahip olmak için her şeyi yapabilirdim. Elimde tutmak için birini öldürebilirdim." Son itirafının ardında örtük bir anlam vardı.

"Kimi öldürdün?"

"Yoluma kim çıktıysa." Gülümsedi.

Bana bilmemi istemediği hiçbir şeyi itiraf edecek değildi fakat sorularıma kesin cevaplar vermeyerek, burada bulunmasının ipuçlarını bana bir şekilde sunacaktı. Konuşmak istemediği her konu, nasıl açığa çıkarıldığının ve özgürlüğü için kimi ya da kimleri öldürdüğüyle ilgiliydi.

"Fakat daha önce söylediğim gibi," diye konuşmaya devam etti. "Sen ve ben, birbirimize çok benziyoruz. Bahse girerim ki ben, örgütüne giren herhangi birinden çok daha fazla benziyorum sana. Hatta senin o kızıl saçlı afetten bile fazla. Bu arada merak ediyorum, onunla ilişkinin daha ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Sorusunda bir kışkırtma yoktu; oldukça ciddi görünüyordu.

Fakat ben yine de kendimi içten içe ve derinden kışkırtılmış hissediyordum.

"Izabel veya onunla olan ilişkim hakkında seninle konuşacak değilim," dedim.

Kessler, "Onu seviyorsun," dedi ve yine tepkimi ölçmeye çalıştı fakat bu da bana tuhaf gelmişti. "Aslında aşkı çok bilmem," diye devam etti. "En azından böylesini... Ama eğer içgüdülerim, beni tarikattan ayıran benliğimin bir kısmı gibi insancıl ise, o zaman senin ona âşık olduğunu pekâlâ söyleyebilirim. Bunu yüzüne takındığın o sabırlı maskede görebiliyorum." Sustu ve sonra, "Ayrıca, yüzüne baktığımda başka ne gördüğümü bilmek ister misin?" diye ekledi.

"Aslında hayır," diye yanıtladım onu ama bir elimin avuç içini yukarıya doğru açarak 'ama istersen söyle' demeye getirdim.

"Kendinle çelişiyorsun," dedi. "Onu hâlâ seviyorsun sevmesine ama bir yanın bu aşkı sürdürmek için her şeyi göze alacağından pek de emin değil." Sen her zaman bir profesyonel, sistemli bir katil, hayattaki tek tutkusu Tanrı'yı oynamak olan bir iş adamısın." Bir kez daha sustu, başını yana eğdi ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ayrıca yine bir diğer yanın, *hiçbir şey* söylememeyi düşünüyor. Dina Gregory'nin ölümünü kendi içinde kabul etmişsin. Çünkü sevdiğin kadın için o önemli olsa bile, kendini ve örgütünü ifşa etmeye gönüllü değilsin."

Güçlükle yutkundum ama duruşumu bozmadım.

"Neye istiyorsan ona inan," dedim. "Diğerlerine yaptığın gibi beni manipüle edebileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Doğru, bunu biliyorum zaten," dedi. "Sen de buraya geldiğimi bilen Fredrik Gustavsson da iş birliğine yanaşmayacak kişilersiniz. Kimin hayatının tehlikede olduğunun bir önemi yok."

"Madem bunları biliyorsun, neden zamanını burada boşa harcıyorsun?

Yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı.

Rahat bir tavırla, "İstediğim itirafları alsam da almasam da," dedi. "Buraya gelme sebebime erişeceğim."

"Bu nasıl olacak?" Cevap veremeyeceğini biliyordum ama yanılma ihtimalimi hesaba katarak yine de sordum.

"Yaklaşık üç ya da dört saat içinde öğreneceksin," dedi.

Onu hem ortadan kaldırmak istiyor hem de içten içe çekici buluyordum. Hâlâ canlı olmasının başlıca sebebi Izabel'di ama hakkında daha fazla bilgi edinip onunla iletişime geçtikçe, onu bir mikroskobun altına koyup da inceleme arzum artıyordu. Kendimin kadın versiyonuyla hiç yüz yüze gelmemiştim. Bu son derece ilgi çekiciydi.

Bana göz kırptı ve "Yani... şu itiraf hakkında..." dedi.

Sandalyeden kalktım ve tişörtümü düzeltip pantolonumun içine soktum.

"Sandalyeye bağlı kalacağın üç buçuk saatin daha var," dedim. "Onun her dakikasını kullanacağımızdan emin ol. Umarım sidik torban güçlüdür."

"Her şeyim sağlam," dedi. "İrademin ne kadar güçlü olduğuna sen bile inanamazsın."

"Bunu Gustavsson kanıtlayacak sanırım..."

Görünen o ki herkesin olacağı gibi, Nora da bu konudan biraz rahatsızdı. "Eğer gelirse tabii," diyebildi yine de. Ve ardından ekledi: "Victor, sana söylemek istediğim bir şey var ama."

Tek kelime etmeden, merakla ona baktım. Yüzündeki ifade belirsiz, hatta tekinsizdi.

"Uzun zamandır seni izliyorum," diye söze başladı. "Yıllardır diyebiliriz. Üzerinde çalıştığım kişiler içinde bilgi almak şöyle dursun, bulunması ve izlenmesi en zor olan, beni en çok etkileyen sendin."

"Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor peki?"

"Hayır," dedi. "Hayır, sen herhangi bir şeyden etkilenmeyecek kadar yetenekli bir insansın. Izabel bunun altından kalkabilirmiş gibi görünüyor ama tekrar söylüyorum, bu işin ne kadar süreceği belirsiz."

Izabel'den söz ettiği her seferde tahammül kat sayım giderek azalıyordu. "Ne demek istiyorsun şimdi?"

"Demek istediğim..." Fısıldar gibi konuşuyordu; gömülü mikrofondan kelimelerinin anlaşılmaması için çabalıyordu belli ki ama sesinin duyulup duyulmamasını fazla umursadığını da sanmıyordum. "Daha önce hiçbir erkeğin ilgisini çekmemiştim. Bunun aynaya bakmaktan farksız olduğunu anlıyorum. Bence birbirimize çok ilginç bir ilişki yaşatabiliriz."

Ona şüpheyle baktım.

Yüzünde hayli karanlık bir ifadeyle bana gülümsedi. "İstediğimiz kadar sevişebiliriz ve beni sevmenin yükünü üstüne alman gerekmez. Çünkü senin aşkına karşılık vermem," dedi. "Benimleyken eskiden olduğun adam olabilirsin. Güvenliğim... ya da duygularım konusunda endişe duymadan..." Gülümsemesi derinleşti. "Eskiden hoşlandığın işleri yapmaya

devam edebilirsin. Niklas'ın bir zamanlar aldığı işler gibi, hedefinle *içli dışlı* olur, adını haykırtana kadar onu düzebilirsin. Dahası zerre pişmanlık hissetmeden, bana geri de dönebilirsin çünkü ben kimseyi kıskanmam," dedi.

Başımı sallayıp sessizce, kendi kendime güldüm.

"Gerçekten inanılmazsın," dedim. "Burada olmanın sebebi *bu* mu yani? *Benim* için mi geldin?" Göğsümü işaret ettim ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. Hâlâ bu yüzden burada olup olmadığından yana kuşkuluydum. Elimi havada salladım ve "Ama bu asla olmayacak," dedim. "Ve Izabel'e yeterince itibar etmiyorsun. Tüm bu yaşananlarla ilk defa karşılaşıyor olabilir ama iradesi çok güçlü..."

Gümbürtüyle kapının açıldığını duydum ve kızıl-kahve saçların parlayıp hızla yanımdan geçtiğini gördüm.

Izabel masanın üzerinden hamle yapınca, sandalyedeki Nora'yı, kendisiyle beraber yere savurdu. Masa itilmenin etkisiyle gıcırdadı.

"Izabel!" diye haykırdım.

Niklas arkamdan koşarak içeri girdi.

Izabel'in yumrukları, Nora'nın başına hızla inip duruyordu. Sandalyenin bacakları ve Nora'nın sandalyeye bağlı ayakları, Izabel, Nora'nın göğsüne oturduğundan görüşümü engelliyordu. Sonunda Izabel'i çekip almayı başardığımda, Nora'nın kan içinde kaldığını gördüm.

Ama Nora'nın kahkahaları odayı dolduruyor, boş duvarlarda yankılanıyordu. Nefes borusuna kan dolmuştu, tükürmek için kafasını eğdi ve sonra gülmeye devam etti.

"Bu ruh hastası kahpe canıma yetti artık!" Izabel âdeta bir katilin sesiyle kükrercesine konuşuyordu. Hatta arkası bana dönük olmasına rağmen, öfkesinin gözlerinden okunabileceğini gayet iyi biliyordum. Onu dirseklerinden kavradım ve Nora'dan biraz daha uzaklaştırdım.

Izabel'i tutmaya çalışırken Niklas'a, "Onu buradan çıkar!" dedim.

Izabel dirseklerini tuttuğum ellerime vurup küfrediyordu, delirmesi an meselesiydi.

"Yeter!" diye bağırdım ve bedenini güç bela yüzüme çevirdim. Gözlerini öfke bürümüştü. Kaba bir şekilde onu sarstım ve saçları yüzünün iki yanına düşüp ağzına girdi. "Sana *durmanı* söyledim!"

Sonunda, sanki gerçeğe aymışçasına sakinleşti ve kesik kesik nefes aldı. Yüzüne nefret, acı ve intikam duygusu hâkimdi.

Niklas'a bir kez daha, "Çıkar onu buradan," dedim ve Izabel'i bıraktım.

Izabel gözlerime baktı ve hiçbir şey söylemedi ama zaten bazen Izabel'in kelimeleri aklından hızla geçen düşünceleri ifade etmekte yetersiz kalırdı.

Niklas, Izabel'i dirseğinden tutup salona çıkardı.

Kapı arkamdan kapanıp da odada yalnız kaldığımızda Nora'ya, "Seni tam da böyle bırakmam gerekir," dedim.

Ona doğru yaklaştım ve gülüp, "Öyle mi? Ne şekilde olursa olsun, umurumda değil zaten," dedi.

Sandalyeyi üzerinde Nora'yla beraber yerden kaldırdım. Nora'nın her iki burun deliğinden de kan geliyor, ağzına damlıyordu. O da damlayan kanı dilinin ucuyla yalayıp sonra yere tükürüyordu.

"Cebinde mendil ya da ona benzer bir şey yoktur herhalde, değil mi?" İmalı bir şekilde gülümsedi. Parlayan beyaz dişleri de kan içinde kalmıştı.

Masayı duvara itip Nora'yı odanın ortasına bıraktım. Paraşüt kordonu ve kelepçeleriyle, parlayan floresan ışığının altında, kan içindeki dişleri ve uzun sarı saçlarıyla, deri pantolonu ve içten pazarlıklı gülüşüyle tam bir mahkûm gibi görünüyordu.

"Kadınının daha çok eğitime ihtiyacı var, Faust. Sonsuza kadar onun arkasını toplayamazsın. Böyle yapmak istiyorsun ama işe yaramayacağını sen de biliyorsun."

Sakin bir ses tonuyla, "Ne demek istediğini anladım," dedim. "Fakat buraya gelme nedenin ne olursa olsun, Izabel buradan canlı ayrılmana izin vermeyecek. Bunu da senin bilmen gerekiyor."

"Eğer ona aksini söylersen, pekâlâ müsaade eder."

"Ona söylediğim şeyleri bazen yerine getirmez," dedim. "Ayrıca böyle bir konuda ona bu emri vermeye de gerek yok."

Nora tatlılıkla ama sinsice gülümsedi ve odaya esrarlı ve merak uyandırıcı yoğunlukta bir sessizlik yayıldı. Hem bu bakışları da ne demekti? Buram buram beklenti kokuyordu. Nora anlık hareket etmiyor, kartlarını nasıl oynayacağını bildiğinden, tek tek her şeyi hesaplıyordu. Şimdi başka bir oyun oynayacağını hissettim.

"Biliyorsun, Victor," dedi çok geçmeden. "Altı yıldır seni takip etmeme rağmen, hakkında belki çok az şey öğrendim ama başka biri hakkında öyle bir bilgiye rastladım ki buna sen de bayağı şaşıracaksın."

Yeniden dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

Ona baktım ve sözlerini sürdürmesini bekledim.

"Yüzümdeki kanı sil," dedi. "Sana anlatacağım. Oyun yok, kandırmaca yok ya da karşılığında bir beklenti de yok."

"Sana neden inanayım?" Parlak siyah ayakkabılarımla, beyaz fayans kaplı zeminin üzerinde telaşsız adımlarla ona doğru yürüdüm. "Neden sadece bana bilgi veriyorsun?"

Hafifçe gülümsedi.

"Bunu bir tür ön ödeme olarak düşün," dedi.

"Ne için?"

"Sonra anlatırım."

Ona güvenmiyordum. Hem de hiç, fakat bu bilgi her neyse dinlemenin bir zararı yoktu.

"Neymiş o zaman?" diye sorup boşta duran ellerimi ceplerime soktum.

"Vonnegut ve... Izabel hakkında diyelim."

Olayları akışına bırakmış halim, bir anda kafa karışıklığına evrilmişti. Başımı hafifçe yana eğdim.

Bu esnada Nora'nın gülüşü yüzüne yayıldı. Dikkatimi şimdi daha fazla çektiğinin farkındaydı. Cebimden, bazen kapı açarken parmak izlerimin kalmaması için kullandığım küçük beyaz mendili çıkardım ve Nora'ya doğru bir adım atıp önünde durdum. Başını bir elimle arkaya yatırdım. Dikkatlice yüzündeki kanı sildim.

"Devam et," dedim. "Anlat hadi."

Ve o da anlatmaya başladı.

16. BÖLÜM

Izabel

Umutsuzluk ve öfke yüzünden duvarı yumruklamak istiyordum ama kendimi kasten yaralayacak bir ruh hali içinde de değildim. Utanıyordum, hayatımda hiç kimseyi Nora Kessler kadar öldürmek istememiştim. Izel ondan sonraydı. Bana yaşattığı acılar yüzünden ilk sırada yer alması gerekiyordu ama hayır, Nora listemin tepesindeydi çünkü benden başkasının hayatını da mahvetmiş ve Dina'yı kaçırmıştı. Şimdi de Victor'u istiyordu.

Victor'un Nora'yla beraber durduğu odanın dışındaki koridorda aşağı yukarı yürürken, içimden fırtınalar kopuyordu, saçlarımı yolarcasına avuçlarımın içinde sıkıyordum. Yüzümün pancar gibi kıpkırmızı kesildiğini, hatta mora döndüğünü biliyordum.

Niklas, "Izzy," dedi, "bu işin boka sardığının farkındasın. Resmen onun ekmeğine yağ sürdün, yavrum."

Bana taktığı ve normalde suratının ortasına bir yumruk indirmeme neden olan saçma sapan lakapları duymazdan gelip yürümeye devam ettim. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor, akciğerlerim resmen fazla mesai yapıyordu. Kaslarım o kadar gerilmişti ki kendimi bir heykel gibi kaskatı hissediyordum.

Çizmelerimin üzerinde bir ileri bir geri hareket ettiğim zemine bakarak, "Artık yapamayacağım," dedim.

"Ama yapmak zorundasın," dedi Niklas.

Göz ucuyla bakınca onun da kollarını kavuşturup duvara yaslandığını gördüm.

Dikkatimi tekrar adımlarıma yönelttim.

"Bir de Victor, benim pervasız ve disiplinsiz olduğumu söyler," dedi. "Sen çıtayı epeyce yükseğe çıkardın."

Durdum ve yumruklarımı bedenimin iki yanına sıkıca dayadım.

"Gereksiz laflarına ihtiyacım yok, Niklas," diyerek onu tersledim. "Kadın zaten canımı sıktı. Bir de seninle uğraşmak istemiyorum."

Gözlerimin kenarlarındaki yaşlar yanaklarımdan süzülmeye başlayınca, iş işten geçmişti. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı saldım.

Niklas şimdi dalga geçmekten ziyade samimiyetle, "Kardeşim sana sadıktır," dedi. "Onun âşık olduğunu göremeyeceğimi düşünürdüm, Izabel. Hem de hiçbir zaman. Nora'nın bana söylediklerini, asla âşık olmak

istemediğimi, bundan kaçtığımı -ki bu kısmen doğru- söylemesini boş ver. Kardeşimle benim aramdaki fark, benim aşktan şüphe duymam ama Victor'un böyle hissetmemiş olmasıdır."

Niklas'a bakmadım ama sırtım ona dönük bir halde ayakta bekledim, onu dinlediğimi biliyordu.

"Bir hedefe çok yakınlaştığımda bana dikkatli olmam gerektiğini söyleyen hep Victor oldu. O böyle şeyleri hiç yapmaz ve duygusal anlamda kendimi kaptırmamam için arada sırada beni uyarırdı. Fakat ben onu dinlemedim ve sonunda da Claire öldü."

"Senin yüzünden ölmedi," dedim. "Peşinde başkaları da vardı. Sen onunla tanışmamış olsaydın da ölecekti."

"Belki söylediğin doğrudur," dedi. "Ama bu benimle ilgili değil. Bak, kardeşim seni seviyor. Seni korumak için de her şeyi yapacak, hatta beni bile öldürecekti. Hatırladın mı? Kıskançlık sana yakışmıyor, Izabel."

Başımı sağa sola salladım, sözleri beni yaralamıştı. "Beni dinle, Niklas. İçeri girip Nora'ya saldırmam sadece kıskançlık yüzünden değildi. Evet, elbette bunun da etkisi vardı, daha fazla tahammül edemedim. İnan, denedim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve başımı yeniden ondan uzağa çevirdim. "Ama yapamadım. O benim annemi aldı, Niklas! Buraya gelip hepimizin hayatını yerle bir etti ve ben buna tahammül edemiyorum!"

Kapının, sorgu odası tarafından bir tıkırtı duyuldu. Kendimi toparlamaya çalışıp hemen sustum.

Niklas şifreyi tuşlayıp Victor'u dışarı çıkardı ve her zamanki gibi sizi-baş-başa-bırakayım anlamına gelen, "Tuvalete gideyim, sonra da yiyecek bir şeyler bakayım," cümlesini kurdu.

İki elini de kot pantolonun ceplerine sokup koridorun sonuna doğru yürüdü. Kol kasları gövdesinin her iki yanında, yine sert ve belirgin bir hal almıştı.

Victor'un gözlerine bile bakamıyordum. O yüzden bakışlarımı yere indirdim.

"Sadece seni sinirlendirmeye çalışıyordu, Izabel," dedi, "amacı bir şey ispatlamaktı."

Öfke ve tükenmişlik dolu gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"O zaman istediği şeyi ispat etti. Kendisini tebrik ediyorum," diye hırladım ve tekrar bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Merak dolu bir sesle, "Kendini... tehdit altında mı hissediyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim ama bu tam anlamıyla doğru değildi. "Victor, az önce olanların beni akıl hastası, kıskanç, psikopat bir kız arkadaş gibi gösterdiğinin ben de farkındayım. Tepkimi onun sana söylediği birtakım şeyler tetikledi ama içeriye girmemin sebebi yalnızca bu değildi. *Sana* güveniyorum, tamam mı? Mesele o değil. Sorun o kadının aklımın içine sıçması!"

Dişlerimi gıcırdatıp yumruklarımı sıktım ve nefesimi tuttum. "Bunların içinde beni çileden çıkaran da ne, biliyor musun?"

Tam karşısına geçtim.

Cevap vermedi ama zaten bunu yapmak zorunda da değildi.

"Kendimizi bu sıkıntıya neden attığımıza dair gerekçeler bulmaya çalışıyorum," diye söze başladım. Sesim her hecede daha da sertleşti. "Hiçbirimiz, özellikle de sen, başka bir durumda bu kaltağa beş dakikadan fazla süre tanımazsın. Normal şartlarda temizlikçiler şimdiye dek onun yerdeki kan izlerini silmiş ve cesedini ortadan kaldırmış olurdu," dedim. Soluk alıp verişimi düzenlemeye ve kelimeleri dikkatlice seçmeye çalışarak durdum çünkü birazdan söyleyeceklerim dilimde epey acı bir tat bırakacaktı. "Bu saçma sapan işe girmemizin tek sebebi, sevdiğimiz masum insanlar... Dış dünya ile olan bağlarımızı kesemeyişimiz..." diyerek gerçeğe duyduğum kızgınlıkla bir elimi havayı kesercesine salladım.

Kısa ama gergin geçen bir süre boyunca birbirimizin gözlerine baktık. Söylemek istediğim ve Dina'yla ilgili olan bir şey daha vardı ama korkuyordum. Korkuyordum çünkü kalbim bunun doğru olduğunu söylese de ben doğru olmamasını diliyordum.

"Nora'ya itirafta bulunmaya niyetin yok, değil mi?"

Yine cevap vermedi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Söyledikleri doğru, değil mi?" diye devam ettim. "Ona hiçbir şey anlatmayacaksın çünkü örgüt benden daha önemli, değil mi?"

Victor bana bakmakla yetindi ama onun mavi-yeşil gözlerinde kaçamak bir ifade, anlamını çözemediğim belirsiz bir şey gördüm. Bunun şüphe, kalp acısı ya da suçlamalarımın temelsiz ve yanlış olduğunu anlatan bir şey olmasını diledim. Fakat hiçbiri değildi. Ne bir kelime etti, ne de bu soruma yanıt olacak bir şey söyledi ki bu da benim için tek bir şey anlamına geliyordu.

Ben de bunun üstüne, Niklas'ın gittiği yönün tersine hızla ilerledim ve Victor'u orada, öylece bıraktım.

* * *

Beş katlı binanın çatısında tek başıma oturup kentin caddelerini seyrettim. Bu geç saatte birkaç araba sokaklarda ağır ağır dolaşıyordu. İlerideki trafik lambasında dakikalardır kırmızı ışık yanıyor, bir araba da sabırla ışığın yeşile dönmesini bekliyordu. Yani böyle bir durumda, çoktan öfkeyle gaza basıp kamerayı üzerime çevirtecek olan benim tam zıddımdı. Çelişkiyi düşününce, alay edercesine kendime güldüm.

Gece olduğundan hava biraz serindi ama fazla üşütmüyordu. Hafif bir esinti saçlarımı okşadı. Kendimi bir an huzurlu hissettim. Buraya daha önce neden gelmediğimi düşündüm. Hayatımda stresten bol bir şey olmadığı açıktı ne de olsa.

Zaman hızla ilerliyordu. Telefonumu denetim odasında bıraktığım için artık saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama Karanlık Saat'in yaklaştığının farkındaydım ve ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissedebiliyordum. Dina'yı tüm bunlardan, bu hayatı istediğime karar verdiğim andan beri aldığım saçma kararlardan koruma umudumu yitirmiştim. Onun yanında kalabilir ve herkes gibi sıradan bir hayat sürebilirdim fakat bu badireden mucize eseri kurtulacak olsa bile, her zaman tehlikede olacağı bir yol seçmiştim. Dina bunu hiç hak etmiyordu. Gelgelelim ben bencil biriydim ve bu hayatı seçerken kendimden başka kimseyi düşünmemiştim. Onun tehlikede olacağını bilmiyor oluşum bir şey değiştirmiyordu. Bu neticede benim hatamdı.

Işık yeşile dönünce araba yavaş yavaş kavşağı geçti. Yakınlardaki bir binanın arkasında frenleri yanıp sönene dek arabanın gidişini izledim.

O an James Woodard nerede olduğunu göremediğim bir yerden, "Güzel bir gece," dedi.

Cevap vermedim ve nerede olduğuna çözmeye de çalışmadım. Kollarımı, bükülü dizlerime sarıp hafifçe eğilerek çatıya oturdum.

James de bana yaklaşıp düşmemek için ağırlığını bir sağa bir sola vererek yanıma oturdu. Parfümünün ağır kokusu esintiyle birlikte burnuma doldu.

"Sarah ve Ann-Marie'nin ne söylemek zorunda kaldıklarını sana anlatmak istiyorum. Senin kaçtığını

düşünmeye başlamıştım. Kimse nerede olduğunu da bilmiyordu."

İfadesiz bir sesle, "Ne söylediler?" dedim. "Kızların yani..."

Uykuya dalan kentin üzerinde gözlerim kapadım.

"Şey, galiba sadece Nora'yı görmüşler," dedi. "Kızlar arkadaşlarından döndüklerinde evin içinde bekliyormuş. İlk başta onlara kendilerini güvenli bir yere götürmek için geldiğini söylemiş ama Ann-Marie şüphelenmiş ve komşular duyar umuduyla çığlık atmaya başlamış. Tam bu sırada Nora silahın kabzasıyla vurarak onu bayıltmış. Sarah ayakta taş kesilmiş halde olan biteni izliyormuş. Zavallıcık her zaman korkudan taş kesilir zaten. Hatırladıkları bir sonraki şey, bir arabanın bagajında, yaklaşık yarım saat-kırk beş dakika kadar yol gittikleri. Onları dağ başında bir evde, sandalye gibi bir şeylere bağlayıp alıkoymuş. Neyse, sonunda iplerden kurtulup kaçmayı başarmışlar. Yolda otostop çekmişler. Kızlarımın karanlık bir otoyolda yapayalnız kaldıklarını düşündükçe, o kadını kendi ellerimle öldürmek istiyorum."

"Durumları iyi mi peki?" diye sordum, hâlâ karşıya bakarak.

Onun evet dercesine başını salladığını göz ucuyla gördüm.

"Onlara ciddi bir zarar vermemiş. Daha çok gözlerini korkutmuş. Kurtulmalarına o kadar çok sevindim ki. Aksini düşünmek bile istemiyorum ama

kaçmasalardı, Nora onlara..." Durdu, hassas bir konuya değindiğini anladı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim."

"Önemli değil, James. Kızlarının güvende olması beni de sevindirdi."

"Patron, Nora'nın yalnız çalışıyor olabileceğini söyledi. Yoksa kızlarımın yanında birini muhakkak bırakırdı. Böylece onlar da kaçamazdı."

Aynı fikirde olduğumu başımı sallayarak gösterdim ama onunla sohbete dalmak hiç içimden gelmiyordu. Burada gerçekten tek başıma vakit geçirmek, sadece kendimle ve düşüncelerimle baş başa kalmak niyetindeydim. Öte yandan James'e git diyecek cesaretim de enerjim de yoktu. Aslında kötü biri değildi, onun için üzülüyordum da. Çünkü her zaman Victor'un onunla gurur duyması için uğraşıp Niklas ve Dorian'ın havadan sudan sohbetlerine katılmaya çalışıyor ama hiçbirine uyum sağlayamıyordu. Fredrik'e gelince, James onu içler acısı halinden dolayı takdir ediyordu. Ancak Fredrik dostluğa inanmazdı. Bu yüzden James'in hiç şansı yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı çünkü aslanlar sadece zebra yiyerek beslenmezdi.

James, "Eğer yalnız çalışıyorsa," dedi. "Dorian'ın eşine ya da annene kimse bekçilik yapmıyor demektir. Eğer kadın burada ölürse, onlara zarar verecek birileri de kalmaz."

"Ama iplerinin sıkı sıkıya bağlı olduğu bir odada kilitli tutuldukları ve dışarı çıkamayacakları anlamına

da gelir," dedim. "Nora ölürse, onların yerini söyleyecek kimse de kalmaz."

James rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı, haklı olduğumun farkındaydı.

Bakışlarımı caddeye diktim. "Ya da bu kadının tek başına çalışmadığı anlamına gelir," diye devam ettim. "Kızlarının kurtulmuş olması da planının bir parçası belki de."

Onu tepeden tırnağa süzdüm. James'in yüzünde, âdeta ne kadar aptalım diyen ve bir şey söylediğine pişman olduğunu belirten o ifade vardı.

"Kusura bakma, James," dedim. "Olumlu düşünmeye çalıştığını biliyorum. Bunun için teşekkür ederim. Gerçekten." Derince iç çekip konuyu değiştirmeye çalıştım. "Ama o kadından gerçekten nefret ediyorum. Bunu kendime de Victor'a da belki yüzlerce kez söyledim. Fakat hâlâ yeterince söylememiş gibiyim. Ondan nefret ediyorum. Evet *nefret*... Ama açıkçası... onun gibi olmayı o kadar çok isterdim ki."

Böyle saçma bir itiraf onu şaşırtmıştı. "Neden?" diye sordu. "O, insanları kışkırtan, zehirli bir sülük, Izabel. Herkesin kafasını karıştırıyor. Sen ondan daha sahici bir kadınsın. Ve bence çok daha çekicisin."

Ona tekrar süzdüm. Bu sefer şapşal şapşal gülümsüyordu.

Karanlık ve sessiz kente bakışlarımı yeniden çevirip, "Olmak istediğim her şey onda var gibi," diye itiraf ettim. "Ne yaptığını biliyor. Üstelik bunda da çok

yetenekli. Keşke Victor'un beni eğitecek daha çok zamanı olsaydı. Nora'nın burada olması benim bütün kusurlarımı açığa çıkarıyor. Hatta bilmediklerimi bile... Ve artık o kadar da yetenekli olduğumu düşünmüyorum. On adım geriden geliyorum sanki."

"O zaman bu sorunu çözmek için bir şeyler yapmalısın," dedi. "En azından kusurlarını gidermeye bak. Gençsin, güzelsin, sağlıklısın. Ben..." Tombul ellerine baktı. "Benim düzelmem kolay değil. Üç basamak çıkınca, nefes nefese kalan, iğrenç, şişko dallamanın tekiyim. Kilo veremeyecek veya kendimi iyi hale getiremeyecek kadar da yaşlı ve sağlıksızım üstelik. Saçlarımın çoğu döküldü. Kendini bana âdeta adayan tek kadına da ihanet ettim. Beni düzeltmek için koşu bandından ve saç ekiminden çok daha fazlası lazım."

Parmağımı ona çevirip, "Öncelikle," diye başladım, "kendine iğrenç, şişko, dallama diyemezsin. Tamam, benim tipim değilsin ama iyi bir adamsın, James. Bazen biraz tuhaf davranıyorsun ve başkalarına muhtaç kişiliğini de biraz törpülemen lazım. Bir de, *Tanrı aşkına,* şu boğaz tıkayan losyonu kullanmazsan da gayet iyi edersin. Bunca çocuğun olduğuna göre kadınlarla da aran iyi olmalı." Dudaklarımda bir sırıtış gezindi ve James'in yüzü kızardı. "İyi bir babasın. Benimse hiç babam olmadı. Victor için de değerlisin. Önemli olmadığını ve katkı yapmaya değer bir şeylerinin bulunmadığını düşünseydi, seni bu işe dâhil etmez, çok gizli bilgilerde sana katiyen güvenmezdi. Bu yüzden kendine fazla yüklenme bence."

"Hmmm," dedi, "birilerinin de kendi tavsiyesine uyması gerekiyor sanırım."

Bu sefer ona bakarken gözlerimi üzerinden ayırmadım.

"Victor Faust gibi birinin, sırf onunla birlikte oluyor, ona karşı bir şeyler hissediyor diye bir kadını yakınında tutacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye sorduğunda, taşı gediğine koyduğunu hemen anladım. "Victor çok dikkatlidir. Bu işe, böyle hatalara düşmeyeceği kadar büyük yatırımlar yaptı. Senin değerli olduğuna inanmasa, belki yine sana kapılırdı ama onun gözünde Izabel'den çok Tessa gibi olurdun."

Düşünceli bir şekilde yerimde otururken bakışlarım etrafta gezindi.

"Yani kendinle ilgili seni mutsuz eden ne varsa," dedi, "hemen ona bir çözüm bul."

Aşağıdaki binanın önünde, siyah bir araba durdu ve farlarını söndürdü. Ayağa kalkıp çatıdan aşağıya baktığımda, uzun boylu, siyah saçlı bir iblisin arabadan indiğini gördüm.

"Siktir... Bu Fredrik!" O kadar büyük bir şaşkınlık içindeydim ki uzunca bir süre, Fredrik binanın içine girip görüş alanımdan çıkana dek çatıdan aşağıya bakmaktan başka bir şey yapamadım.

James güç bela toparlandı.

Ayağa kalkar kalkmaz, "Emin misin?" dedi.

Beş kat yukarıdaydık, hava karanlıktı ama onun Fredrik olduğundan emindim.

"Kesinlikle. Gidelim!"

Çatının kapısına doğru hızla yürüdüm. James de hemen arkamdan geliyordu. İki elimi, kapının üzerinde boydan boya uzanan açma kolunun üstüne koydum. Hızla ittirdiğim kapı ardına dek açılıp arkasındaki tuğla duvara *bam* diye çarpınca çıkan ses, önümüzdeki merdivenlerden aşağıya kadar yankılandı.

Arkamdan nefes nefese koşan James, "Vay be... Onun böyle... çıkıp geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

Yük taşınacak kadar büyük asansörün önüne gelene dek basamakları birer birer ama hızla indim.

James benimle birlikte asansörün içine girdiğinde, "Ben de öyle," diye itiraf ettim.

Asansörün kapısı kapandı, ve kabin sarsılarak hareket etti. Üzerimizdeki lambanın ampulü, asansörün hareketi sabitlenene kadar titredi.

Asansörün metal yan yüzeyindeki kırık aynada yansımama bakarken, "Beni endişelendiren de bu ya," dedim. "Nora, Fredrik konusunda haklıydı, onu konuşturamayacak. Fredrik de onu konuşturamazsa, Dina'yı nerede tuttuğunu öğrenemeyeceğiz. Fredrik, Nora'yı öldürebilir."

"Ah, bence Bay Gustavsson onu kesinlikle konuşturacak," dedi James. Sesinde kendine güven, yüzünde tebessüm vardı.

Belli belirsiz ve endişeli bir sesle, "Bu sefer ben bundan o kadar emin değilim." dedim.

James, "Ne olursa olsun, işler daha da ilginç bir hal aldı," dedi.

"Evet..." dedim. "Aynen öyle."

17. BÖLÜM

Izabel

Koridorun sonundaki kapıyı hızla açtığımda, kendimi göz alıcı ışıkların, parlak karoların ve beyaz duvarların içinde buldum. James arkamdaydı. Uzun, dar koridoru koşarak geçerken, koridorun sonunda, üç uzun karaltı gördüm. Elinde bir çanta tutan Fredrik, Victor ve Niklas'ın önünde duruyordu. Üzerinde gösterişli, siyah bir takım elbise, parlak siyah ayakkabılar vardı. Bir zamanlar dostum olan, kardeşim gibi sevdiğim Fredrik, şimdi eskisinden de muhteşem ama çok daha ürkütücü görünüyordu.

Bir an için gözleriyle, benim tüm bunların gerçek olup olmadığını sorgulamaya çalışan gözlerimi süzdüğünde nefesimi tuttum. Birbirimize yaklaştıkça adımlarım yavaşladı. Sanki gözlerimiz ilk defa buluşuyordu. Onunla beraber hiç gülmemiş, en zayıf anında ona hiç yardım etmemiş gibiydim. Karşımda

başka bir adam vardı. Aylardan beri bunun farkındaydım ama şimdi *nasıl* bir fark olduğunu daha iyi görebiliyordum çünkü onu hiç tanımadığımı, eskiden de tanımamış olduğumu hissediyordum. Bu beni korkutuyordu. Bu korkuyu iliklerime kadar hissediyor ama onu hâlâ seviyordum.

Ben yürürken, Victor ve Niklas aynı anda bana baktılar. Niklas'ın gözlerinde, beklenti dolu ama çok az umut taşıyan, acı bir bakış vardı. Victor'un bakışı ise... her zamanki gibiydi ve bu da beni ciddi anlamda endişelendirmeye başlamıştı.

Fredrik kapıdaki panele şifreyi tuşlayıp hiçbir şey söylemeden kapıyı kapattı. Fredrik'in ardından bakakaldık ve kapanan kapının sesi, uzun zaman boyunca duyulan tek ses oldu. Birbirimize baktık. Hepimiz aynı şeyi merak ediyorduk: Onu konuşturabilecek miydi? Ve eğer bunu yapamazsa Nora'yı öldürecek miydi? Bu sorulardan en az birinin cevabı evetti.

Tek kelime etmeyip Victor'un ve Niklas'ı ardımda bırakarak hızla asansöre yöneldim. Fakat oraya ulaştığımda, aniden sola döndüm ve beşinci kata, beni asansörün götüreceğinden çok daha hızlı ulaştıracağını düşünerek merdivenlere koştum.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, denetim odasına girdim ve tekerlekli büro sandalyelerinden birinin etrafından dolanıp masaların üzerindeki ekranların önünde durdum.

Victor, Niklas ve James kısa bir süre sonra yanıma geldiler.

Sinirli bir şekilde, "Bu şeyin sesi nereden açılıyor?" diye sordum, ellerimi önce birkaç farklı düğmenin, sonra da bilgisayarların üzerinde gezdirerek. Aslında nasıl açılacağını biliyordum. Hatta cihazı daha önce tek başıma da kullanmıştım ama olayların seyri kafamı o kadar allak bullak etmişti ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Sakin ol Izabel... Bu mantığını kaybedeceğin en kötü zaman.

Victor yanıma geldi ve Nora'nın sesi yavaş yavaş denetim odasına dolana dek fareye tıkladı.

Fredrik sessizdi.

Duvarlardan birinin önünde duran masanın üzerinde, sakin ve planlı hareketlerle, siyah çantasını açtı. Çantanın içinde, her biri kusursuz bir şekilde yerleştirilirmiş "aletlerini", şırıngalarını ve kâbus malzemelerini görünce, sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve titremeye başladım.

Yanımda duran Victor, "Izabel," dedi. "Fazla ümit beslemezsen, iyi olur," dedi.

Ona baktım. "Neden? Fredrik onu konuşturmayı veya itiraf ettirmeyi başarsa bile, Dina'nın ölümüne *sen* sebep olacağın için mi?" diye sordum. Tekrar ekrana baktım; ithamımın onu incitip incitmediğini bilmiyordum.

Victor'u seviyordum. Onu çok ama çok seviyor fakat ona bakamıyordum bile.

Görebildiğim ya da görmek istediğim yüzler sadece Nora'ya ve Fredrik'e aitti.

Avuç içlerimi masaya dayayıp eğildim ve ortadaki ekrana gözlerimi diktim. Odada birazdan olacakları merak ediyor ama izlemekten de korkuyordum. Sanki bir sinema salonundaydım ve beyaz perdede, bir noktadan sonra gözlerimi kapatmak zorunda kalıp sadece parmaklarımın arasındaki açıklıktan izleyebileceğim bir korku filmi vardı. Sorgu esnasında Fredrik'in insanlara yaptıklarını izleyecek kadar sağlam bir midem yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı. Bir katil olabilirdim, korkunç şeyleri deneyimlemiş ve görmüş de olabilirdim ama insanın asla alışamayacağı şeyler de vardı bu hayatta.

Nora sesindeki neşe ve bu duygunun dudaklarına yansıyan ifadesiyle sandalyesinden, "Sana nasıl seslenmeliyim?" diye sordu. "Uzman mı? Sorgucu mu? Yoksa..." Gözlerini kısıp damarına basmaya hazırlandı. "*Çakal* mı demeliyim?"

Nora sorusuna yanıt alamadı. Fredrik'in çantasından belli başlı aletleri çıkararak, ketum bir şekilde masaya koyuşunu izlemek dahi bana onun bu soruya içinden bile tepki vermediğini söylüyordu.

Nora zincirlerinden dolayı kısıtlı bir omuz silkmeyle, "İlk adınla hitap etmeme ne dersin?" diye sordu

akabinde. "Benimle epeyce içli dışlı olacağına göre, bence bu oldukça adil."

Fredrik yine cevap vermedi. Ona göz ucuyla bile bakmadı.

Fredrik oldukça rahat hareketlerle ceketini çıkarıp onu çantasının biraz ötesinde duran masanın üzerine düzgünce koydu. Ardından sanki akşam işten eve dönmüş de, duşa girmeye kendini hazırlıyormuş gibi çok yavaş hareket ederek, gömleğinin kol düğmelerini açtı ve gömleğin kollarını dirseklerinin üstüne kadar katladı. Hâlâ Nora'ya bakmıyor, tek kelime etmiyor, hatta onun söylediklerini duyduğuna dair en ufak bir tepki dahi göstermiyordu.

Ne var ki Nora'nın cesareti hiç kırılmamış gibiydi. Gülümsemesi daha da belirginleşti ve gözleri fesatça parlamaya başladı.

Eğer o sandalyede oturan ben olsaydım, çoktan altıma kaçırmıştım.

Nora, "Ne yani, sohbet etmeyecek miyiz?" diye sataştı. "İlk öpüşmemizden önce bir akşam yemeği ya da sinema da mı yok? Ön sevişme hoşuma gider, Fredrik. Belki biraz denemek istersin."

Fredrik ellerine bir çift lateks eldiven geçirdi.

Sonra elinde kerpetenle ağır ağır Nora'ya yaklaştı.

Tanrım hayır... dişler olmasın.

Fredrik hep diş çekerdi. Kurbanın dişlerini çekmesinden bu kadar zevk almasına neden olacak ne tür bir çocukluk travması yaşadığını hayal bile edemiyordum.

Fredrik ona doğru yaklaşırken, Nora'nın gözleri kerpetene takıldı. Yüzünde korkuya dair ufak bir iz görmeyi bekledim ama sonra fikrimi değiştirdim.

Nora'nın dudakları kıvrıldı.

Fredrik yine tek kelime etmeden Nora'yı çenesinden yakaladı ve uzun parmaklarını kadının ağzının içine sokup kafasını sertçe geriye itti. Fredrik sıkınca, Nora'nın ağzı iyice açıldı ama Nora ne çığlık atıyor ne de yalvarıyordu. Sadece Fredrik onun arka dişlerinden birini kerpetenle sıkıştırınca, Nora belli belirsiz bir rahatsızlık ifadesi göstermeye başladı. Kerpeten dilinin arkasına çarpınca, Nora öğürdü. Fredrik dişi yerinden çıkarana dek kerpeteni ileri geri, sağa sola oynatırken de hafif bir çığlık attı.

Nora acıyla karışık bir kahkahayla, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Çenesinden aşağıya kan akıyordu. "Tek kelime etmeden mi yani? Kendini bayağı ağırdan satıyorsun," dedi.

Fredrik rahat hareketlere yürüyüp masanın üzerine dişi bıraktı.

Sonra tekrar Nora'ya yaklaşırken, sakin bir dille, "Bunlardan otuz bir tane daha var," dedi. "Şimdi söyle bana, kaçırdığın insanlar nerede?"

Nora yine gülümsedi ama herhangi bir cevap vermedi.

Fredrik elini tekrar kadının ağzına tıktı ve arka dişlerden birini daha söktü.

"Dorian Flynn ile ilgili bilgileri nasıl ele geçirdin?"

Cevap yoktu.

"Victor Faust'la ile ilgili bilgileri nereden buldun?"

Yine cevap yoktu.

"Niklas Fleischer ile ilgili bilgileri nasıl edindin?"

Yine cevap vermedi.

Fredrik bir diş daha söktü.

Nora, "Siktirrr!" diye homurdandı. Soluğu hızlanmış ve düzensiz bir hal almıştı. Ağzının kenarlarından kan boşanıyordu.

Fredrik nihayet dikkatini çekmeyi başarmıştı. Sorularını tek tek yineledi ama sıra benim ismime gelmesine rağmen Nora'dan çıt çıkmıyordu.

Sonunda Nora, Fredrik'in suratına kan tükürdü ve Fredrik beyaz gömleğindeki kan lekeleriyle ondan uzaklaştı.

Nora için diş çekiminden daha sert bir şeyler gerektiğini anlayınca, ekranın önünden uzaklaştım ve Fredrik'in çantasından küçük bir ilaç şişesinde duran iğneleri çıkardığını görünce de ekrana sırtımı döndüm.

Bunu şahit olamazdım. Birinin tırnak diplerine iğne saplandığını düşünmek bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti.

Bir dakika sonra Nora'nın kan donduran çığlıkları yüzünden ellerimi birbirine sıkı sıkı bastırarak kulaklarımı tıkamak zorunda kaldım.

Akabinde kendimi denetim odasından dışarı attım. James de peşimden geldi.

Koltuk altı kısımlarında ter lekeleri oluşmuş, kareli gömleğinin altında tir tir titreyerek "Siktir! Bunu hayatta izleyemem," dedi.

"Ona hayran olduğunu sanıyordum," dedim. Hâlâ titriyordu.

Bir parmağını gömleğinin yakasının arkasından içeri sokup gömleğini teninden hafifçe uzaklaştırırken, "Hayranım hayran olmasına," dedi. "Ama yaptığını izleyebilecek kadar dayanıklı olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim. Ona hayranım çünkü hiçbir şeyden korkmuyor. Tanıdığım herkesinse ondan ürktüğünü biliyorum."

Denetim odasının kapısı açık olduğu için Nora'nın çığlıkları koridordan kulağıma kadar geliyordu. Kollarımı başımın iki yanına bastırıp yüzümü buruşturdum.

Niklas kapı girişinde belirdi ve bu olayın beni ne kadar etkilediğini anlayınca kapıyı kapatmaya yeltendi fakat başımı sağa sola sallayarak ona durmasını işaret ettim.

"Hayır," dedim. "Açık kalsın. Bir şey söylerse duymak istiyorum."

"Emin misin, Iz?"

Huzursuz bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. "Sorun değil," dedim. "Gerçekten."

Bana akıl sır erdiremiyormuş gibi iç çekip başını sağa sola salladı ve sonra Victor'la beraber görüntüleri izlemek için tekrar içeri girdi.

* * *

Yarım saat sonra sırtımı duvara dayamış, dizlerimi karnıma çekmiş bir halde koridorda oturuyordum.

Nora hâlâ hiçbir soruya yanıt vermemişti.

Ondan korkmaya başlıyordum. Ölmesini istiyordum ama ben bu şekilde ölmek istemezdim. Bu yüzden keşke konuşsa, hem benim acımı hem kendi acısını hafifletecek bir şeyler itiraf etse diye umut ediyordum.

Niklas'ın merak dolu bir sesle, "Fredrik ne yapıyor?" diye sorduğunu duydum.

Tereddüt ederek yerden kalktım ve kendi kendime biraz söylenerek odaya girip ekrana baktım.

Fredrik onun iplerini kesmiş, el ve ayak bileklerindeki kelepçeleri de açmıştı.

Nora ayağa kalkmaya uğraşırken acı dolu, rahatsız edici bir şekilde, "Sana hiçbir şey anlatmayacağım," diyordu.

Direnmedi, kaçmaya bile kalkışmadı ama bence bunun baş etmeye çalıştığı acıyla yakından ilgisi vardı.

Fredrik her zamanki gibi sükunetle, "Faust bana senin SC-4'ün kızlarından biri olduğunu söyledi," dedi.

Siyah gömleğini çıkarıp duvara, Nora'nın yanına gitti. Nora kendisini duvara dayayan Fredrik'e karşı koymadı. Fredrik, "Kollarını kaldır," deyince de kendisine söyleneni yaptı.

Nora'nın elleri kan içindeydi, parmak uçları kızarmış ve şişmişti. Bedeni titriyordu. Fakat hâlâ pes etmiyordu. İnkâr edilmesi imkânsız bir acı içindeydi, bunu sona erdirmek istediğini de biliyordum ama hâlâ konuşmuyordu.

Tanrım... sırtı... ona ne *yapmışlardı* böyle?

Nora'nın sırtı derin yaralarla kaplıydı, bir omzundan ötekine ve omuriliğinden kalçalarının üzerine kadar çaprazlama uzanan, dehşet verici yaralar vardı. Eski yaralardı. Kamçı ya da buna benzer bir şeyle yapılmıştı. Bıçak bile olabilirdi, görünüşe bakılırsa muhtemelen ikisi de kullanılmıştı.

Fredrik onun sütyenini altından bir bıçak geçirerek kesti. Siyah sütyen yere düşüp Nora'nın göğüslerini açığa vurdu.

Fredrik arkasından, "Sana bir soru sordum," dedi. "Gölge Tarikatı'nın üyesi misin?"

Ona cevap ver artık! Kafamın içinden çığlık çığlığa bağırıyordum. *Lütfen Nora!*

Ona cevap ver!

Nora, "Evet," dedi. "Solis benim babamdı."

"Peki Solis şimdi nerede?"

"Onu öldürdüm."

Demek özgürlüğü uğruna öldürdüğü kişi oydu. Niklas'a bahsetmediği kişi de o...

Victor ve Niklas birbirlerine baktılar.

James bize katılmaya karar vermişti. "Konuşmaya başladı mı?" diye sordu.

Victor ekrana bakarak, "Evet," dedi. "Ama sadece bilmemizi istediklerinden bahsediyor."

Bakışlarımı ekrandan çekip sert bir şekilde Victor'a baktım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Victor, "Fredrik'in onu konuşturabileceğini sanmıyorum," diye sürdürdü sözlerini. "Nora sadece acısını hafifletmek için ona bir şeyler anlatacaktır ama buraya gelme sebebiyle ilgili önemli hiçbir şey söylemeyecek."

"Yanılıyor olabilirsin," dedim.

"Belki de, Izabel," dedi bakışlarını bana çevirerek. "Umarım yanılıyorumdur."

Sonra tekrar ekrana döndü.

Bir dakika sonra, ben de bakışlarımı ekrana çevirdim.

Fredrik, Nora'ya "Neden buradasın?" diye sordu.

Fakat Nora yanıtlamadı. Bunun üzerine Fredrik onun zaten parçalanmış sırtında bıçakla yeni bir kesik açtı.

Ellerim titremeye başlamıştı.

"Izabel Seyfried'i nereden tanıyorsun?"

Nora acıyla bağırdı, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Tanımıyorum!" diyerek haykırması, beni korkuyla karışık bir şaşkınlığa sürükledi. "Onunla ilgili bir şeyler biliyordum. Meksika'da seks kölesi olduğunu ve Javier'le yaşadığını öğrendim. Sonra onun koşullarıyla ilgili bir senaryo oluşturdum. Onun bir sırrı olduğunu bilmiyordum. *Kendisi* bana söyleyene kadar da bundan haberim yoktu! Tıpkı Dorian Flynn gibi!"

Yerimden kımıldayamadım. Nefesim kesilecek gibi oldu. Ekrana kilitlenmiş bakışlarımı, Victor ve Niklas'a bakmak için çevirmem zaman aldı.

Dalgın bir ifadeyle, onlardan çok kendi kendimle konuşur gibi, "Bilmiyormuş," dedim. "Nasıl nasıl olur da..."

James, "Kadın gerçekten çok iyi," dedi.

Fredrik bıçağın ağzını onun sırtına bastırdı ama kesmedi. "Peki ya Niklas Fleischer? Niklas'ı ve Claire'ı nasıl öğrendin?"

"Izabel'i ve Dorian'ı nasıl öğrendiysem öyle," diye bağırdı. "Araştırmamı yaptım. Hepinizi takip etmek altı yılımı aldı. Bu geceyi kurgulamak için altı koca yıl!"

Victor'a, "Yaşananları Fredrik'e anlattın mı?" diye sordum. Fredrik'in bütün bunları bilmesi ve belli sorular sorabilmesi, bizlerden biriyle konuşmuş olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Fredrik dünden beri yoldaydı," diye cevap verdi. "Buraya geldiğini ben de sonradan öğrendim. İsveç'teydi.

Havaalanına vardığında beni aradı, ben de ona gerekli bilgileri verdim."

"Peki neden bana söylemedin?"

"Çünkü yalnız kalmak istiyordun."

"Ve seni ortalıkta *bulamadık*," diye lafa girdi Niklas. "Sana ulaşmaya çalıştım ama telefonun yanımdaki masada titreşti."

Tekrar ekrana baktım.

Fredrik, "Neden buradasın, Nora Kessler?" diye sordu. "Dina Gregory ve Tessa Flynn neredeler?"

Nora cevap vermedi.

Fredrik onu bıçakla bir daha kesti, bu bile Nora'nın dizleri üstüne çökmesine yeterli olabilecekken, Nora kımıldamadı bile. Dahası Nora bağlı değildi. Onun karşılık vermesine, Fredrik'in üzerine atlamasına ve kendini korumak için bıçağı elinden almasına engel olacak hiçbir şey yoktu. Gelgelelim Nora hiçbir şey yapmıyordu. Kollarını yukarı kaldırmış, kendi isteğiyle duvara dayanmıştı ve Fredrik'in kendisine işkence yapmasını bekliyordu. Mücadele edebileceğini biliyordum. Fredrik'i istese epey zorlayabilirdi. Bize böyle yapmış; karşı koyabilecek ve Fredrik'i kendinden uzak tutabilecek kadar hünerli olduğunu ispatlamıştı. Fakat yerinden kıpırdamıyordu işte.

Olacakları anlamıştım ve gözümü ekrandan ayırmadan, "Konuşmayacak," dedim. "Victor... Nora ona bir şey anlatmayacak. Fredrik'in işkencesine *ses çıkarmıyor*."

Fredrik onu öldürecekti.

Apar topar odadan çıkarken o aptal sandalyeye takılıp neredeyse yere düşecektim. Merdivenleri koşarak indim.

Niklas arkamdan, "IZABEL!" diye bağırdı.

Fakat durmadım. Koşmaya devam edip üçünü kata indim ve kapıya ulaşıp şifreyi girdim.

"Izabel! Ne yapıyorsun?" Niklas peşimden geliyordu. "DUR!" diye haykırışı koridoru doldurdu.

Şimdi odanın içindeydim.

"Fredrik, sakın onu öldürme!" diye bağırdım. "Dina'nın ölümüne seyirci kalamam! LÜTFEN!" Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Fakat Fredrik bana bakmadı bile.

Fredrik onu bıçağıyla keserken Nora ciyakladı.

Niklas, Victor ve James arkamdan odaya girdiklerinde Nora, "İTİRAF ET!" diye haykırdı. "İtirafını duyana kadar tek kelime etmeyeceğim."

Fredrik onu bir kez daha kesti.

Victor'a ve Fredrik'e baktım, gözlerim umutsuzlukla ve çelişkiyle doluydu.

Nora'nın vücudu yere doğru kaymaya başladı. Kanlı elleri tuğla duvarı lekeledi.

Gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

Dina...

Bayılmak üzereydim.

Victor'un sesini duydum. "Dur!"

Fredrik durunca odaya beklenmedik, tekinsiz bir sessizlik doldu. Başımı kaldırıp bakmaya, Fredrik'in sonunda Nora'nın boğazına saplanan bıçağını görmeye korkuyordum.

Yine de baktım.

Nora hayattaydı.

Yere yığılmıştı ve kanı her tarafta iz bırakmıştı.

Fredrik kenara çekilince, Victor biraz daha yanaştı.

Nora gözlerini Victor'a dikti ve "İtiraf et *orospu çocuğu*," dedi.

Şaşkınlıkla Victor'a baktım ama o Nora'dan başka kimseye bakmıyordu.

Nora soluk alıp verdi. "Yapacağımı biliyorsun," dedi. "Onları ölüme terk edeceğimi biliyorsun."

Bunu yapacaktı. Nora'nın, Fredrik'in ve SC-4'ün işkencelerine dayanabilirse, bunu yapacağını biliyordum.

Niklas yanıma yaklaştı ve beni kaldırmak için eliyle belime sarıldı. Yere düşmek üzere olduğumun farkında bile değildim.

"Dur! Peki ya Dorian?" diye seslendim. "Onun da burada olması gerek..."

Victor hâlâ Nora'ya bakıyordu. "Flynn'in burada olup olmaması onun umurunda değil," dedi. "Söylemem

gerekenleri bu odada duyacak olanlar içinde onun umursadığı tek kişi... Niklas."

Yanımda duran Niklas'a baktım, belimi tuttuğu elinin gevşediğini hissettim. Gözlerinde beliren kafa karışıklığıyla doğrudan Victor'un ensesine bakıyordu.

Nora güçlükle aldığı soluğu ve titreyen elleriyle, "İtiraf et!" dedi.

Sırtı bize dönük olan Victor, "Claire'ı ben öldürdüm," dedi. "Kardeşimin sevdiği kadını öldüren benim."

Niklas o an belimi tamamen bırakmıştı.

18. BÖLÜM

Izabel

Konuşamaz ve düşüncelerimi toparlayamaz bir haldeydim, yüzümde bir anda hayal kırıklığına dönüşen bir şok ifadesiyle Niklas'a baktım.

Niklas hareketsizdi. Anlaşılması zor bir çaresizlik içinde, ayakta öylece duruyordu. Kollarını iki yanına dayamıştı. Bana mı bakıyordu? Yoksa arkamdaki Victor'a mı? Baktığı şey her ne ise onu görmediğini anladım.

Hayatta olmak, daha önce beni hiç bu kadar suçlu hissettirmemişti.

Nora tükenmiş ve acı dolu sesiyle, "Claire benim kız kardeşimdi," dedi. "Onu çok sevmiştim. O benim zayıf noktamdı. Solis onun yüzünden parmağımın ucunu kesti, onun yüzünden ölesiye dövüldüm. Bana yaptıklarıyla *düzelmem* gerekiyordu. Fakat bu beni daha da kötü bir hale soktu. Victor Faust'un kız kardeşimi öldürmesini izlerken bile ortaya çıkmayan

bir parçamı açığa çıkardı. Altı yıl önceydi. Niklas'tan önce Victor geldiğinde, ben de oradaydım. Victor hem Claire'i öldürmek için gönderilen adamları, hem de ben onu kurtaramadan Claire'i öldürdü."

Bakışlarım Niklas'la Victor'un arasında gidip geldi. Ellerim tekrar titremeye başlamıştı. Kendimi fazlasıyla kötü hissediyordum. Kimse benden duyduklarıma inanmamı bekleyemezdi. Bu acı gerçeği zihnimden atarım umuduyla kafamı defalarca sağa sola salladım.

Niklas hâlâ yerinden kımıldamamıştı.

Victor nihayet ona bakmak için döndü.

"Söyleyeceğim hiçbir şey bunu düzeltemez, kardeşim," dedi.

Niklas başını kaldırıp gözlerini Victor'un üzerine dikerken, "O zaman sen de hiçbir şey söyleme... *kardeşim,*" diye karşılık verdi. "Hiçbir şey söyleme, yoksa seni öldürürüm."

Victor ona bakmakla yetindi. Odanın içindeki gerginlikten nefesimin kesileceğini düşündüm.

Niklas odadan çıkmak için arkasını döndü.

Ben de hemen "Bekle," diyerek arkasından koştum ve onu bileğinden yakaladım. *"Niklas..."*

Sakince, "Beni yalnız bırak, Izabel," deyip elimi itti ve kapıya yürüdü.

James benim gibi şaşkınlıktan, hatta sanırım biraz da Niklas'ın yolunun üstünde duruyor diye ona kızacağını düşündüğünden kenara çekildi.

Fredrik olana bitene aldırış etmeyen bir ifadeyle Victor'a, "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Niklas'tan, beni onun peşinden koşup onu teselli etmeye iten yoğun istekten kendimi kurtarmam epeyce uzun sürdü. Sonunda tekrar Victor'a, Fredrik'e ve Nora'ya baktım.

Fredrik masanın yanında ayakta durmuş, içi çamaşır suyu dolu küçük bir sprey şişesi ve bezle aletlerini temizleyip onları tekrar çantasına yerleştiriyordu.

Victor, Nora'ya baktı.

"Neredeler?"

"429 Güney Padre Yolu," diye cevap verdi Nora. "24 Arlin Avenue'da kızları bulacaksınız." James'in kızlarının kaçtığını hâlâ bilmiyordu tabii. "Yaşlı kadının adresi de 124421 Griffins Sokak. Hepsi Boston'da."

Victor, James'e döndü.

"Yanına birkaç adam al," diye emretti. "Oraya git ve onların iyi durumda olduklarını görür görmez de beni haberdar et." James aceleyle odadan çıkarken, Victor bakışlarını tekrar Nora'ya çevirdi.

Victor, "Şimdilik bu kadar," dedi göz ucuyla Fredrik'e bakarken. "Ama bir yere gitme. Seninle başka bir işim daha var."

Fredrik başını sallayarak onu onayladı ve çantasını alıp yanımızdan geçti.

Yüzüme bile bakmamış olması beni fazlasıyla yaralamıştı.

Tıpkı Niklas'ın peşinden koşmak istemem gibi, onun da arkasından koşmak geldi içimden ama bunu yapmadım. Birinin peşinden koşmam gerekseydi bu zaten Niklas olurdu.

Nora içinde yattığı kan gölünden, "Nasıl bir duygu?" diye sordu. "Yani sevdiğin birini kaybetmek? Sana öyle ya da böyle istediğimi elde edeceğimi söylemiştim," dedi.

Elde etmişti de. Eğer Victor itiraf etmeseydi, Dina yüzünden beni kaybedecekti ama itirafla birlikte kardeşini yitirmişti.

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi, kimi suçlayacağımı, yani *hiçbir şeyi* bilmiyordum ve bu da beni içten içe yiyip bitiriyordu. Tanıdığımı zannettiğim adam, her şeyimle sevdiğim adam belki de düşündüğüm kişi değildi.

Bunların *hiçbirini* aklım almıyordu!

"Victor?" diyerek arkasından ona yaklaştım ve yalnızca "Neden?" diye sorabildim.

"Sana sonra anlatırım," dedi. "Şimdi sırası değil."

Ona *çok* kızgındım. Bu kişi gerçekte kimdi? Kafam karman çorman olmuştu. *Beni* seçen oydu. Dina'yı korumak için itirafta bulunmayı tercih etmişti çünkü beni seviyordu. Peki, ben kendimi neden bu kadar berbat hissediyordum? Neden tüm bunlardan kaçıp bir köşede saklanmak istiyordum?

Nora, "Ödeştik," dedi. Fredrik'in çektiği azı dişi yüzünden yanağı şişmeye başlamıştı.

Victor belinden silahını çıkardı.

Onun önüne geçtim.

"Yapma," dedim. "Bırak konuşsun. Zaten adresi doğru verip vermediğini anlamak için beklemek zorundayız." Ona bunu söylediğime kendim bile inanamıyordum. Victor bu tür şeyleri benden çok daha iyi bilirdi. Dolayısıyla onu bir an evvel öldürmek istemesi, bana Victor'un ne kadar öfkelenmiş olduğunu gösteriyordu. O kadar kızgındı ki, öfkesi gözlerini âdeta kör etmişti ve bu, Victor'da daha önce hiç tanık olmadığım bir durumdu.

Bakışlarını gözlerimde gezdirdikten sonra tabancasını indirdi.

Nora'ya döndüm.

"Ne söyleyeceksen söyle," dedim. "Onu sen öldürmekten alıkoyamam. Açıkçası bize yaptıklarından sonra, bunu zaten hiç istemiyorum ama ne söyleyeceksen söyle artık."

Nora suratını ekşitmeden kenara çekildi, yaralı sırtı yerine omzuyla duvara yaslandı. Nefesini toplamak için durdu ve acısının içinden geçip gitmesini bekledikten sonra konuşmaya başladı.

Nora, "Claire bir kusurla doğdu," dedi. "Kalbinde üfürüm vardı. İçimizden birini tehlikeye atacak, ileriki yaşlarımızda görevimizin ifşa olmasına neden

olacak, hatta bizi Tarikat'a katılmaktan alıkoyacak bir şeydi bu. Claire doğduğunda, bir aileye evlatlık verildi. Tarikat'ın para kazanma yollarından biri de, Claire gibi çocukları öldürmek yerine satmaktır çünkü. Henüz bebek olmaları sebebiyle Tarikat'a dair hiçbir şey görmediklerinden, ileriye dönük herhangi bir tehdit de oluşturmazlar. Bu yüzden sadece para kaynağı olarak görülürler."

Sandalyeye oturup dikkatle onu dinledim.

"Fakat bütün hayatları boyunca Tarikat tarafından takip edilirler," diye devam etti. "Bir nevi tedbir olarak. Claire'ı takip etmekle görevlendirilen kişi de bendim. Epey bir süre onun kız kardeşim olduğunu anlayamadım ama uzun lafın kısası, bir kan testi sonucunda gerçeği öğrendim ve içimde bir şeyler... değişti. Çok tatlı bir kızdı. *Masumdu.*" Victor'a soğuk, suçlayıcı bir bakış attı. "Ona sahip çıktım ve kız kardeşim olduğu için Tarikat'a her konuda yalan söylemeye başladım. Bunu anladılar. İşte o zaman işler çığırından çıktı."

Duruşunu düzeltmeye uğraştı ama eski haliyle duvara yığılırcasına yaslanmaktan başka bir şey yapamadı. Derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti.

"Beni *düzeltmeye* çalışmalarının ardından saklanmayı seçtim. SC-4 de Solis de beni bulamadı. Göz önünde olsam bile iz bırakmıyor ve onlardan yakamı kurtarmak için bana öğretilen her şeyi sonuna kadar kullanıyordum." Gözlerini yere indirdi. "Fakat Claire'dan

uzak duramadım. Onu korumak istememin sebebi, tabii ki Tarikat'ın beni bulamaması durumunda, onun peşine düşeceği gerçeğiydi. Claire da kardeş olduğumuzu biliyordu ama bunun dışında ona Tarikat'taki kimliğime ve kimlerin peşinde olabileceğine dair herhangi bir açıklamada bulunmamıştım. Bu yüzden hayatının tehlikede olduğunu ona anlattığımda, onu buna inandırmam epey zor oldu. Fakat nihayetinde bana inanıp dediklerimi yaptı ve ben de hayatının güvende olduğundan emin olmam koşuluyla sürdürmesine müsaade ettim. Claire'ın Niklas'a âşık olması ilgimi çekmişti çekmesine ama bu ilişkiye asla engel olmaya çalışmadım çünkü hiçbir şüphe duymamıştım. Gölgelerden kurtulmuştum, özgürdüm, tuhaf ve yeni bir hayatı tecrübe ediyordum, kendimle daha önce hiç olmadığım kadar ilgiliydim ve daha önce hiç hissetmediğim kadar farklı duyguları tadabiliyordum. Fakat sonunda Claire'ı bulup peşine düştüler."

"Evdeki şu adamlar," dedim, "SC-4'ten miydi?"

"Evet," diye cevap verip tekrar Victor'a baktı. "Ama Claire'ı öldürmesi için sadece onlar gönderilmemişti," dedi.

Ben de Victor'a bakmak istedim ama bunun doğruluğuna dair kendimi bir türlü ikna edemedim. Ona soracağım pek çok soru vardı ve her şeyi sona erdirecek bütün cevapların da onda saklı olduğunu biliyordum. Fakat Victor'un da dediği gibi, şimdi böyle bir yüzleşmenin yeri ve zamanı değildi.

Sandalyeden kalkıp çizmelerimle seramik karoları adımladım, kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Durdum ve tekrar Nora'ya baktım.

"Eğer istediğin öç almaksa, bu karmaşık oyuna ne gerek vardı? Neden altı yıl boyunca sadece Victor'u ve Niklas'ı değil, altımızı birden takip edip bize komplo kurdun? Neden sadece birimiz değil?" Bu sefer Victor'a bakmayı başardım, onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Gözleri yavaşça üzerimde gezindi, sanki bakışlarını üstümde tutmak istiyor fakat tereddüt ediyormuş gibiydi. Akabinde, genelde ifadesiz olan yüzünde toplanmış olanca nefretiyle tekrar Nora'ya baktı.

Nora yaslandığı duvardan kendini zorlayarak uzaklaştı, dik durmaya çalışırken yüzünün acıdan kırıştığını gördüm. Tenini örtmeye çalışmıyordu ama ben de işkence görsem, utanç duygusunu umursamazdım diye düşündüm.

"Buraya öç almaya gelmedim," dedi ve doğrudan Victor'a baktı. "Aranıza katılmak için geldim."

Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim.

Nutkum tutulmuştu. Victor'a baktım.

Victor, "Dalga mı geçiyorsun sen?" dedi.

Nora başını sağa sola hafifçe salladı, "Hayır, aslında gayet ciddiyim. Tüm bunları neden yaptım sanıyorsun?" dedi. Eliyle bir hareket yapmak istedi ama kolunu kaldırınca vücuduna bir ağrı saplandığından

elini indirmek durumunda kaldı. "Tüm bunlar yeteneklerimi ispatlama yöntemimdi. Sizlere yeteneklerim hakkında geniş çaplı bir *tur* sunmaktan daha iyi bir ispat yöntemi aklınıza geliyor mu?"

Victor şaşkınlıkla başını salladı.

"Sen *manyaksın*," dedi.

Ben bundan o kadar da emin değildim.

"Benim gibi birini örgütünde kullanabilirsin, Faust," diye sürdürdü sözlerini. "Bir tetikçide olmasını istediğin *her şey* bende var." Niyeti beni yaralamak değildi belki ama yine de bu sözler bana ağır gelmişti. "Benden şu anda nefret ettiğin gibi, bunu da inkâr edemezsin. Kendimi pek çok açıdan ispatladım. Hatta yeraltı dünyasında, adını duyan herkesin korku ve paranoyaya kapılmasına sebep olan bir adamın bana işkence etmesine dahi izin verdim. Ben *çözülmem*." Gözlerini kısıp Victor'a baktı ve "Bundan daha fazla ifşa da olamam," diye ekledi. Kısa bir süreliğine, yine işkence görmeden önceki sinsi, kötü kadın tavrını takındı.

Victor'a baktım. O ise sadece Nora'ya bakıyordu. Muhtemelen ona duyduğu katışıksız nefreti muhafaza etmeye çalışıyor ama bir yandan beni huzursuz ediyordu. Gelgelelim bunu zihnimden uzaklaştırdım çünkü güçlü olmak istiyordum. Victor'un kendisine güvendiğimi anlamasını ve gerçekte tam tersi olmasına rağmen, Nora'nın benim için en ufak bir tehdit oluşturamayacağını düşünmesini istiyordum.

"Kız kardeşini öldüren adamla neden çalışmak istiyorsun ki?" diye sordum.

Yüzü Victor'a dönük olmasına rağmen, bakışlarını üzerime çevirip, "Çünkü bu geçmişte kaldı," dedi. "Çünkü daha önce de söylediğim gibi, artık ödeştik."

Victor bakışlarındaki ifade değişirken, bana yaklaştı ve kolumu hafifçe tuttu.

"Gidelim," deyip ardına kadar açık kapıya doğru benimle birlikte yürüdü.

Ona ayak uydurmaya çalışırken Nora'ya baktım.

"Bana ihtiyacın var!" diye bağırdı. "Nadir ve değerli bir silah olduğumu sen de biliyorsun, Faust!"

Başka biri böyle bir iddiada bulunsa, kesinlikle burnunun havada olduğunu ve hayal gördüğünü söylerdim ama söz konusu olan Nora'ydı ve onun bu konuda kesinlikle haklı olduğunu teslim etmem gerekirdi. Nora tam da belirttiği gibi, nadir ve değerli bir silahtı.

Fakat benim için hiçbir şey ifade etmediği de bir gerçekti.

Neyse ki Victor da aynı şeyi düşünüyordu.

"Izabel'e bildiğim her şeyi öğretirdim!"

Sözlerini duymak için bir iki saniye kadar durdum ama sonra kolumu çekiştiren Victor'la birlikte, doğruca kapıya ilerledim.

Kapı kapanırken, "GİDECEK HİÇBİR YERİM YOK! VE SİZİN DE BANA İHTİYACINIZ VAR!" diye bağırdı.

Kapı Nora'nın sesinin üzerine aniden kapandı.

Victor koridorda beni durdurdu.

"Onların güvende olduklarını öğrenir öğrenmez, Nora ölecek," dedi.

Yüzüme bakmıyordu.

Dar koridoru sessizlik doldurdu.

"Onu neden öldürdün? Claire'ı neden öldürdün?" diye sessizce sordum. O an Niklas'ın yüzündeki ifadeyi hatırlamak içimi bir kez daha acıtmıştı.

Victor iç çekip gözlerini benden kaçırarak arkamdaki duvara baktı ve konuşmaya başladı.

"Çünkü onu öldürmem emredilmişti. Vonnegut onu herkesten önce bizim öldürmemiz gerektiğini söylemiş ve Solis'le ilgili kendisine lazım olan bilgilerin toplanmasını istemişti. Niklas'ın işi tamamlayacağı filan yoktu. Birlik de onu görevden alıp ya yerine Joran Carver'ı getirecek ya da Niklas'ı öldürecekti. Joran o gece Niklas'tan görevi devralmak için yoldaydı ama Birlik başka bir örgütün de kızı bulmak için harekete geçtiğini öğrenince, beni önlerini kesip kızın hakkından gelmem için görevlendirdi. Kardeşimin ona âşık olduğundan haberim yoktu." Durakladı, belli ki bir şeyler düşünüyordu. "Niklas arabadan inip Claire'ın öldüğünü öğrendiği zaman yüzünde oluşan ifadeyi görene dek de bunu bilmiyordum. Onun görevini sona erdiren kişinin ben olduğunu, o gece ona açıklayacaktım ama o halini gördükten sonra, kendimde bunu yapacak cesareti bulamadım."

Elimi uzatıp parmak uçlarımla elinin üstüne dokundum.

"Ama Victor... Niklas'a gerçeği anlatmak zorundasın," dedim.

"Yapamam." Gözlerini kaldırıp nihayet bana baktı. "İşin aslını söylemezsem hiçbir anlamı kalmaz."

Kafam karışmıştı. "İşin aslı derken?"

Bakışlarını tekrar benden kaçırdı.

"Niklas'ın ona âşık olduğunu bilsem de Claire'ı öldürürdüm."

Sanki sıcak bir şeye dokunmuşum gibi elimi ondan çektim ve kaşlarımı çattım. Ona inanmayı hiç istemezdim ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

"O zamanlar farklı biriydim, Izabel. Bana verilen görevi her zaman yerine getirirdim. Soru sormak, işi sorgulamak tarzım değildi." Tereddütle duvara baktı. Kafasında bir hatıranın canlandığını hissettim. "Niklas... benim için her şey demekti. O benim kardeşim, Izabel. Onu Vonnegut'dan korumak için babamızı öldüren de bendim. Claire'ı gözüm kapalı öldürürdüm. Sen de Birlik hakkında şimdiye kadar öğrendiklerinden yola çıkarsan, Niklas'ın Claire'a âşık olduğunu öğrendiğinde Vonnegut'ın, Niklas'ın da öldürülmesini emredeceğini tahmin edebilirsin, değil mi? Yani evet... Onun Claire'a âşık olduğunu bilseydim bile, kardeşimi korumak için onu öldürürdüm," dedi.

O an kalbime bir ağrı saplandı. Yere baktım, gözlerimin önünde karaltılar belirene kadar da bakmayı sürdürüp Victor'un sözlerinin zihnimde yankılanmasına izin verdim. Cümleleri acımasız bir şekilde anlamlı geliyordu ama öte yandan hiçbiri haklı gerekçeler sunmuyordu. Onunla hemfikir mi olmalı, yoksa onu suçlamalı mıydım karar veremiyordum. Onu teselli etmekle ve *suçuyla* baş başa bırakmak arasında gidip geliyordum. Ona sarılmayı, onun bu konuda hiçbir hatasının olmadığını söylemeyi ben de isterdim ama... hatalıydı. Gerçeği, hatta bütün *her şeyi* söylerse, Niklas'ın onu affedeceğini de söylemek isterdim ama kalbim bana Niklas'ın o kadar da bağışlayıcı olmayacağını fısıldıyordu. Niklas'ı suçlamak benim için kolaydı çünkü bana karşı hep nefret beslemişti. Ama yapamazdım.

"Kardeşimle bu sorunu zamanla çözerim," dedi. "Şu anda bu işin geri kalanının çözüme kavuşmasını istiyorum. Dorian'la ilgilenmek zorundayız. Kessler'i öldürme işini sana ama sadece *sana* vereceğim."

"Neden ben?"

Ellini uzatıp yanağıma dokundu, parmaklarını tenimde hafifçe gezdirdi. "Bu onuru hak ediyorsun. Ve seni seviyorum. O kadına ihtiyacım falan da yok."

Ilık dudaklarını alnıma dokundurduktan sonra yürüyüp gitti.

Eskiden neyin doğru, neyin yanlış olduğunu az çok bilirdim. Olaylar karşısında her daim makul hareketler

sergilememiş olsam da, yaşananları iyi kavrar ve verdiğim karar ne olursa olsun sonuçlarına katlanmaya hazır olurdum. Oysa şimdi... Victor'un uzaklaşıp koridorda gözden kayboluşunu izlerken, hiçbir şeyden emin olamıyordum. Ona âşık olmam dışında hiçbir şeyden...

Duvara yaslandım, yavaşça kayarak yere oturdum ve dizlerimi karnıma çektim. Önümdeki kapıya baktım. Kapının diğer tarafında, buraya gelip hepimizin hayatını altüst etmeyi başaran, canlı bir silah... bir kadın vardı. Niklas'ı düşündüm, onu bulmayı, onunla konuşmayı ve her şeyi yoluna sokmak için uğraş vermeyi her şeyden çok istiyordum.

Ardından Fredrik'i düşündüm. Öyle soğuk, öyle karanlıktı ki... Gerçekten sonsuza dek ortadan kaybolabilir miydi? Buna da inanmak istemiyordum. Onun kendini iyi hissetmesini diledim... ama sanırım iş işten çoktan geçmişti.

Hücredeki Dorian'ı düşündüm, onun bizim düşmanımız olmadığına inanmaktan kendimi alıkoyamıyordum ama kanıtlar içimdeki inançtan çok daha önemliydi. Üstelik Victor bağışlayıcılığıyla tanınan bir insan da değildi.

Sonra Javier'i... ve bebeğimizi düşündüm. Bebeğin nerede olduğunu çok merak ediyordum. Adı neydi? Satıldığı ailede mutlu muydu?

Katil olmak zor işti. Üstelik bu durum sadece akla gelebilecek ilk nedenlerle ilintili de değildi. İnsan böyle

bir hayat sürdüğünde, sadece suçluları, düşmanları ya da hedefleri değil, aynı zamanda sevdiği her şeyi ve herkesi öldürüyordu.

Ve Fredrik'in aramızdaki en aklı başında kişi olduğunu düşünmeye başladım.

19. BÖLÜM

Izabel

James onunla birlikte binadan içeri girdiğinde, Dina'nın kollarına koştum.

"Dina! İyi olman beni çok sevindirdi," deyip onu kucakladım.

Dina başımı ve yanaklarımı öpünce, kendimi yine küçük bir kız çocuğu gibi hissettim. Annesini gördüğüne sevinen masum bir kız gibiydim, sanki hiç seks kölesi olmamış, kimseyi öldürmemiştim.

Bana sıkıca sarılıp, "İyiyim, iyiyim tatlım," dedi.

Pembe bluzunu, bej rengi pantolonunun içine sokmuştu. Topladığı gri-sarı saçlarından dalgalı bir tutam, bir zamanlar sadece gözlerinin etrafında bulunan ama şimdi fazlasıyla çoğaldığı görülen kırışıklıkların olduğu, ihtiyarlayan yüzüne dökülüyordu.

Ellerini avuçlarımda tutup bir adım geriye çekildim ve ona baktım.

"Güzel görünüyorsun," dedim. Onu yara bere içinde, hatta bir iki kemiği kırılmış olarak göreceğimi düşünüyor ve bundan korkuyordum.

Sanki iyi olduğunu başından beri bilmem gerekirmiş gibi, "Tabii ki güzel görünüyorum," dedi.

Arkasında duran James'e meraklı bir ifadeyle baktım.

Derken odaya Victor girdi.

Önce Victor'a, sonra James'e bakıp "Neler oluyor?" diye sordum.

"Şey," dedi James. "Görünüşe göre Nora hiçbirine zarar vermemiş. Bayan Gregory ile-"

Dina onun sözünü kesti. "Ah, lütfen bana Dina de. Böyle kibar ifadeler yüzünden kendimi daha da yaşlı hissediyorum," dedi.

Kendi kendime gülümsedim.

James de aynı şekilde gülümseyip başını sallayarak Dina'yı onayladı. "Nora, *Dina*'ya Victor tarafından onu korumak için gönderildiğini söylemiş," dedi.

Dina başını sağa sola sallayarak, "Tabii ki ona hemen inanmadım," diye açıklamada bulundu. "İşlerin başka olduğunu fark ettim ve yolun karşısından beni izleyen adamı öldürdüğünde, beni de öldüreceğini düşündüğümden korkmaya başladım."

Hikâyenin bundan sonra nasıl devam edeceğini duymayı endişe içinde beklerken Dina'ya ve Victor'a baktım.

"Söylemeye gerek yok ama," diye devam etti Dina. "O bir çeşit şov peşindeydi çünkü bana söylediği bir sonraki şey *'Yere yat'* oldu. O sırada pencereden dışarı bakıyordu ve beni öldürmeye gelen başka adamların da olduğunu düşünerek korkuya kapıldım. Bana öldürdüğü adamın bir hain olduğunu söyledi, galiba komplocu ya da işbirlikçi gibi filmlerde geçen bir sözcük kullandı." Bütün bu ayrıntıları atlamasını söylemek istedim ama cesaret edemedim. "Ya da buna benzer bir şeydi işte. Ve anlattıklarına bir şekilde ikna oldum, burası kesin. Beni o evden çıkarıp gerçekten güzel başka bir eve götürdü ve oradan ayrılmamamı, dışarı çıkmamamı, telefonu kullanmamamı söyledi. Cep telefonumu aldı. Bunun benim iyiliğime olduğunu belirtti. Zaten evde ihtiyaç duyduğum her şeyin olduğunu da açıkladı."

"Sana hiç zarar vermedi yani, öyle mi?"

Tam anlamıyla afallamıştım.

Dina başını sağa sola salladı. "Hayır," dedi. "Doğrusu gayet nazikti. Bay Woodard bana onun beni *öldüreceğini* söylediğinde nasıl şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Buna inanamadım."

Victor'la kısa bir süre birbirimize baktık.

"Tessa da aynı şeyleri anlatmamış mıydı?" diye sordum.

"Hayır," dedi James. "Yani bir bakıma. Nora, Bayan Gregory'ye zarar vermek için gelmediğine Tessa'yı ikna ettikten sonra ve Tessa'nın, Nora'nın Dorian'a karşı ihtiyaç duyduğu cephaneyi -tıpkı Dorian'a yaptığını söylediği gibi- vermesinin ardından Tessa, Nora'nın Amerikan Gizli Servisi'nden olduğuna inanıp onunla işbirliği yaptı."

"Yani Tessa da zarar görmedi, öyle mi?" diye sordum.

James, "Hayır," diye cevap verdi.

"Tessa nerede peki?"

Victor bir adım yaklaştı. "Onları eve geri götürdüm. Buraya gelmesine gerek yoktu. Hakkımızda bilgi sahibi olmasına da lüzum yok," diye yanıtladı.

James hafifçe gülerek ama gururlu bir havayla, "Benim CIA ajanı olduğumu zannetti," dedi. "Kızlarımı ikna etmek bu kadar kolay olmamıştı. Korkudan akıllarını oynattılar, benim emlakçı olduğumu sanıyorlar ne de olsa. Sanırım Nora'nın onları bir yerlere bağlamaktan başka şansı yoktu."

Direkt Victor'a baktım.

Nora'yı kastederek, "Demek ki, gerçekten yalnız çalışıyor," dedim.

Victor başıyla beni onayladı. "Görünüşe göre öyle."

Dina eliyle kalçamı sıkıp, "Çok susadım," dedi. "Burada içecek bir şeyler var mı?"

Ona bir daha sarıldım.

"Elbette. Sana içecek bir şeyler getireyim," deyip elini tuttum.

Dina'yı toplantı odasından çıkarıp koridorun sonundaki mutfağa götürürken, Victor'a belli belirsiz gülümsedim.

Dina üzerinde pahalı bir takım elbise olan, uzun boylu Victor'a dikkatle bakıp sessizce "Yakışıklıymış," dedi. "Yaşlılığın en nefret ettiğim yanı da onun gibi adamların artık bana bakmaması."

Ah, Dina... Yakışlı dediğin o adamın neler yapabildiğini bir bilsen...

Onun soğuk, kuru elini daha da sıkıca kavrayarak, "Bence gayet güzel bir kadınsın," dedim. "Üstelik erkekler şimdilerde daha muzırlar."

Sırıtarak, "Ben de az fettan değildim yani," dedi.

"Dina..." Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. "Bunu bilmem gerekmiyor ama!"

İkimiz de gülerek dinlenme odasına geçtik; burada deri bir kanepe ve bununla uyumlu bir sandalyeyle mermerden bir kahve sehpası, iki küçük masa, duvara monte edilmiş geniş ekran bir televizyon ve köşede küçük bir mutfak bulunuyordu. Woodard binanın içinde bir dinlenme odası isteyince Victor ona tuhaf bir şekilde bakmıştı. ("Dinlenme odası mı? Fabrikada çalışmıyoruz ki Woodard!") ama sonunda Woodard dinlenme odasının ne olduğunu bana anlatınca, bu fikir hoşuma gitmiş ve ikimiz de istediğimizi elde etmiştik. Burayı sık kullananlardan değildim. Niklas

bazen ayaklarını kanepenin kolçağına uzatıp buraya uyurdu. James dizüstü bilgisayarını buraya getirir ve internetten eski dizileri izlerdi. Dorian ise... dolabı tıka basa dolu tutan hep oydu. Victor bizden birini aramak dışında buraya pek uğramazdı.

Ben Dorian'ın gazozlarından iki tanesini dolaptan çıkarırken, Dina da kanepeye oturdu. Neşeli bir sesle, "Sana ulaşmak için beni ölümle tehdit eden sarışın, güzel kadın dışında, etrafında neler olup bitiyor, Sarai?" diye sordu.

Dina bana eski adımla seslenmesine izin verdiğim tek insandı. Onu bana Izabel demesi için onu ikna etmeye uğraşmıştım ama o beni Sarai adıyla büyüttüğünü, bana Sarai'dan başka bir isimle hitap etmektense, ölmeyi tercih edeceğini belirterek bu isteğimi tereddütsüz reddetmişti.

Gazoz şişelerinden birini ona uzatıp yanına oturdum ve bir ayağımı minderin üzerine koydum.

"Seninle hayatıma dair konuşurken, tuhaf bir duyguya kapılıyorum," dedim. "Ölümünü gördüğüm son insandan, arabaya servis yapılan restoranlarda yanlış sipariş vermekten bahseder gibi rahat bir şekilde konuşabileceğimi sanmıyorum."

Gazozdan bir yudum içti. "Biliyorum," dedi. "Ama senin şu gizemli ve yakışıklı adamla aranda neler olup bitiyor?"

Ben de gazozumdan bir yudum aldım ve arkasındaki duvara baktım.

"Her şey gayet iyi," dedim. Gerçeği açıklamamaya çalışıyordum ama aslında gerçeğin ne olduğunu ben bile bilmiyordum. Victor'la aramda olanlar, sıradan çiftlerin karşı karşıya kaldığı sorunlarından çok farklıydı.

Dina ve ben bir süre havadan sudan konuştuk. Bana en sevdiği televizyon dizilerindeki karakterlerin başlarına gelenleri anlattı ama ben hiç televizyon izlemediğim ve haliyle ekleyecek bir kelimem dahi olmadığı için çoğunlukla onu dinlemekle yetindim. Yeni evinin arkasına yaptığı küçük bahçeden, tek büyüyen sebzenin salatalık olduğundan bahsettik. Bahçe işleriyle ilgilenmediğim ve en kolay yetiştirilen sebzelerin bakımını dahi yapmayı bilmediğimden, yine çoğunlukla anlattıklarını dinledim. Alışveriş yapmayı sevdiği mağazalardan, otuz dolarlık bir kazağı dokuz dolara aldığından bahsetti. Oysa ben Victor'un bana verdiği para sayesinde indirimli satışları hemen hemen hiç takip etmiyor, böyle bir zorunluluk da hissetmiyordum.

Dina yarım saat boyunca bana birbiriyle tamamen alakasız bir sürü şey anlatırken, her mevzuda ortak tek bir konuya değindiğini fark ettim: Arizona.

"Arizona'dayken, uykuya dalmadan önce o diziyi her gece izlerdim. Pencerenin kenarında bir televizyon koltuğum vardı. Camı her zaman açık bırakırdım ve dizimi izlerken sıcak hava içeri dolardı," diye özlemle konuşmuş, "Arizona'da bahçeyle pek ilgilenmezdim," diye bir açıklamada bulunmuş ve "Arizona'dayken her

hafta ikinci el mağazaları gezip çok iyi indirimler yakalardım," gibi laflar etmişti.

Son Arizona deyişinde kendimi ona kaçınılmaz soruyu sorarken buldum.

"Evini özlüyor musun, Dina?"

Belli belirsiz gülümsedi, gazoz şişesini sehpanın ucuna koydu.

"Özlüyorum, Sarai. Hem de çok özlüyorum."

İç çekip bana baktı ve elini uzatıp, minderin üzerinde kıvırıp öteki bacağımın altına koyduğum dizimin üstüne koydu.

"Tucson'a geri dönmek istiyorum," dedi. "Hatta karavan parkına. Orayı özlüyorum. Geceleri havlayan lanet köpekleri, sokakta koşturup başımı ağrıtan çocukları... Evime gitmek istiyorum, Sarai." Dizime hafifçe vurup elini çekti, kederli ama gülen gözlerle bana baktı.

"Dina... orası tekin değil ama." Kanepeden kalktım. "Geri dönmen mümkün değil. Burada neler olduğuna bir bak. Bu odada benimle oturup konuşuyor olmanın sebebini düşün. Eğer geri dönersen, seni bulmak isteyenlerin ilk bakacakları yerde yaşıyor olursun."

Gülümsemesi bütün yüzünü ısıttı.

Beni teselli edecekmiş gibi, "Ah tatlım, öyle şeyleri aklıma taktığımı mı sanıyorsun?" diye sordu. İlk başlarda bunu ben de dikkate aldım tabii ama sebebi daha ziyade sendin. Fakat anla beni, artık yapamıyorum. Bir

yerden başka bir yere taşınmak, yaşadığım evin önünde sürekli beni gözetleyen tuhaf adamların olması bana zor geliyor. Victor'un ve senin bana gösterdiğiniz bu cömertliğe minnettarım. Fakat kendi evime dönmek ve hayatımın geri kalanını eskiden olduğu gibi sade bir şekilde sürdürmek istiyorum."

Bu sözler kalbime bir ağırlık çökmesine neden oldu.

"Ama bu çok tehlikeli. Başına bir şey gelmesini istemediğimi biliyorsun."

"Başıma hiçbir şey gelmeyecek, benim tatlı kızım," dedi gülümsemesi genişlerken. Elini kaldırıp ince, pembe bluzunun üzerinden göğsünü, kalbinin olduğu yeri okşadı. "Beni öldürecek bir şey varsa, o da kalbim. Bunu biliyorsun." Dişlerini göstererek gülümsedi ve dizime tekrar hafifçe vurdu. "Üstelik, pompalı tüfek kullanmayı da biliyorum, unuttun mu? Evime giren olursa, kafasını uçurmaktan hiç çekinmem."

Bu konuda ısrarcı olmayı istememe rağmen, gülümsemesine gülümsemeyle karşılık vermekten kendimi alamadım.

Dina, "Bana bir konuda söz vermeni istiyorum," dedi ellerimi tutarak. "Ve söz derken gerçek bir sözden bahsediyorum. Eğer sözünü tutmazsan... bunu hiç öğrenemesem bile, sözünü tutmadığın için suçluluk hissetmen gerekir çünkü bu benim için çok önemli," dedi.

Bu sözleri beni biraz korkutmuştu ama başımı sallayarak kabul ettiğimi gösterdim.

"Ne hakkında, Dina?"

Söyleyeceği kelimelere vurgu yaparcasına parmaklarıyla parmaklarımı sıktı.

"Tucson'a geri döndüğümde, beni koruması veya takip etmesi için kimseyi göndermeyeceğine söz ver. Hiç kimseyi. Bunu yapmanı istemiyorum. Söz mü?"

İlk başta direkt hayır demek istedim, hatta başımı bile, itiraz edercesine, sağa sola sallamaya başlamıştım ama Dina ellerimi daha da sıktı ve gözlerini gözlerime kilitledi, yüzündeki ifade öyle yoğundu ki, bu sözün onun için ne kadar önemli olduğunu o an daha iyi anladım. Dina'ya yalan söyleyip hayır demeyi çok istememe rağmen, onu takip etmesi için hiç kimseyi göndermeyecektim... bunu yapamazdım. Bu onun isteğiydi ve ben her şeyi ona borçluydum. Haliyle benim için ne kadar zor olursa olsun, vereceğim söze sadık kalacaktım.

Bu konuşmadan sonra gitme vakti geldi ve Dina kendisini havalimanına götürecek taksiye binerken ona el salladım. Bunun onu sön görüşüm olabileceğini hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Aracın açık penceresinden, "Seni seviyorum, tatlı kızım," diye seslendi bana ve uzun kemikli parmaklarını Boston'un serin havasında salladı.

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırıp ona art arda öpücük yolladım, gözyaşlarımı sildim ve Dina'yı üzmemek için var gücümle yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalıştım. Mutluluğu fazlasıyla hak ediyordu

ve ona benim için endişelenecek başka bir sebep daha sunmak istemiyordum.

* * *

James'le birlikte toplantı odasında bekleyen Victor'a, "Niklas'ı gördün mü?" diye sordum. Birlikte masanın üstüne yayılmış fotoğrafları ve dosyaları inceliyorlardı.

Dina'nın bir saat erken gitmesine izin verdiğim için hâlâ üzgündüm.

Victor başını kaldırıp bana baktı.

"Niklas gitti, Izabel," dedi düşünceli bir sesle ve başını tekrar eğdi. "Ama şimdi onun için endişelenmene gerek..."

"Anlamadım?" dedim ve odanın içine doğru ilerleyip masanın kenarında durdum. "Victor, bunu nasıl söylersin? Onunla konuşmayı denemedin mi?"

Masanın öteki ucundan bakışlarını bana dikti.

"Doğru zaman geldiğinde konuşacağım," dedi.

James kısa bir süre bize bakıp daha sonra önündeki fotoğraflarla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Suçlayıcı bir sesle, "Doğru zaman ne zaman peki?" diye sordum. "Şimdi de gayet uygundu."

"Niklas'ın bir süre kendisiyle baş başa kalması lazım," diye diretince son sözünün ağzından çıkmasına fırsat vermeden elimi masaya vurdum ve öfkeyle "Lanet olsun böyle işe!" dedim.

Victor hızlı bir hareketle masadan kalkıp elinde tuttuğu sayfayı yere bıraktı. Sandalyesi o ayağa kalkerken yere sürtünerek biraz geriye gitti.

James resmen taş kesilmişti ve endişeli gözlerle bize bakıyordu.

Victor emreden bir ses tonuyla, "Woodard, bizi yalnız bırak," dedi.

James hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırarak kapıya doğru yürüdü.

Karnıma, sinirlerimin iyice altüst olmasına sebep ağrılar saplanmaya başladı. Victor'un bu sefer bana çok kızdığını anlamıştım ama Niklas'm göğüs germek zorunda kaldığı sıkıntıları da çok daha derinden hissediyordum. Victor'un aralarındaki bu mevzunun derhâl hallolması için hiçbir çaba harcamamasına mantıklı bir gerekçe bulamıyordum.

"Benim hakkımda bunları mı düşünüyorsun?" diye sordu, sinirliydi ama aynı zamanda bu ihtimal onu yaralamış gibiydi. Bir eliyle masayı gösterip, "Sence bu dosyalar ve fotoğraflar benim için kardeşimden daha mı kıymetli? Bana bak ve..." İşaret ve orta parmağıyla gözlerini işaret etti. "Şu anda hissettiklerin yüzünden böyle düşündüğünü söyle. Bunu duymam gerek."

Gergin bir halde yutkunup başımı sallamaya başladım. Onu bu vaziyette çok az görmüştüm ve o an, çizgiyi aştığımın, onu incittiğimin farkına vardım.

Ona bunları hissettirdiğim için kendimi berbat hissediyordum.

"Özür dilerim... ben sadece..."

Uzun bir iç çekişle birlikte Victor'un omuzları çöktü. Başını tekrar masaya doğru çevirdi ama masanın üzerine yığılmış şeylere bakmadı. Sandalyesine yığılıp kamburunu çıkararak oturdu.

Daha sakin bir sesle ama bana bakmadan, "Izabel," dedi. "Bunun en nihayetinde ortaya çıkması gerektiğini ben de biliyordum. Son altı yıldır, kardeşimin yüzüne bakıp da yaptığımdan dolayı kendimi rezil gibi hissetmediğim tek bir anım bile olmadı. Niklas belki de beni hiç affetmeyecek ama beni *anlayacaktır*."

Büyük masanın yanından ona doğru yürüdüm.

"Üstelik bir zamanlar seni öldürmeye çalıştığını da unutmuş gibisin," dedi.

"Hiçbir zaman unutmadım," dedim. "Unutacağımı da düşünmüyorum."

Victor, "İşte... unutmadın, affetmedin ama *anlıyorsun*," dedi.

Bunu beklemiyordum, o yüzden bu sözüne hemen karşılık veremedim.

Sonunda, "Suçluluk duyuyorum," dedim, hâlâ bir şekilde itiraf ihtiyacı hissederek. Çünkü suçluluk olanca ağırlığıyla omuzlarıma çökmüştü.

Arkamı Victor'un önündeki masanın ucuna verip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Sertçe, "Neden?" diye sordu. "Neden suçluluk duyuyorsun? Eğer bunun sebebi senin hayatta olman ama Claire'ın ölmüş olması ise sen de-"

"Ben de ne?" diye sözünü kesip karşı çıktım. "Vicdan sahibiyim diye, aptal ve zayıf biri mi oluyorum? Safın teki miyim? Aşırı duygusal mı yaklaşıyorum? *Çekinme,* Victor..." İşaret ve orta parmağımla *gözlerimi* işaret ettim. "Hakkımda ne düşündüğünü söyle."

Victor bakışlarını benden kaçırdı.

"Bence kocaman bir yüreğin var," deyince sert ve savunmacı tavrım aniden altüst oldu. "Ve tam da bu yüzden seni sürekli korumam, kollamam gerektiğini düşünüyorum. Sebebi yeteneksiz olman ya da sana inanmamam değil, ama yüreğinin yolunda engel teşkil etmesi. Eğer yeryüzünde yüreğinle hareket edemeyeceğin bir meslek varsa..." Eliyle sert bir şekilde yeri gösterdi ve "O da *bu,*" dedi.

Kısa bir süre sessiz kalıp kurduğu bu cümlenin içime sinmesini bekledim.

Derken aklıma bir şey geldi ama bunu ona söylemek, Victor'u Niklas'la aralarında geçenler yüzünden suçlamaktan bile zordu. Gelgelelim gerçekte neler hissettiğimi içimde tutmam bu saatten sonra mümkün değildi.

Bu yüzden pat diye, "Eğer Nora'ya daha çok benzeseydim, her şey daha iyi olurdu, değil mi?" dedim. Ses tonum iğneleyici ve suçlayıcı çıkmasın diye

elimden geleni yapmıştım çünkü böyle olmak gibi bir niyetim yoktu.

Bana uzun uzun baktı fakat herhangi bir karşılık vermedi.

"Profesyonel ve duygusal anlamda, evet," diye dürüst bir şekilde cevapladı sonra. "Fakat bu ikisi haricinde başka bir sebebin olmayacağını söylemeliyim. Eğer Nora gibi biriyle çalışmak isteseydim, burada sana yer olmazdı. Ben onun gibi değilim çünkü. Oyun falan oynamam. Bu yüzden... lütfen bana, o kadının vahşi cazibesine kapılacağıma ya da yoldan çıkacağıma dair herhangi bir suçlama yöneltme."

"Böyle bir şey aklıma bile gelmedi," dedim. "Gerçekten. Mesele bu değil zaten."

Masaya, karşısına oturdum ve siyah, dar taytımın sardığı bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Victor sandalyesini çekip bacaklarımın arasına yaklaştı ve kollarımı bacaklarımın üstüne koyup ellerini belime sardı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Hafifçe bronzlaşmış kollarındaki kasların üzerinden geçen damarlar yine göz alıcıydı.

Parmaklarımı kısa, kumral saçlarında gezdirdim.

Suçlamaktan ziyade endişe ve merakla, "Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun, Victor?" diye sordum. "Profesyonellik ve duygusallık açısından değerlendirdiğinde... kendimi geliştirmeye ihtiyacımın olmadığı bir özelliğim yok mu sence?"

Victor iç çekti.

"Sağduyuna güveniyorum, Izabel. Başkaları söz konusu olduğunda bir insan sarrafı kesildiğini görüyorum. Tabiatın gereği, bir insanın içindekini genelde benden bile önce görebiliyorsun. Fakat sinirlendiğinde veya intikam almak istediğinde sana güvenemiyorum. Ani kararlar verme eğilimindesin, plan yapmadan tehlikenin içine atlıyorsun. Los Angeles'ı ve Arthur Hamburg'u hatırla. Öte yandan, sakin olduğunda, öfke ve intikamla hareket etmediğinde, son derece akıllı davranıyorsun. O zaman da sana tam anlamıyla güvenebileceğimi hissediyorum."

Gözlerimle ona teşekkür ettim.

Uzunca bir süre sessizce oturduk, sonra yumuşak bir sesle, "Peki, Niklas geri dönmezse ne olacak?" diye sordum.

"Geri dönecektir," diye cevap verdi vermesine ama bu varsayımından istediği ölçüde tatmin olmadığını ses tonundan anladım. "O benim kardeşim," diye devam etti ardından. "Belki bir süre benden nefret edecek, hatta beni öldürmek isteyecektir ama her zaman kardeşim olarak kalacak. Onun için her şeyi yaparım ve o da bunu iyi biliyor."

Bir süre bekleyip bu gerçeği sindirebilmek için kendime zaman tanıdım. Victor sevdiği bir değil, iki insan yüzünden, duygusal açıdan bir açmaz yaşıyordu. Buna dayanması, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş, duyguları ve korkuları yokmuş gibi hareket etmesi beni çok etkilemişti. Öte yandan Victor

neredeyse her zaman soğuk, planlı programlı, mesafeli bir adamdı. Onu benim kadar tanımayan biri, Victor'un Fredrik'e benzediğini düşünebilirdi ama Victor'un sırtında hepimizden fazla yük taşıdığı bir gerçekti. Bana ve Niklas'a karşı sorumluluk hissediyordu. İnsan iki kişi arasında seçim yapmak zorunda kaldığında, hangisini tercih ederse etsin, acı veren sonuçlarla karşılaşıyordu.

Eğilip başını öptüm.

"Senden şüphelendiğim için özür dilerim," dedim. "Dina'yı ölüme terk edeceğini ciddi ciddi düşünmüştüm. Sana inanmadığım için de özür dilerim." Sırrını Nora'ya itiraf ettiğinden beri, bunu ona söylemek istiyordum ama utanç ve suçluluk duygularım bana engel olmuştu.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Sana yalan söyleyemem," dedi. "Niklas'a Claire'la ilgili yalan söyleyemediğim gibi. İşin aslı Claire'ın ölmesine müsaade ettim denebilir."

Başımı salladım. Çünkü anlıyordum. Benimle Niklas arasında bir seçimdi bu ve hiçbir zaman da kolay bir seçim olmayacaktı.

"Biliyorum," dedim ve ellerimi saçlarından çektim.

Victor uzun parmaklarını bacaklarımın arasında benim parmaklarıma dolayıp bir elini kaldırarak eklerimi öptü.

"Dorian'a ne yapacaksın peki?"

Ayağa kalkıp yüzümü avuçlarının içine aldı ve yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına götürdü.

Uzun ve yumuşak bir öpücükle beni öptü, dudakları sıcacık, dili çok nazikti. Sonra, "Bu, Fredrik'in ondan neler öğrendiğine bağlı," dedi.

İçime rahatsız edici bir ürperti yayıldı.

"Fredrik'in onu sorgulamasına izin mi vereceksin yani?" diye sordum.

Victor bacaklarımın arasından çekilip masanın üstündeki fotoğrafları küçük bir yığın halinde toplamaya başladı.

Cevap verememesi de kendi içinde bir cevap niteliğindeydi.

Hareketlerini hiç değiştirmeden, masayı toplarken, "Nora'yı ne zaman öldüreceksin?" dedi.

"Sabah olmadan," dedim. "Onu bir kez daha görmeden önce her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Başını sallayarak beni onayladı.

"Onun söylediklerini düşündün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Elinde fotoğraflar ve dosyalarla çantasının olduğu tarafa yürüdü.

"Hiç mi?"

Bana baktı. "Düşündüm," dedi. "Ama etraflıca değerlendirmekten bahsediyorsan, hayır. İtiraf etmeli ki, cesurca bir hareketti ama kararlarını uygulamamaktan

ziyade, bunların sonuçlarını hesaplaması gerekirdi. Adamlarımdan birini öldürdü. Kardeşimi bana düşman etti. Bayan Gregory'yi ve diğer masum insanları kaçırdı ve onları bize karşı kullandı. Açıkçası epey vaktimi harcadı."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm, "Doğru," dedim. "Ama bu süreçte kendisini de ispatladı."

Victor bir an için bakışlarını kaldırıp çantasını iki klik sesi eşliğinde kapattı.

Şüphe dolu bir sesle, "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

Başımı sağa sola salladım. "Düşündüğün şeyi değil, hepimiz gibi, ben de onu burada istemiyorum ama denetim odasındayken, ona nasıl baktığını gördüm. Sanki onu daha yakından incelemek ister gibiydin."

Çantasını sapından tutup masadan kaldırırken, dudaklarında belli belirsiz, neredeyse görülmesi imkânsız bir tebessüm belirdi.

"Demek fark ettin?" dedi.

"Aynen öyle," diye yanıtladım omuzlarımı silkip sırıtarak.

Bana doğru yürürken, "Pekâlâ, cevabım hayır," dedi. "Başımıza yeterince dert oldu. Onu öldür ve bu iş bitsin."

Beni dudaklarımdan bir kez daha öptü ve kapıya doğru yürüdü.

Kapı girişinden, "Birkaç saate dönerim," dedi, ama tam dışarı çıkacakken durdu ve gözlerinde imalı bir bakışla, "Niklas'la kısa zaman içinde konuşacağım," dedi.

Bu kararını desteklediğimi gösterir bir şekilde gülümseyip başımı salladım ve ardından Victor odadan ayrıldı.

20. BÖLÜM

Izabel

Hücre katında, Victor'un hainleri alıkoymak ve diğer mahkûmları kilit altında tutmak için kullandığı sadece on hücre vardı. Hücreler A'dan J'ye kadar harflendirilmişti. Karmakarışık duygular içinde ve kederli bir şekilde C hücresine doğru yürüdüm. Dorian'ın Fredrik'le neler yaşayacağını düşünmek istemiyordum ama loş koridorun ve kapıları ardına kadar açık, bomboş A ve B hücrelerinin önünde geçerken, düşünebildiğim tek şey maalesef bu oldu. Dorian'ın hain olduğuna inanmak istemiyordum. Belki bizim düşmanımız değildi ve hiçbir zaman da böyle bir niyeti olmamıştı. Ama öte yandan, yalan söyleyip sahte gerekçeler öne sürerek bizimle çalıştı. Üstelik hükümete bizim hakkımızda bilgi sızdırmıştı ve bu bile Victor'un onu öldürmesi için yeterli bir sebepti.

Ağır çelik kapıya yaklaştım ve küçük pencereden içeriyi görebilmek için parmak uçlarıma basarak yükseldim.

Dorian metal bir karyolaya sırtını dayamış, yerde oturuyordu. Her iki omzunda da kanlı bandajlar sarılıydı. Üzerinde sadece koyu renkli kot pantolonu ve Rolex saati vardı. Bir kenara fırlatılmış botları, uzun bağcıklarıyla karo kaplı zeminde öylece duruyordu.

Parmağımın ucuyla pencereye hafifçe vurdum.

Dorian başını kaldırıp pencerenin arkasından muhtemelen bulanık görünen yüzüme bir saniye kadar baktıktan ve kim olduğumu ayırt etmeye çalıştıktan sonra dilinden, "Izabel?" kelimesi çıktı. Yaralı bedenini zorlukla doğrultup yüzünü acıyla buruşturarak derin bir nefes aldı ve güçlükle ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Kapının önünde eğilip yalnızca yiyecek tepsisini içeri sürmeye yetecek genişlikte olan metal sürgüyü çektim.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Berbat," dedi yüzünü buruşturarak ve yere oturdu. Açık bölmeden sadece mavi gözlerini ve alnını görebiliyordum.

"Üzgünüm," dedim. "Buraya gelip sana Tessa'nın iyi olduğunu söylemek istedim."

Bakışları biraz olsun canlandı ve neredeyse gözle görülür bir rahatlamayla üzerindeki tüm acı ve çaresizlik hissinden kurtulmuş gibi baktı.

"Aslında," diye devam ettim. "En başından beri iyiymiş. Nora ona hiç zarar vermemiş."

"Tessa... şimdi nerede?"

"James onu eve götürdü."

Dorian başını sallayarak onayladı.

"Teşekkür ederim, Izabel. Bana haber verdiğin için."

Ben de başımı sallayarak karşılık verdim.

Dakikalar kadar uzun gelen birkaç saniyeden sonra, kaçınılmaz konuyu açarak sessizliği bozdum.

"Victor'a gerçekleri anlattın mı? Önünde sonunda öğreneceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," dedi. "Ama ona gerçeği söyledim. Anlatacak çok şey var. Üstlerime hangi bilgileri verdiğim mesela... İşin aslı ondan hiçbir şey saklamıyordum. Sadece Victor bunları duymaya hazır değildi."

"O zaman ne diye itiraf ettin ki?" diye sordum. "Yani... sizin gibi adamların sevdikleri insanların hayatı söz konusu olsa bile, dilleri asla çözülmeyecek şekilde eğitildiklerini düşünürdüm. Kimliğinle ilgili bize yalan söylemen bir yana, Nora'ya ötmüş olman karakterindeki ciddi bir kırılmanın da işareti, Dorian. Kimliğini sadece bize değil, masum bir sivile de ifşa etmişsin üstelik. Bu da şartlar uygun olduğunda örgütü yüzüstü bırakacağını gösteriyor."

Dorian başını hayır dercesine salladı.

"Öyle göründüğünü biliyorum ama..." diye itiraz etti. "Victor'a söyledim. Nihayetinde kim olduğumu ona açıklayacaktım. Zaten buna iznim de vardı. Sadece... beklenenden daha önce yapmak zorunda kaldım."

"Peki böyle bir iznin olmasaydı, ne yapardın? Yine itiraf eder miydin?"

İç çekti.

"Hayır dersem bana inanır mısın?" diye sordu.

Bu aslında bir soru değildi.

"Peki ya Tessa?" diye üsteledim. "Ona anlatman sanki daha kolay olmuş."

"Evet, o da farklı bir zaaf," diye itiraf etti. "Mazur görülemez olduğunu ben de kabul ediyorum ama hainlik gibi affedilmez bir şey de değil. Bak, muhtemelen burada öleceğim. Bunun pekâlâ farkındayım. Yaptığım işin riski bu. Bunu kabul ediyor ve bundan korkmuyorum ama hain ilan edilip de ölmek istemem."

Kısa bir süre sustuktan sonra, "Keşke senin hain olmadığını düşündüğümü söyleyebilsem ama yaptığın şey... bilmiyorum... aksini düşünmemi zorlaştırıyor. Ama insan ve bir dost olarak bence eşsiz birisin."

"Teşekkür ederim."

Bir müddet bir şey söylemedi. Ardından, "O öldü mü?" diye sordu.

"Birazdan halledeceğim o işi."

Sinirli bir sesle, "Öldürmeden önce o sürtüğün omzuna bir mermi sık," dedi. "Hatta biraz dramatik hale getirip, bu da Dorian için falan dersin." Kendi esprisine güldü ama acısı sürdüğünden yüzünü buruşturdu ve dudaklarından bir tıslama sesi çıktı.

Ben de gülümsedim ve başını yere indirirken, gözlerinin kapıdan uzaklaşmasını seyrettim.

"Annen iyi mi? diye sordu.

"Evet, James onu aldığında, herkes gibi o da iyiydi."

"Çok boktan bir kırk sekiz saatti," dedi. "Sanırım Nora'nın istediği şu büyük itirafın ne olduğunu ve bunu kimden istediğini bana söylemezsin?"

Başımı sağa sola sallayıp, "Hayır," dedim.

"Anlaşılabilir," dedi. Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından, "Bu da Gustavsson'un nihayet ortaya çıktığı anlamına geliyor," diye ekledi.

"Evet." Tüm söyleyebileceğim buydu, Fredrik ve onunla ilgili diğer şeyleri anlatacak gücüm yoktu.

Koridordan ayak sesleri geldi. Muhtemelen birden fazla kişiye aitti. Tedirgin bir şekilde yutkunup kapıdaki sürgüden Dorian'ın gözlerine baktım. Biliyordu. Başını salladı ve nefes verirken güldü.

"Bana hep işkence yapmak istemişti," dedi. "Galiba benimle ilgili erotik fantezileri filan var, bana karşı koyamıyor."

Çömeldiğim yerden kalktım, uzun süre aynı pozisyondan kalmaktan kasılan ve ağrıyan bacaklarıma

yüzümü buruşturarak baktım. Dorian kapının üzerindeki pencerenin arkasından tekrar bana baktı.

Fredrik ve Victor koridorun sonundaki köşeden döndüler; uzun boylu, ürkütücü, iki adam, beyaz renkli, loş duvarın ve zeminin tam aksine koyu renk takım elbise giymişti. Yargıç ve cellatlardı. Duyguları yoktu. Merhametsizlerdi.

Tekrar Dorian'a baktım.

"Başıma ne gelirse gelsin," dedi. "Bana bir iyilik yap ve Tessa'nın bütün parayı almasını sağla. Kiralık kasanın anahtarı ve onun almasını istediğim öteki şeyler, sol botumun topuğunda gizli. Tessa'ya onu sevdiğimi ve her şeyi berbat ettiğim için üzgün olduğumu söyler misin?"

"Söylerim," dedim.

Dorian'ın yanından ayrılıp koridorun ortasına yaklaşmakta olan Victor'la Fredrik'in yanına gittim.

Fredrik'in tam önünde durup, "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Benden uzak durmasından rahatsızdım. Eğer onu konuşmaya zorlamazsam, benimle hiç konuşmayacağını, Dorian'ı sorguladıktan sonra yanımızdan ayrılacağını ve onu aylarca göremeyeceğimi biliyordum.

Fredrik yanımdan geçip gitmek istedi ama yolunu kestim.

Victor, "Izabel," dedi. "Yapmamız gereken önemli işler var."

"Biliyorum ama sadece birkaç dakika sürer," dedim ve yalvaran gözlerle Victor'a baktım.

Bana içten içe izin vermek istemese de bunu yaptı ve Dorian'ın hücresinin bulunduğu tarafa yürüyerek yanımızdan uzaklaştı. Fredrik'le baş başa kalmıştık. Hücre kapısını açan anahtarların şıngırtısını ve Victor içeri girdikten sonra kapanan kapının sesini duydum.

Fredrik, "Vaktim yok," dedi.

"Yarat o zaman. Bana iki dakika ver. Senden sadece bunu istiyorum. Lütfen."

Yüzüme baktı, siyah saçlarının çevrelediği koyu mavi gözleri öfkeyle beni delip geçiyordu.

"İki dakika çok fazla."

"Hayır değil," diye üsteledim.

Beni atlatmaya çalıştı ama onu kolundan yakaladım, ceketinin kumaşını parmaklarımın arasına geçirdim. Bana bakmak için başını çevirdi, yüz ifadesi daha karanlık bir hal aldı ve dişlerini gıcırdattı.

Nihayet benliğimin diğer yarısı, bu pislik heriften nefret eden taraf üstün geldi ve bir zamanlar kardeşim saydığım bu adamla samimi bir konuşma yapmak yerine, ona haddini bildirmeyi seçtim.

Sözcükleri âdeta dişlerimin arasından tükürerek, "Adi herifin tekisin!" dedim. "Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Senin yerinde olsam, ben de aynı şeyleri hissederdim. Fakat ben, bana değer veren insanları kendimden böyle uzaklaştırmazdım." Beni itekleyip

yürümeye koyuldu. Söyleyeceklerimi umursamıyor, beni görmezden gelmek istiyordu ama tekrar önüne dikilip iki elimi göğsüne bastırdım. Sarsılması güç bedenini itekledim ama yerinden kıpırdamadı bile.

Alaylı bir şekilde, "Ne istiyorsan yap," dedim. "Artık önemli değil. Beni böyle dışlayacaksan dışla ama şuradan içeri girip... işini yapmadan önce söyleyeceklerimi dinle."

Fredrik çantasını sıkı sıkıya kavramış, bana bakarak karşımda duruyordu.

"Niklas, Nora Kessler'le birlikte odadayken, kadın ona bir şeyler söyledi. Niklas odadan çıktığından beri bu benim aklımı kurcalıyor. Nora'dan ne kadar nefret etsem de, haklı olduğunu inkâr edemem."

Parmağımı sertçe göğsüne bastırdım.

Sert bir dille suçlarcasına, "Hayatta kalmak için sevgiye ihtiyacın var, Fredrik," dedim. "O kadar karanlık, soğuk ve ürkütücüsün ki cehennem ateşini bile söndürebilirsin ama yaşamak zorunda bırakıldığın hayat ve katlanmak zorunda olduğun korkunç şeyler yüzünden kalbi kırık, sevgiye herkesten çok ihtiyaç duyan bir yanın da var." Yüreğimden gelen bir kederle başımı salladım. "Sevgiye her şeyden çok ihtiyacın var çünkü yoksunluğunu hissettiğin şey tam olarak bu. Beni bir kenara ittin çünkü senin için bir anlam ifade ediyorum. Çünkü buradaki herkesten önce beni ailenin bir parçası olarak kabul ettin. Benimle yüzleşmek istemedin çünkü sevgi seni defalarca yakıp yıktı."

Gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmadım. İçimdeki öfkenin dineceği yoktu. Fredrik'in soğuk ve duygusuz yüzünde ise hiçbir değişiklik olmadı.

"Hayatta kalmak için hepimizin bir şeylere ihtiyacı var, Fredrik. Victor'un kontrolü elinde tutması gerekiyor, James kabul görmeye ihtiyaç duyuyor, Dorian'ın kendisiyle barışık olmaya ihtiyacı var. Ben de... pek çok şeye ihtiyaç duyuyorum ama en çok neye olduğunu hâlâ anlamış değilim. Oysa sen... Senin sevgiye ihtiyacın var ve bunu sonsuza dek ötelemen mümkün değil. Yaradılışında bu yok çünkü."

Bir adım geriye çekilip bir saniye kadar ona baktım. İnatçı yüzüne, koyu mavi gözlerine dikkat kesildim. Ama bakışlarında hiçbir ipucu yoktu. O kadar kızgındım ki! Bir şeyler söylemesini, benimle tartışmasını, yanıldığımı iddia etmesini istiyordum. Aptal ve toy olduğumu, onun neler hissettiğini, ne tür sıkıntılara katlandığını muhtemelen bilemeyeceğimi söylemesini istiyordum.

Ama tek kelime etmedi.

Yüzümde üzgün bir ifadeyle, teslim olmuşçasına başımı salladım ve elimle Dorian'ın hücresini gösterdim.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedim, topuklarımın üstünde geri dönüp yanından ayrıldım.

Uzun koridor boyunca yürürken, arkamı dönüp bakmadım ama Fredrik'in en azından ben koridorun sonundaki köşeyi dönene kadar aynı noktada durduğunu hissettim.

Bize neler oluyordu böyle? Hepimize?

Niklas hiçbir yerde yoktu. Ona telefonla ulaşmaya çalışmış, Boston civarında arabayla dolaşıp sevdiği barlara bakmıştım ama boşuna. Niklas bulunmak istemiyordu anlaşılan. Telaşlanmaktan ve bu durumun daha ne kadar süreceğini düşünmekten kendimi alamadım. Ya hiç ortaya çıkmazsa ne olacaktı? Ya Victor'un yaptığı şeyin sebebini anlayamazsa ve birbirlerine düşman olurlarsa?

Böyle olamazdı, olmamalıydı.

Dorian zaten şimdiye muhtemelen ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Fredrik böyle giderse kendi yıkımına sebep olacak bir ümitsizliğin pençesindeydi. Örgütümüz, yani *ailemiz,* Nora Kessler'in yaptıklarından veya açıkça oynadığı oyundan sağ salim çıkabilecek miydi?

Bunun olmayacağını düşünmeye başlıyordum.

21. BÖLÜM

Izabel

Elimde silahım, Nora'nın iki gündür tutulduğu odanın kapısını açtım.

Oturduğu sandalyeden başını kaldırıp bana baktı.

Başımla arka tarafı göstererek, "Gidiyoruz," dedim.

Üzerinde deri pantolonu, kan revan içinde kalmış yüzü ve sarı saçlarıyla yerinden kalkarken merakla, "Nereye?" diye sordu.

Sakin bir sesle, "Nereye olduğunu biliyorsun," dedim.

Nora yalın ayak önümden yürüdü, yüksek topuklu ayakkabıları yerde duruyordu. Sırtındaki ve Fredrik'in yaraladığı yerlerdeki ağrı nüksedince yüzünü ekşitti ve hareket edip etmemekte tereddüt etti.

"Neden beni hemen burada öldürmüyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedim, onu kışkırtmanın bir önemi yoktu ama gerçek şu ki, onu öldürmeden önce kendisine söylemek istediğim ama başka kimsenin duymaması gereken birkaç şey vardı.

Nora önümde, ben de elimde silahım onun arkasında yavaş ve kararlı adımlarla koridorda yürüdük. Onu binanın karanlık ve sessiz arka tarafına çıkardım.

Çöp konteynerinin yanını göstererek, "Dizlerinin üstüne çök," dedim.

Nora ne bir soru sordu, ne itiraz etti, ne de en ufak bir korku belirtisi gösterdi, sadece sırtını bana dönerek dizlerinin üstüne çöktü.

Bir iki adım geri çekilip silahı kafasının arkasına doğrulttum. "Neden hayatın için yalvarmadığını sorardım ama cevabı zaten biliyorum," dedim.

Önündeki duvara bakarak, "Neymiş cevabı?" diye sordu.

"Sen hayatın için pazarlık yapmazsın."

İşaret parmağımla tetiği kavradım.

"Haklısın," diyerek beni doğruladı.

Okyanustan ve karayolundan geçen arabalardan gelen sesler belli belirsizdi ve bunun dışında etrafta hiç ses yoktu. Konteynerin pis kokusu havayı ağırlaştırıyor, uzaktaki sokak lambasından gelen ışık sadece kapalı otoparkın girişini aydınlatıyordu. Bulunduğumuz yerde sadece ay ışığı vardı ve o da Nora'nın omuzlarını ve sırtını, kurumuş, beyaz bir ot yığını gibi

örten sarı saçları haricinde karanlıktan kalan bedenine gölge düşürüyordu.

Uzunca bir süre onu neredeyse bakışlarını bana çevirmesine zorlarcasına, Nora'ya baktım çünkü onu infaz edeceksem, gözlerine bakacak cesareti de kendimde bulmam gerekiyordu. Fakat bulamadım. Bir insanın gözlerinin içine bakıp da canını alacak kadar cesur değildim. Silahsız bir kadın, bir binanın arka tarafında, bir çöp konteynerinin yanında diz çökmüştü. Bu görüntü peşimi sonsuza dek bırakmazdı.

Zaman geçiyordu, Nora başını çevirip arkasında duran bana bakana dek ne kadar geçtiğini anlamadım.

"İçimden bir ses beni öldürmekten korkmadığını söylüyor," dedi. "Neyi bekliyorsun acaba?"

Durdum. "Önce sana bir şey sormak istiyordum," dedim.

Belli belirsiz bir kahkaha attı.

Elini lakayıt bir şekilde sallayıp, "Ah, elbette," dedi. "Beynimi dağıtmadan önce sorularına cevap vermeye can atıyordum ben de zaten." Gülümseyerek bana baktıktan sonra yüzünü duvara çevirdi. "Haydi, ne istiyorsan sor ama benden tek bir cevap alabilirsin."

"Nasıl bir cevapmış bu?"

"Doğru cevap," dedi.

"Zaten istediğim de bu."

Yaralı parmağını, yan tarafında şöyle bir sallayarak, "O zaman sor bakalım," dedi.

Uzun, gergin bir süre tereddüt ettim. Soracağım soruyu ve Nora'nın doğru olduğunu iddia ettiği cevabın ne anlama gelebileceğini düşündüm.

"Sence Victor Faust gibi biri gerçekten âşık olabilir mi?"

Nora sanki sorum onun içindeki alaycılığı çıkarıp yerine merakı yerleştirmiş gibi sessizce bekledi. Yüzünü yeniden yana çevirince, ay ışığının karanlığında burnunu ve yanağını gördüm.

"Cesur bir soru," dedi. "Bence bu senin de cevabını epeydir bildiğin bir soru."

"Belki, ama ben senin yanıtını merak ediyorum doğrusu."

Yanlışımı düzeltircesine, "Yani, cevabımın ardındaki *sebebi* bilmek istediğini söylüyorsun?" dedi.

"Her neyse, söyle işte."

Gülümsediğini hissettim ama yüzünü tam göremiyordum. Nefret veya tatmin duygusu değil, sadece dürüstlük taşıdığını hissettim.

Sonra tekrar önündeki duvara baktı.

Düz bir sesle, "Herkes âşık olur, Izabel," dedi. "Sana aşık olan adamın gözlerinden de bunu anlayabiliyorum." Bu cevapla tatmin olmak isterdim ama olamadım çünkü bununla sınırlı kalmayacağını seziyordum. "Ama Victor Faust gibi bir adam," diye sürdürdü sözlerini sonra. "Sonsuza dek âşık kalmayacaktır. Fredrik'in karakterinde birinin aşk olmadan

yapamayacağı gibi, Victor'un karakterindeki kişiler de böyle yaşayamaz. Görevine ne kadar çok bağlanırsa ve onu ne kadar insancıl bir hale getirirsen, onu kırılma noktasına o kadar yaklaştırırsın."

"Bu ne anlama geliyor yani?" dedim. Silahı tutan elim titremeye başlamıştı. "Ne olursa olsun ilişkimizi bitireceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi. "Onu elinde tutmak ve sahip olduklarını korumak istiyorsan, kişisel hayatından, insanlığından geriye ne kaldıysa unutmak zorundasın. Dina Gregory'ye olan bağlılığın ve sevgin, liseli kız kıskançlığın ve vicdanın gibi... Victor'un seni sevmesi ve sana kol kanat germesi yeterli ama senin dışarıdan örgüte taşıdığın her şeyi hesaba katmaya ve seni korumaya devam etmeyecektir. Bunu yapamaz da zaten."

"Yapamayacağını nereden çıkardın?" diye sordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü süzülecekti ama buna müsaade edemezdim.

Nora başını çevirip tekrar bana baktı.

Kindar bir şekilde değil, dürüst bir dille, "Çünkü Victor bana benziyor," dedi. "Öyle ya da böyle, bildiği tek hayatın dengesini yeniden kurabilmek için ne gerekiyorsa onu yapacaktır."

Başımı sağa sola tekrar tekrar salladım. Ona inanmak istemiyor, işime devam edip bilakis bunları söylediği için onu vurmak istiyordum. Fakat yapamazdım. Henüz çok erkendi.

Boğazımdan aşağıya bir yumru iner gibi oldu.

O an bu gerçeğin aksini ispatlayacak her şeye sarılabileceğimi hissederek, "Fakat sen Claire'ı seviyordun," dedim. "Onun için her şeyi yapardın."

"Evet," diye itiraf etti. "*Yapardım*... bu yüzden hayatta olduğu her gün onu öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm."

Kalbim duracak gibi hissettim.

"Kız kardeşimi çok severdim," diye devam etti sözlerine. "Onu sağ bırakamayacağımı biliyordum yoksa sürekli onun için endişelenecektim ve bu da beni güçsüz kılacaktı."

"Onu öldürecek miydin yani?" Şaşırmıştım ama düşünüldüğünde pekâlâ Nora'lık bir durumdu bu. "Kendi kardeşini mi öldürecektin? Sana hiçbir zararı olmamış, senin nasıl bir şeyin içinde olduğunu bile bilmeyen, masum kız kardeşini mi?" Sözlerim şüphe ve tiksintiyle dökülüyordu dilimden.

"Evet. Victor onu öldürmemiş olsaydı, nihayetinde bunu ben yapacaktım ve evet, Victor onu öldürdüğü için kin güttüm ama o *benim* kız kardeşimdi ve onu *benim* öldürmem gerekirdi, Victor'un değil." Durakladı, ardından samimi bir dille konuşmaya devam etti. "İnsanın midesi kaldırmıyor, bunun farkındayım, Izabel. Anlayamayacağını da biliyorum ama benim senin gibi duygularım yok ve olaylara senin baktığın gibi bakmıyorum. Hiçbir zaman da senin gibi olamayacağım çünkü doğduğum andan itibaren farklı biriydim. Şu an olduğum kişi olmak, senin olduğun kişi

olmandan çok da farklı değil. Hepimizin affedilmesi imkânsız hataları var. Sanırım bu da benim en göze batan yanlışım."

Ağzım kupkuru olmuştu. Kalbim ya hızlı ya da yavaş çarpıyordu ama ritmi kesinlikle *normal* değildi, sanki olan bitene anlam veremiyordu. Victor tıpkı Nora'nın Claire'i öldürmeyi ciddi ciddi düşünmesi gibi, beni öldürmeyi mi düşünüyordu peki? Bir katil olarak sürdürdüğü hayatında engel teşkil ettiğim için benden gerçekten kurtulacak mıydı? Niklas'ı öldürebilir miydi? İçimden bir ses, Nora'nın aklını kaçırmış olduğunu ve Victor'un Nora'ya beni öldürmeyi düşünecek kadar benzeyemeyeceğini söylüyor ve ben de buna inanmak istiyordum. Bir seferinde beni Arizona'ya geri yollamıştı ve beni bir daha görmeye de niyeti yoktu ama... ama... bu süre zarfında beni hep gözetmişti.

Hayır! Nora'nın beni bu şekilde kandırmasına izin veremezdim. Bunu yapmayacaktım.

Dişlerimi sıkıp kendimi topladım.

Nora, karşısındaki insanı kışkırtma yeteneğinin, benimkinden veya tanıdığım herhangi birinden çok daha üstün olduğunu ispatlamıştı. İstediği insanı istediği şeye inandırabilir, en aklı başında insanın bile kendi kendisinden şüphe etmesini sağlayıp en zayıf iradeli insanı olağanüstü biri olduğuna ikna edebilirdi. Bunu nasıl yaptığını biliyordum, ilk elden tecrübe sahibi olmuştum ve aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Belki bana söylediği şeyler manipülasyon

taktiğinin bir parçası değildi ve tamamen kendi fikirlerinden ibaretti ama işimi şansa bırakmayacak, kalbimi dinleyecektim. Ve kalbimin bana söylediği şey... Nora'nın anlattıklarının kısmen doğru olduğuydu ve kişisel hayatımdan geriye ne kaldıysa kaybetmekten bahsettiği kısımda da haklı olduğuna inanıyordum.

"O bilmiyor..." dedim ama bunu neden söylediğimden emin değildim. Başının üzerinden duvara baktım; silahımın namlusu hâlâ ona doğrultulmuş halde fakat aklım başka yerdeydi.

Nora, "Neyi?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bir süre bekledim.

Dalgın bir sesle, "Sana itirafta bulunduğum sırada hoparlörlerin sesini kapattı. Javier'den bir bebeğimin... bir yerlerde yaşayan, altı veya yedi yaşlarında bir kızımın veya oğlumun olduğunu bilmiyor..."

"Saklı tutsan iyi edersin zaten." Sanırım bu, onun sırrımı saklayacağını kendince bana söyleyiş şekliydi.

Başımı eğip ona baktım, kıpırdamaması beni şaşırttı çünkü o kısa süreli dikkat dağınıklığında, Nora gibi yetenekli biri ayaklarımı yerden kesip silahımı elimden alacak kadar hızlı bir tepki gösterebilirdi.

Bunu fark edince, silahı daha da sıkı tuttum.

Nora tekrar duvara baktı, hazırdı ve onu öldürmemi bekliyordu. Korkmuyor, pişmanlık duymuyor, hayatını kurtarmak için en ufak bir çaba dahi göstermiyordu. Nora Kessler kaderini kabul etmişti.

"Sağduyuna güveniyorum, Izabel. Başkaları söz konusuysa, bir insan sarrafı olduğunu görüyorum."

Zihnimin içinde hapsolmuş gibiydim. Bakışlarım, silahımın namlusuyla Nora'nın başı arasında gidip geldi.

"Dürüstlük senin için ne kadar önemli?" diye sordum.

"İşim yalan söylemek değilse, yalan için bir sebebim olmaz. Niye sordun?"

Bu soruyu duymazdan gelerek, "O zaman yüzünü çevirip bana bak da gözlerini görebileyim ve bana örgütümüze neden girmek istediğini anlat," dedim.

Şaşkınlıkla gülümseyip başını salladı.

"Kendini aptal yerine koymadan önce belirteyim ki... Victor'u elinde tutmak için seni eğiteyim diye bu işten vazgeçmeyi düşünüyorsan, beni vurmalısın."

Tehditkâr bir hareketle silahı ona doğrulttum.

"Soruya cevap ver!" diye emrettim.

Meraklı gözleri, yüzümü inceledi ve sonra "Kendimi Victor Faust'a ve kalanınıza ispatlamak için pek çok sıkıntıya katlandım. Sevdiğiniz insanları öldürebilir ya da onlara zarar verebilirdim ama bunu yapmadım. Hiçbir zaman da böyle bir niyetim olmadı. Sizleri en az bir karanlık sırrınızı ifşa etmeye zorlayarak her birinize tahminlerimin de ötesinde zarar vermiş olabilirim ama yaptığınız şeyler, birbirinizden sakladıklarınız yüzünden hiçbiriniz *beni* suçlayamazsınız. Bunlar sizin hatalarınız, benim değil," dedi. Yüzünü

buruşturup olduğu yerde biraz sallandı. "Fakat soruna cevap vermek gerekirse, bu Birlik'in bir parçası olmak istiyorum çünkü SC-4'ten ayrıldıktan sonra ait olduğum tek yeri de kaybettim. Dışarıdaki hayata katılamam, topluma karışamam, normal bir insan gibi iş bulup arkadaş edinemem, âşık olamam. Olmam. Olmayacağım da. Tarikat'a da geri dönemem çünkü ortadan kaybolduğum için beni öldürürler. Solis'i öldürmekten bahsetmiyorum bile..."

Nihayet dizüstü daha fazla duramayacağı için kendini yere attı. "Kelimenin tam anlamıyla bu iş için doğdum. Bildiğim tek şey bu. Söylemem gerekenler bu kadar," dedi.

Ona inanmıştım. Ne kadar içten pazarlıklı olursa olsun, gerçekler insanı yanıltmazdı.

"O zaman neden kendini öldürmüyorsun?" diye sordum. "Ölümden korkmuyorsan ve başka bir hayat da süremeyeceksen, bu hayata neden son vermiyorsun ki?"

"Çünkü intihar korkakların çıkış yoludur."

Başımı sallayıp onayladım ve bu konuyu kapattım.

Düşünceli bir ifadeyle başımı geriye atarak ona meydan okurcasına baktım ve "İyi de, bizi öldürmekten seni alıkoyan neydi peki? Zaten vicdanın da yok," dedim.

"Tamamen işle ilgili, Izabel," diye hemen cevap verdi. "Ben sadık biriyim. Üstlerimin söylediklerini yerine getirmek benim kanımda var. Sorgulamadan,

başkalarıyla yarışmadan işimi yaparım ve hakkını vermek isterim. Eğer seni öldürmek isteseydim, beni buraya getirdiğinde bunu yapardım. Dakikalar önce, düşünceler içinde kaybolup sırrından Victor'a *bahsetmemeye* karar verirken seni öldürebilirdim. Bu arada muhtemelen bu gece onunla yatağa girdiğinde her şeyi itiraf edeceksin." Böyle şeyleri nereden *biliyordu* bu kadın? "Eğer seni öldürmek isteseydim, bu geceyi planlamak için altı yılımı vermezdim. Peşinize düştüğümde, sizi teker teker öldürürdüm."

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden, "Peki ya Claire?" diye sordum. "Seni tehlikeye attı. Onu seviyordun. Onu öldürecektin. Onun yüzünden bildiğin tek yuvayı da terk ettin ve her şeyi riske attın. Bunun tekrar olmayacağını nasıl söyleyebiliyorsun?"

Hiç düşünmeden, "Çünkü benim gibi insanlar sadece bir kez severler," dedi. "Bizim için bu tecrübe bir çocuğun sıcak tencereye dokunmasına benzer."

Bir süre hiçbir şey söylemedim.

"Öte yandan, sakin olduğunda, öfke ve intikamla hareket etmediğinde, akıllı davranıyorsun. O zaman sana tam anlamıyla güveniyorum."

"Beni eğiteceğini söylemiştin."

Nora başını sallayıp onayladı.

"Evet, söyledim."

"O zaman neden sadece..."

Sözümü kesti. "Eğer bir adama olan aşkın, öğrenme ihtiyacını zorunlu kılmıyorsa, eğitirim," dedi. "Çünkü bunun bir kızın, erkek arkadaşını elinde tutmak için hamile kalmasından ya da bir adamın hamile bıraktığı için bir kadınla evlenmesinden hiçbir farkı yok ve gerçekten faydasız. Bu tür boş işlerle vakit harcayacak değilim."

"Öğrenmek istememin bir sebebi Victor," dedim. "Yalandan onun bu işin bir parçası olmadığını söylemeyeceğim ama *tek* sebebi Victor değil. Neredeyse her bakımdan senden farklıyım fakat bildiğimiz tek hayatın bu olması *bizim* benzer yanımız. Normal hayatın seyrinden çoktan uzaklaştım ve bir daha da dönebileceğimi sanmıyorum. *Bu* benim hayatım ve elimden geldiği kadar uzun bir süre bu hayatta kalmayı öğrenmek istiyorum. Victor'un beni gerektiği gibi eğitmeye pek vakti olmadı. Ya beni başka birine gönderdi." Krav Maga stüdyosundaki Spencer ve Jacquelyn'i hatırladım. "Ya da beni incitmek istemediğinden, bana nazik davrandı."

Nora gülümsedi. "Sana asla nazik davranmam," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Fakat öğrenmek istediğim tek şey, dövüşmek değil. Bana öğretebileceğin her şeyi öğrenmek istiyorum. Manipülasyon teknikleri, acıyı kontrol etme, her şeyi..."

Nora bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"İnsanları sevme yeteneğini kaybedip onları öldüremezsen, bunların hiçbirini gerçek manada öğrenemezsin ama elimden geldiğince seni eğitirim," dedi.

"Bir sorum daha var."

"Neymiş?"

"Sadece meraktan soruyorum," diye söze girdim. "Sana itirafta bulunduğumda... bana sempatik göründün. Niklas'a bile. Eğer bu kadar... duygusuz biriysen... neden anlattıklarımıza önem veriyormuş gibi göründün? Eğer duygularını bu kadar iyi kontrol ediyorsan, duygusuzsan, neden baban ve parmağınla ilgili alaylar senin bu kadar öfkelenmene sebep oldu?"

"Ben hâlâ *insanım*," dedi.

Bu sözünü ve konuştuğumuz her şeyi bir süre düşündüm ve sonra elimdeki silahı ona verdim.

Nora kısa bir süre bana baktı, sonra da kan lekeli parmaklarını silaha uzattı.

"Aramıza hoş geldin," dedim.

Onu orada öylece bırakıp içeri girerken, beni sırtımdan vurmamasının ya da kaçıp kaybolmamasının sebebi, tam da düşündüğüm gibi, sözünün eri olduğunun bir ispatıydı.

22. BÖLÜM

Izabel

Dört gün sonra...

İşlerin normal seyrinde devam ettiğini söyleyebilmeyi ben de çok isterdim ama bu gerçeğe hiç de uygun olmazdı. Niklas hâlâ ortalarda yoktu ve hiçbirimiz ondan ne haber almış ne de onu görmüştük. Başka bir ülkede ya da yakınlardaki bir barın arka tarafında yaşıyor olabilirdi, her iki ihtimal de akla yakındı. Cep telefonları artık çalmıyordu. Ya doğrudan telesekretere düşüyor ya da kullanıcının mesaj kutusunun mesaj alımına uygun olmadığı bilgisi geliyordu. İki gün önce onu aramayı bırakmıştım. Bulunmak istiyorsa, bizi haberdar edecekti elbet. Ama o gün gelene dek Niklas için endişelenmeyi sürdürecektim.

Fredrik'in onu uzun saatler boyunca sorgulamasının ardmdan Dorian'ın hayatta olmasına seviniyordum, ama hâlâ C hücresinde tutuluyordu ve muhtemelen

Victor ona ne yapacağına karar verene kadar orada kalacaktı. Fakat Fredrik'e göre, Dorian'ın Victor'a anlattığı her şey doğru gibiydi, bizden bir şey saklamamıştı. Öte yandan, Victor'un Dorian'ı sağ tutmak istemesinin, daha ziyade Amerikan İstihbaratı'yla ilgili olduğunu düşünüyordum. Çünkü Dorian'ın ölümüne pekâlâ tepki gösterebilirlerdi. Ancak Victor'un söylediğine göre Dorian'ın ajanlığının niteliği, ölmesi veya ifşa olması halinde, Birleşik Devletlerin onun hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia edebileceği türdendi.

Victor'u farklı bir karar almaktan alıkoyan asıl şey, Amerikan İstihbaratı'nın bizim hakkımızda bildikleriydi. Dorian her birimizi fişleyip bu bilgileri üstlerine veya adına her ne deniyorsa onlara ilettiğini itiraf etmişti çünkü. Konu bu tür meselelere geldiğinde, ben genellikle dışarıda kalıyordum. Victor bunlardan pek bahsetmiyordu. Belki de bahsediyordu ama ben Nora Kessler'le olan eğitimime kendimi fazlasıyla kaptırdığımdan, üzerinde çok durmuyordum.

Eğitime, Nora'yı içeri aldığım akşamın ertesi günü başladım. Her gün, her an, arkamı kollamak zorunda olduğumu hissediyordum. Bunun tek sebebi onun güvenilmez olması değildi. Eğitimin bir parçası olarak hiç beklenmedik anlarda üzerime saldırabiliyordu. Ara vermek diye bir şey yoktu. Nora beni zihinsel ya da fiziksel anlamda veya uygun gördüğü bir yöntemle her an sınayabilirdi. Bir yıldan uzun bir zaman önce Victor'la başladığım eğitimin bir benzeri ama ondan çok daha yoğunuydu. Aklımı o kadar çok karıştırıyordu

ki yüzüme karşı açıkça yalan mı söylüyor yoksa gerçeği mi anlatıyor bilemiyordum. Oysa bunu anlamam gerekiyordu. İçgüdülerime tamamen güvenip şartları düşünmeksizin tepki geliştirebilmeyi öğrenmeliydim. Nora gerçek tavsiyelerde bulunduğu nadir zamanlardan birinde, "Durmak ve düşünmek zorunda kalırsan, hapı yutarsın," demiş, "Bu 'tepki vermeden önce düşün' demekle aynı şey değil, düşünme *tarzını* değiştirmek ve *doğal* tepki vermek demek," diye eklemişti.

Eğitimin böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi. Üstelik bu daha başlangıçtı.

Bugünse Nora ilk toplantısı için masada bize katılıyordu.

Victor ne yaptığımı ona söylediğimde, Nora'nın bize katılması yönündeki kararımı onaylamamıştı. En azından ilk başta böyleydi. Victor'a bana güvendiğini söylediğini hatırlatmıştım ama derinlerde bir yerlerde bu hatırlatmaya ihtiyacı olmadığını da düşünüyordum. En azından benden Nora'nın hayatını bağışlamamı hiç beklemediğini biliyordum. Haliyle olanlar onu çok şaşırtmıştı. Aslında ben de epey şaşırmıştım. O gece Nora'yı ortadan kaldırmaya kararlıydım. *Ortadan kaldırmak*... Galiba Victor'a benzemeye başlıyordum. Gelgelelim son anda Nora'ya duyduğum nefretin yerine sezgilerimle hareket etmeyi tercih ettim.

Toplantı odasına girdim. İçeride Victor, James ve Fredrik vardı. Nora beş dakika içinde gelmezse geç kalacaktı. Victor'un yanma, her zamanki sandalyeme

doğru yürüdüm ve kendimden emin bir görüntü çizmeye çalıştım. Nora beklentilerimize karşılık vermezse, onun bize katılmasını isteyen ben olduğumdan faturanın bana kesileceğini biliyordum. Toplantıya geç kalmaksa hiç de iyi bir başlangıç değildi.

Odaya tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Tavandaki vantilatörlerden sızan yumuşak havayı bozan en ufak bir kıpırtı bile yoktu. James dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Fredrik iki elini masanın üzerine koymuş, derin düşüncelere dalmış, etkileyici bir dev misali kararlı bir şekilde oturuyordu. Victor sırtını sandalyeye dayamıştı, elleri dizlerinin üzerindeydi. Odadaki güç merkezi daima oydu ve daha önce onunla hiç karşılaşmamış biri bile bunu tek bir bakışta anlayabilirdi. Fredrik hariç diğer ikisinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyor ama onlara bakmaya cesaret edemiyordum.

Sonunda kapının öteki tarafında yere vurduğu duyulan topuklu ayakkabı sesleri koridorda yankılandı. Çok geçmeden kapı açıldı ve upuzun bacaklarıyla, sarı renkteki enfes saçlarıyla Nora toplantı odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Üzerinde siyah bir döpiyes vardı. Topukluları da siyahtı. Beyaz yakalı, zarif kıvrımlı gömleği ceketinden hafifçe dışarı çıkıyor, göğsünü kusursuz bir biçimde örtüyordu. Zevkli kelimesini Nora Kessler'in tercihleriyle bağdaştıracağım hiç aklıma gelmezdi ama kadının iyi bir giyim zevki olduğu an itibariyle su götürmezdi.

Yüksek sesle, "Tam zamanında geldin," dedim.

Nora sırtını dikleştirip ciddi bir ifadeyle James'in yanına oturdu.

Özür dileyen bir gülümsemeyle, elini cebine atarak bir cep telefonu çıkardı ve "Evet ama Niklas'ı buldum," dedi.

Nora cep telefonunu masanın üzerine koyup Victor'a doğru uzatırken, Victor ve ben birbirimize baktık. Victor telefona uzanıp gözlerini ekrana dikti ve kararmaya başlayan ekrana parmak ucuyla bir kez dokundu. Daha rahat görebilmek için ben de Victor'a doğru eğildim.

Nora, "Barlow's," dedi. "Görünüşe göre orada epey vakit geçiriyor ve bol bol içiyor." Niklas'ı loş ışıklı barda, önünde bir viski bardağıyla otururken gösteren birkaç fotoğrafa baktım. "Son birkaç geceyi farklı kızlarla geçirmiş. Barın yakınlarındaki bir otelde kalıyor."

Victor'a endişeli gözlerle bakıp, "Buraya sadece yarım saat uzakta," dedim.

James tam karşımdaki yerinden, "İçki ve kadınlar," dedi. "Bana pek de değişmiş gibi gelmiyor. Onun iyi olduğunu söylemekte bence bir sakınca yok."

Kaşlarımı çatarak James'e baktım.

"O iyi durumda falan değil," dedim.

Victor, "Ama iyi olacaktır," dedi ve telefonu Nora'ya doğru uzattı. Nora da telefonu masanın üzerinde bıraktı.

Fredrik hiçbir şey söylememişti.

Yüzümü Victor'a dönmek için sandalyeme rahatça yaslandım.

"Gidip onunla konuşmama izin verir misin?" dedim. "Sen onunla konuşabilesin diye, onu buraya getirmeye çalışabilirim."

Victor hayır dercesine başını salladı.

"Niklas meselesini daha sonra halletmeye çalışırız. Öncesinde konuşulması gereken başka bir şey var."

Victor ve Nora bir an için birbirlerine bakıp bu konu her ne ise daha önce bunu kendi aralarında konuştukları izlenimini verdiler. Birdenbire kendimi son derece huzursuz hissettim ama bu aynı zamanda ilgimi ve merakımı da çekmişti.

"Konu nedir?" diye sordum.

Victor derin bir nefes alıp hepimize teker teker baktı. Gözlerini bana dikti ve esrarengiz bir tavırla, "Yakında çok önemli bir görev ortaya çıkacak," dedi. "Gelecek yıl içinde değil çünkü senin buna hazırlanman, daha doğrusu Nora'nın buna hazırlanması epey sürecektir." Nora'ya kısa bir bakış attı.

Temkinli bir sesle, "Tamam," dedim. "Peki ama ne tür bir görevden bahsediyoruz?"

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Meksika'ya geri dönmeni istiyorum," dedi.

Şaşırmıştım. "Neden Meksika?" diye sordum ama asıl şaşırtıcı olan Victor'un bu kadar belirsiz davranmasıydı. "Oraya gitmek benim için sorun değil, Victor.

Bana görev verirsen, yerine getiririm. Meksika'dan korkmuyorum," dedim. Zaten oraya bir kez gitmiş, Javier'in iki kardeşini öldürüp çiftlik evindeki kızların bazılarını da serbest bırakmıştık. Görev umduğum gibi gitmemişti tabii. Bir zamanlar hapis tutulduğum o yerde, benimle birlikte yaşayan pek çok kız, biz oraya ulaşamadan satılmış ya da öldürülmüştü.

Victor bakışlarını bir an için benden kaçırdı.

"Ne oldu, Victor? Söylesene."

Bir kez daha herkesin, hatta bu sefer Fredrik'in bile gözlerinin üzerime çevrildiğini hissettim ama Victor'dan başkasına bakmadım.

"Bu görev birini öldürüp geri gelmekten daha fazlasını gerektiriyor," diye söze girdi. "Önümüzdeki birkaç ay Nora'yı bu konuda eğiteceksin."

Kaşlarımı sertçe çattım.

"Ben mi *onu* eğiteceğim?" Aklım başıma gelmeye ve bu görevin neyle ilgili olduğunu anlamaya başlamıştım ama boşlukları Victor'un doldurmasını bekledim.

Bana, "Sen içlerindeydin," dedi. "İşlerin nasıl yapıldığını biliyorsun. Her şeyi. Uyuşturucudan tut da silahların ve kızların alınıp satılmasına, kızlara yapılan muamelelere ve nasıl öldürdüklerine dair her şeyi... Nora kendisine verilen her görevi kesinlikle yerine getirebilir ama neyle karşılaşacağını tam anlamıyla bilmesi için onun da eğitilmesi gerek."

Sessiz ama özgüvenli bir şekilde oturan Nora'ya bakıp, "Bir dakika," diyerek sözünü kestim. "Ona *seks kölesi* olma eğitimi mi vereceğim?"

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, böyle bir görüntüyü zihnimde canlandıramıyordum.

James'in yüzü garip bir zevkle aydınlandı.

Victor, "Tam olarak değil," dedi. "Onunla bu konuyu uzun uzadıya konuştuk ve Nora'nın sadece rol yapmayıp kızlardan biri olmasının en iyi yöntem olduğuna karar verdik."

"Kızlardan biri olmak en iyisi," diye onayladı Nora.

Aklım daha da karışmıştı. Victor'a ve Nora'ya bakıp bir cevap aradım.

"Seks köleliği dâhil her rolü oynayabilirim ama bana belli işaretleri, perde arkasındakileri, en çok neye dikkat etmem gerektiğini ve kendimi öldürülmekten nasıl koruyacağımı göstermen gerek."

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti, başımı sağa sola salladım.

"Victor, oradaki durumun eskisi gibi olmadığını düşünüyorum. Javier öldü. Izel de öyle," dedim.

Victor, "Olabilir," dedi. "Ama bu, gidişatın çok fazla değiştiği anlamına gelmez. Javier'in altı kardeşinin olduğunu biliyoruz. İkisi hâlâ onun işlerini yürütüyor. Çiftlik evi hâlâ eski yerinde. Kızlar, uyuşturucu ve silah alışverişi sanki hiçbir şey olmamış gibi

devam da ediyor. Oradaki görevimizden iki ay geçtikten sonra toparlanıp işi tekrar yürütmeye başladılar."

Bu bilginin çoğuna zaten sahiptim ama neden tekrarlamak zorunda kaldığını şimdi anlıyordum.

Bembeyaz olmuş bir yüzle başımı yine sağa sola salladım, ellerim masanın üzerinde, öne doğru eğildim.

"İyi de niye? Niye geri dönüyoruz ki? Beni yanlış anlama, o şerefsizleri öldürmek ve kızları kurtarmak benim için tabii ki sorun değil ama..."

"Görevimiz bu değil, Izabel," dedi Victor.

Gözlerimi kırpıştırdım, biraz daha afallamıştım.

Nora ve Victor birbirlerini yine manalı bir ifadeyle baktılar.

Ardından Victor, "Nora o odada tutulduğu son gece, benimle bir şey paylaştı. Seninle ilgili emin olmak istediğim bir şey," dedi.

Beni aldatmadığını biliyordum ama bunun acısını içimde hissederek ona baktım.

Victor konuşmaya sürdürdü.

"Ayrıca Dorian'ı ilk kez gözaltına alıp konuşturduktan sonra, Nora'nın anlattıklarının daha fazla gerçeklik barındırdığı da belli oldu." Kısa bir süre sustuktan sonra, "Meksika görevi Vonnegut'ın kimliğini ortaya çıkaracak. Aramızda gerçek Vonnegut'ı gören tek kişi belki de sensin," dedi.

"NEEE?" Kulaklarıma inanamıyordum.

Victor başını salladıktan sonra konuşmaya yeltendi ama hemen araya girdim.

"Onu *sen* gördün," dedim. "Sen neden bahsediyorsun, Victor?"

"Birlik'in üyesi olduğum dönemde nadiren karşılaştığım ve beni ajan olarak kabul edip kıymet veren kişinin gerçek Vonnegut olmadığına inanmam için pek çok geçerli sebebim var. O adam bir tür yemdi. Gerçek şu ki, bugün bile faaliyet gösteren bu en eski ve en geniş örgütün arkasındaki gerçek kişinin kimliğini aslında kimse bilmiyor. Üstelik CIA veya FBI da buna dâhil. Bir kimliğe eriştiklerini her düşündüklerinde, yanlış yolda olduklarını görüyorlar."

Victor, Dorian'ın kendisine anlattığı her şeyi, Vonnegut'ın teröristlere silah satmasını, tetikçilikten daha fazlasını içeren iş ağını benimle paylaştı. Nora'nın kendisine gizlice anlattığı şeyleri ve onunla birlikte kaçtığım sırada üzerimden çıkardığı takip cihazını da anlattı.

Victor, "Senin üzerinden o cihazı çıkardığımda, böyle bir ileri teknoloji ürününün dışarıdaki bir kaynaktan gelmiş olması gerektiğini Niklas ve ben hemen anlamıştık. Javier Ruiz gibi birinin bunu üretmesine imkân yoktu."

Nora, "Ben sizi takip edip..." diyerek söze girdi ve "Birlik'le ilgili araştırma yaparken, Vonnegut'ın kızlarla ilgilendiğini ve senin üzerinde bulduklarına

benzer ileri teknoloji ürünü cihazlar sattığını öğrenmiştim," diye açıklamada bulundu.

Victor, "Bana kalırsa Vonnegut senin üzerindeki cihazın kaynağıydı. Galiba Javier'e satıyordu. Sense tam içlerindeydin. Yani Vonnegut'a herkesten daha yakındın," diye ekledi.

"İyi de, nasıl biri olduğunu benim bildiğimi nereden çıkarıyorsun?" diye karşılık verdim, bu şaşırtıcı bilgi yüzünden iyice şaşkına dönerek.

"Javier seni bir süs eşyası gibi kullanırken gördüğün zengin adamlardan birinin gerçek Vonnegut olduğunu düşünüyorum," dedi Victor.

Hemen gördüğüm yüzleri tekrar düşünmeye başladım ve her biri zihnimden bulanık birer görüntü hallinde akıp geçti.

Victor, "O adam sonsuza kadar gizlenemez," diye ekledi. "*Birisi* onu muhakkak görmüştür. İyi gizleniyor olabilir ama nihayetinde o da bir insan ve başkalarının gözü önünde yaşıyor. Dediğim gibi, onun o zengin adamlardan biri olabileceğini düşünüyorum, Izabel. Nora'nın görevi yerine getirmesiyle birlikte, onu yakalayacak, alaşağı edecek ve öldüreceğiz." Durdu, derin bir nefes aldı ve "O öldükten sonra örgütün başına *ben* geçeceğim," dedi.

Son yorumuna karşılık vermedim ama odaya girişimden bu yana ilk defa Fredrik'in gözlerinin üzerime kilitlendiğini hissettim.

Victor'un böyle bir şey söylediğini ilk kez duyuyordum. Birlik'in başına geçmek... *Birlik*... Bu başka zaman konuşulacak bir konuydu. Kafam o kadar karışmıştı ki...

Uzun bir süre suskunluğumu korudum, Victor'un söylediklerini sindirmek için bekledim. Hala cevapsız kalmış pek çok şey vardı ama onların neler olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı.

Nora'ya sadece bir saniyeliğine baktım ve "Neden Nora'yı gönderiyorsun?" dedim. "Yani... evet, oraya ben gidemem çünkü yüzümü bilen çok sayıda adam var-"

Victor, "Hiçbir şekilde oraya gitmene izin vermem," diyerek sözümü kesti. "Meksika'ya gidecek ve turistik bir kente yerleşeceksin ama Nora içeride çalışacak."

Kaşlarımı çattım. İğneleyici bir sesle, "Neden? Oraya dönmeme *izin vermeyeceğin* ne anlama geliyor?" dedim.

Victor içini çekti, ellerini dizlerine koydu.

"Oraya geri dönecek kadar yetenekli olmadığımı düşünüyorsun," diyerek onu suçladım. "Bir daha asla karşılaşmak istemeyeceğim travmalara katlandığım için benim de herkes gibi olduğumu ve bunun altından asla kalkamayacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun." Elimi havada sallayıp, "Ben herkes gibi değilim. Korkum yok. Hiç kimseden. Eskisinden de güçlüyüm ve bu işi mükemmel şekilde yapacak biri varsa, o da benim. Nora değil, *ben*." dedim.

Nora sakin ve nazik bir sesle, "Bu iş kendini ispatlamakla ilgili değil, Izabel," dedi.

Ona dik dik baktım. "Sana fikrini soran olmadı."

"Hayır, ama konuşmak için kimsenin iznini almama gerek yok zaten," diye karşılık verdi. İşte gerçek Nora Kessler buydu: Cesur, ağzı laf yapan ve sinir bozucu.

James kendisiyle Nora'nın arasına mesafe koymak için sandalyesini biraz geri çekti. Galiba masanın diğer tarafından Nora'nın üzerine atlayacağımı falan düşündü.

Sakinleşmek için bekledim. Uzun, derin bir nefes alıp tekrar Victor'a baktım.

Victor, "Senin de söylediğin gibi," dedi. "İçeri girecek kişi sen olamazsın çünkü fark edilme riskini göze alamayız."

"Belki başka bir yol daha vardır," dedim. "Deneyebileceğimiz-"

"Izabel." Victor ağırbaşlı ve kararlı bir sesle sözümü kesti. "Oraya geri dönmeyeceksin, seni öldürmek için her yolu denemeye hazır o adamların hepsiyle baş edemezsin."

Buz gibi bir sesle, "Demek mesele bu," dedim. "Kendimi tecavüzden koruyamayacağımı sanıyorsun." Bakışlarımı Victor'un üzerine diktim. "İnan bana, bunu yapabilirim."

Daha fazla uzatmanın bir anlamı yokmuş gibi, "Göreve Nora gidiyor," dedi.

Dişlerimi gıcırdatarak derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. "Dinleme cihazıyla oradan içeri giremez," dedim. "Yanına kamera alamaz. Telefona da ulaşamayacak. Yeteneklerinden şüphe duymuyorum ama o kızlardan biri olup onları iyice inandırırsa, bizimle gizlice irtibata geçemez. Kaçtığını anında öğrenirler." Nora'ya kısa bir bakış attım. "Eğer söylendiği gibi Vonnegut'ı gören kişi ben isem, onun kim olduğunu sen nasıl anlayacaksın?" diye sordum. Kollarımı kavuşturup imalı bir şekilde bakarak bakışlarımı Nora'dan Victor'a kaydırdım.

"Bunu çözeceğiz," dedi Victor. "Plan yapmak için önümüzde aylar var."

Başımı sağa sola sallayıp dudağımı bir yana büktüm.

"Victor, senin Vonnegut'ın kim olduğunu yüzde yüz bilmediğine inanacak kadar aptal değilim zaten."

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Vonnegut'u gördüğümde, onu tanırım çünkü baktığı kişinin kim olduğunu anladığı an, gözlerinde bunun işareti oluşacak ve ben bunu fark edeceğim. Vonnegut benim kim olduğumu gayet iyi biliyor."

"Evet," dedi Victor. "Onun kim olduğunu ortaya çıkarmanın en iyi yolu bu. Fakat biz başka bir yol bulacağız. O çiftlik evinden içeri adımını atmayacaksın."

"*Tek yol* bu."

Öfkesi artmıştı. "Diğerleri seni gördü," dedi.

"Ama Izel ve Javier öldü. Luis ve Diego da öyle. Şimdi orayı yöneten kişi her kimse, kim olduğumu bildiğinden şüpheliyim."

"Bu riski göze alamayız."

James, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Çok tehlikeli."

"Victor..."

Victor, "Izabel!" deyip ayağa kalktı. "Oraya dönmene izin vermiyorum!" Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Seni değil, Nora'yı riske atacağım." Victor'un bu acımasız sözleri, Nora'nın üzerinde en ufak bir korku yaratmamıştı. Nora'nın böyle şeyleri gerçekten umursamadığına bir kez daha inandım. "Görevlere tek başına çıkmak istiyorsun. Ne kadar iyi olursan ol, bu bile *yeterince* riskli bir durum. Hal böyleyken, insanların seni hatırlama ihtimalinin olduğu ve kim olduğunu anladıkları an oracıkta boğazına yapışacakları bir yere seni göndermek, benim göze alabileceğim bir risk değil."

Duvara baktım, moralim bozulmuş ve sinirlenmiştim ama düşünceleri beni etkilemişti. Hiçbir şey ifade etmezmiş gibi görmezden gelemezdim.

Yumuşak bir sesle, "Özür dilerim," dedim. Victor elini bana doğru uzattı. Toplantılar sırasında bana hiç sevecen yaklaşmazdı, bu jesti şaşırtıcıydı.

Ona yaklaşıp elini tuttum. Beni yanına çekti. Parmak uçlarımı öptü. Nazik bir şekilde, "Bir yolunu bulacağız," dedi. "Ama içeriye giren Nora olacak."

İsteksizce başımı sallayıp dediklerini onayladım.

Benim için zorlukların üstesinden gelmeye daha ne kadar devam edeceksin, Victor?

Nora'ya bakarak, "Nora'nın bilmesi gereken her şeyi ona öğreteceğim," dedim.

Tekrar sandalyeme oturdum.

Victor, "Bu işin başarısı senin elinde," dedi.

Beni tehlikeden uzak tutmak için böyle alengirli yollara daha ne kadar başvuracaksın?

"O zorba herifi alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yaparım," dedim.

Ne zamana kadar...

Victor'un benden istediği her şeyi yapacaktım ama yüreğimin büyük bir kısmı da içeride olmayı istiyordu. Sebebi kendimi ispatlama ihtiyacı değildi. Victor'un benim yerime Nora'yı göndermesi ve bundan kıskançlık duymam da değildi. Bunun kıskançlıkla veya gözünü daldan budaktan sakınmayan bir tavırla alakası yoktu. İçeriye giren ben olmak istiyordum çünkü Meksika'da bu adamların arasında dokuz yılım geçmişti ve ortada bir görev varsa o benim olmalıydı. Bu *benim* görevimdi.

Victor, "Bu esnada," dedi. "Niklas'ın yokluğunu ve örgütte yapılan değişiklikleri hesaba kattığımızda, Nora senin yeni ortağın oluyor."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim.

Nora, "Seninle çalışırken, seni eğitmeye devam edeceğim," dedi.

Victor, "İkiniz, Meksika görevinden önce başka görevlere çıkacaksınız," dedi. "Şimdi elinizdeki işe odaklanın ama aynı zamanda Meksika için de hazırlık yapın."

Odaya bir sessizlik çöktü ve her birimiz düşüncelere daldık.

"Niklas ne olacak?" diye sordum. Onu unutturmamaya kararlıydım. "Görevleri onun yokluğunda mı planlayacağız?" diye sordum.

Victor, "Şimdilik evet," diye cevap verdi. "Kardeşimle aramdaki sorunlar çözülene kadar onun hiçbir görevde yer almayacağını kabul etmek en iyisi."

Başımı sallayarak onayladım.

Bir sonraki otuz dakikayı, gelecekteki görevlerimizin ayrıntılarını konuşarak geçirdik. Dorian ve Niklas'ın yokluğunda, onların yerine Nora ile o masanın etrafında oturmak çok garip bir duyguydu. Dorian'ın alaycılığını, kadınlar hakkında dile getirdiği, başka biri yapsa beni kızdırması gereken gülünç fikirlerini duymayı özlüyordum. Niklas'la kavgalarımı, soğuk bakışlarını, ceketine sinen sigara kokusunu da öyle.

Toplantı sona ermek üzereyken Fredrik yerinden kalktı.

Hepimiz ona baktık.

Sadece Victor'a bakarak, "Başka bir konu yoksa," dedi. "Gitmem gereken bir yer var."

Nora, koyu kırmızı ruj sürdüğü dudaklarına yayılan bir sırıtış ve sataşma dolu bir sesle, "Acaba yapman gereken şey ne? Senin gibi soğuk bir adamın bu örgüt dışında bir hayatının olması mümkün değil ki," dedi.

Fredrik ve Nora birbirleriyle nadiren konuşuyor ve Nora'nın insanları alaya alan tavrı genelde yanına kâr kalıyordu. Dün Fredrik'in kendisini konuşturamadığından ve onu yenmeyi başaran ikinci kadın olduğundan bahsetmişti. Fredrik'in tepki vermesini bekliyordu. Neden böyle bir beklenti içinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Fredrik her zaman olduğu gibi onun sivri dilini umursamıyor gibiydi.

En azından şimdiye kadar...

Fredrik masada duran çantasını aldı ve "Öğle yemeği," dedi.

Nora'nın kahverengi gözleri aydınlandı. "Ah, bu öğle yemeğini yalnız mı yiyeceksin, yoksa yanında birini ister misin?" diye sordu.

Fredrik uzun masanın yanından yürüdü. Nora'ya bakmadı, hatta hiçbirimize bakmadı.

"Yalnız yemek yemeyi tercih ederim," dedi.

Nora gülümseyerek başını salladı. Belli ki onu hiçbir şey şaşırtmıyordu. Bu özelliğini takdir ediyordum. Elbette sessizce ve *ona* hissettirmeden...

Fredrik dönüp Victor'a baktı. Bekledi.

Victor ona, "Seni ararım," dedi. "İşler planlandığı gibi giderse hafta sonundan önce bir adamı sorgulayacaksın."

Fredrik başıyla onayladı ve kapıyı açtı.

Fredrik çıkmadan önce Victor, "Ama ülkeyi terk etme," diye seslendi. "Yalnız başına geçireceğin zamanın sona erdiğini söylememin bir sakıncası yok sanırım."

Fredrik, "Elbette," diye cevap verdi, "telefonunu bekleyeceğim." Odadan çıkarken kapı arkasından yavaşça kapandı.

Victor döndü, tüm dikkatini Nora'ya verdi.

"SC-4'le ilgili elinde başka ne tür bilgiler var?" diye sordu.

Nora ipeksi sarı saçlarını okşayarak omuzlarının üzerinden çekti, ellerini önündeki masanın üzerine koydu; kısa tırnaklarına rujuyla aynı renk oje sürmüştü. James, birkaç saniyede bir yaptığı gibi, ona kısa bir bakış attı ama bunu belli etmemeye çalıştı.

Nora, "Bu hafta sonuna kadar onlar hakkında bildiğim her şeyi sana sunacağım," dedi.

Victor başını sallayıp onayladı.

Ardından da, "Sana güvenmem için kat etmen gereken uzun ve zorlu bir yol var," dedi.

Nora, "Evet, bunun farkındayım. Bana güvenmiş olsaydın, bunu yaptığın için sana saygı duymazdım," dedi.

Bana baktı.

Benim ona karşı beslediğim güven duygusunu ima ederek, "Ama *birazcık* güven duygusu da beni memnun eder," dedi.

Onu başımla onayladım.

Victor bize baktı ama başka bir şey söylemedi. Nora *benim* projem, *benim* sorumluluğumdu, *benim* taşıyacağım bir yüktü. Victor bunu kabul etmişti. Nora'nın aramıza katılmasının bir hata olabileceğinden korksa da beni ondan mahrum bırakmayacak, fakat her hareketini de izleyecekti.

James, "Açıkçası... kendi adıma aramıza katılmandan memnun oldum," dedi.

Nora ona şehvetli bir bakış atıp James'in yuvarlak yüzünün kıpkırmızı kesilmesine neden oldu.

James, "Niklas bu konuda ne hissedecek emin değilim," diye ekledi, "ya da Dorian. Tabii o hücreden çıkabilirse." Victor'a baktı. "Ama sanırım bunu zaman gösterecek."

Evet, zaman her şeyin cevabını elinde tutma eğilimindeydi. Olayların geldiği nokta ve örgütümüzde ortaya çıkan ani değişiklikler neticesinde, zamanın açığa çıkaracaklarından ötürü hem korkuyor hem de endişeleniyordum. Sanırım yapabileceğim tek şey beklemekti. Niklas'ın geri dönmesini, onunla Victor arasında olacakları, Dorian'ın kaderine karar verileceği günü, Javier'den olan çocuğumun varlığını Victor'un öğrenmesini ve bu gerçeğin sonuçlarına katlanacağım

anı bekleyecektim. Kararım çok mu yanlıştı, Nora sonunda beni aptal yerine mi koyacaktı, onu da bekleyip görecektim.

Beklemek...

Zaman acımasız bir kaltaktı.

23. BÖLÜM

Fredrik

Yaklaşık sekiz yıl önce...

Seraphina... Benim kara kanatlı meleğim gülümsedi; saçları ruhum kadar kara, dudakları kıpkırmızı, gözleri kalbimdeki dipsiz kuyu kadar derindi. Kızın ılık bedeninin yanına uzandı; uzun, beyaz parmaklarını kızın ipeksi, sarı saçlarına geçirdi. Göğüsleri diri ve dolgundu ve kızın küçük göğüslerinin üstüne baskı yapıyordu. İkisi de çırılçıplaktı, birbirilerine sarılmışlardı, beni bekliyorlardı.

Seraphina, "Çok basit," dedi ve dilinin ucunu kızın boynunda düz bir çizgi halinde gezdirdi, günah ve kurtuluş dolu karanlık gözleriyle odanın karşısından bana baktı. "Her şeyi beraber yapıyoruz sevgilim." Dilini kızın alt dudağında gezdirdi, kız da bu harekete karşılık verdi. "Şeytanım, karanlık prensim."

İleri doğru adım attım, gömleğimin düğmelerini koparırcasına açtım.

Seraphina devam etti.

"Birlikte intikam arayışındayız. Birlikte öleceğimiz güne kadar birlikte sevişiyor, birlikte seviyor, birlikte lanetleyip birlikte yok ediyoruz."

Narin ama ölümcül elini uzatıp parmaklarını avucunun içine doğru yavaş ve davetkâr bir hareketle kıvırarak beni işaret etti.

"Gel ve onun tadına bak," dedi, sonra da elini kızın bacaklarının arasına koydu. "Onun tadına bakmak zorundasın," dedi.

Kız, Seraphina'nın dokunuşunun etkisiyle inledi, sarı saçlarını eşimin omzuna bastırdı, küçük ve tatlı göğüsleri odadaki loş ışığın altında iyice belirginleşti.

Yatağın ucunda durdum, Seraphina'nın parmaklarının sanatçılara özgü bir hassaslıkla hareket edişini, kızın bacaklarının ona açılmasını, en mahrem yerini bana ve gecenin serin havasına sunmasını izledim.

"Onları buraya getirmemeni söylemiştim," dedim. Siyah pantolonumun üzerindeki ilmeklerden kemerimi çekip çıkardım. Yavaş ve kararlı bir hareketle, kumaşa sürtünen derinin sesi duyuldu. "İznim olmadan asla yapmamalıydın," dedim. Çok sinirlenmiştim ama öfkemi bastırdım.

Seraphina'nın koyu kırmızı dudaklarına çekici bir gülümseme yayıldı. Kız, Seraphina'nın göğüslerini okşadı, başını boynunun kenarına koydu. Seraphina'nın belinin altına dokunmaya çalıştı ama o izin vermedi, parmak uçlarını karnında gezdirerek kızı uzaklaştırdı.

Seraphina başını yataktan kaldırıp, "Ah, Fredrik," dedi, "bunun her zaman için geçerli olduğunu sanmıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu da sürecin bir parçası."

"Hayır," dedim, "onları evime getirmemeni söylemiştim."

Seraphina'yla birbirimize baktık, yüzündeki tebessüm hayal kırıklığıyla silindi; bense aynı ifadesizliği korumaya çalışıyordum. Ancak eşim o kadar da kolay mağlup edilecek biri değildi. Hiçbir zaman her söylediğimi harfiyen yerine getiren biri olmamıştı çünkü cüretkâr biriydi ve ben onun bu özelliğini seviyordum.

Yataktan kalktı.

Kız odadaki gergin havayı hissedince tedirgin oldu ve ayağa kalktı.

Seraphina, "Onu becermeni istiyorum," dedi. "Onu buraya senin için getirdim. Ona bir bak..."Elini kıza doğru salladı, küçük göğüsleri, büyük, kahverengi gözleri ve yuvarlak kalçalarıyla güzel bir kızdı. "Onu beğenirsin diye düşünmüştüm. Ben beğendim de."

Kızın bakışları ikimizin arasında endişeyle gidip geliyordu.

"Ama burası bizim evimiz, Seraphina," dedim. Onun uzun boylu, çıplak bedenine yaklaştım. "Onları burada, uyuduğumuz ve seninle yattığımız yerde becermek istemediğimi biliyorsun."

Kız yataktan kalktı. "Ben... sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Seraphina ona eliyle işaret edip, "Hayır!" diye bağırdı. "Otur oturduğun yerde!" Bakışlarını bana dikti, dişlerini

sıktı. Öfkeli yüzündeki kahverengi gözleri âdeta yanıyor, siyah saçları kremsi beyaz yüzünün çevresinde parlıyordu.

Kız hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Yatağa oturdu, dizlerini karnına çekip göğüslerini uzun saçlarıyla örttü.

Kıza, "Sen gidebilirsin," dedim ve arkamda açık duran kapıyı başımla işaret ettim.

"Sana kız burada kalıyor dedim, Fredrik!"

Seraphina yatağın üzerinden kıza doğru bir hamle yaptı ama onu arkasından yakalayıp belini sıkıca kavradım. Kız kocaman açılmış gözleriyle hemen yerinden fırlayıp yerden giysilerini aldı.

Kapıdan alelacele çıkıp küçük evimizin kapısının kapandığını duyulana kadar Seraphina'yı sıkıca tuttum. O ise bana sürekli karşı koydu.

"Piç kurusu!"

Seraphina'nın ellerini arkaya kıvırıp onu yatağa yüzüstü fırlattım.

"Bunu neden yapıyorsun, Seraphina?" diye sordum, sesim öfke ve çaresizlik doluydu. Yatakta debelendi ama onu sıkıca tuttum, bacaklarımla bacaklarını açıp arasına girdim. "Bu benim tek kuralımdı ve sen onu bozuyorsun. Neden?"

Bir yanağı yatak çarşafına gömülü halde, "Çünkü saçma sapan bir kural!" diye bağırdı.

Bilekleri hâlâ arkasında kıvrılmış haldeyken üstüne eğildim, kulağına "Seni seviyor oluşum saçmalık mı, Seraphina?" diye fısıldayıp bileklerini iyice sıktım. "Evimizde seni veya kendimi bir başkasıyla paylaşmak istememem aptallık mı?"

Daha sakin ama daha acı bir sesle, "Ne fark eder ki?" dedi. "Nerede yaptığımızın bir önemi yok."

"Benim için var," dedim ve onu yanağından öptüm.

"Neden?"

"Çünkü sınırlar olmak zorunda," diye cevap verdim, tekrar ayağa kalkarken. "Evimizde başkalarını becermeyecek, öldürmeyecek ve yok etmeyeceğiz. Anladın mı?"

Hâlâ yatağa bastırdığım başını sallayarak beni onayladı.

"Şimdi, rahat duracak mısın yoksa seni bağlamak zorunda mı kalacağım?"

"Rahat duracağım," dedi.

Bileklerini serbest bıraktım, o da kollarını açıp yatağın üzerine koydu.

Elimdeki kemeri sıkıca kavrayıp, "Peki neden rahat duracaksın?" diye sordum.

Daha önce onu cezalandırmak zorunda kaldığım zamanlarda olduğu gibi, "Çünkü hak ediyorum," dedi.

Bacaklarının arasına çömeldim, kendini bana göstermesi için iki elimle bacaklarını biraz açtım.

"Seninle ne yapacağım bilmiyorum," dedim ve kalçalarının ılık tenini öptüm.

"Bensiz ne yaparsın onu da bilmiyorsun," diye karşılık verdi.

Diğer yanağını da öptüm. "Evet, bilmiyorum ve asla bilmek istemiyorum," dedim.

Dilimle klitorisine girip onu yaladığımda inledi ve bedeni kasıldı.

Ayağa kalktım, bacaklarının arasından çekildim. Hareketsiz durdu, bu hali beni daha da kışkırtıyordu. Kısa bir süre onu izledim. Ayak parmaklarını bacaklarına destek olmaya yetecek kadar ittirdi, belini kaldırıp yatağa uzandı. Penisimi içine sokmayı çok istiyordum. Kalçalarını sıkmak ve ikimiz de kendimizden geçene dek onu becermek istiyordum ama önce hesabını görmek zorundaydım. Bu tür konular söz konusu olduğunda onun kendi başına hareket etmesine veya kontrolden çıkmasına izin veremezdim. Seraphina benim sadist ve ölüm saçan dürtülerimi kontrol etmeme yardım ediyor olabilirdi ama aramızda öğrenmesi, kontrol altında tutulması ve yol gösterilmesi gereken tek kişi ben değildim. Seraphina tehlikeli ve ruhu kötülükle dolu bir kadındı. Her an kendini kaybedebilirdi ve onu ne kadar kontrol etmeye çalışsam da, bu hiçbir zaman yeterli olmuyordu.

Tenine çarpan kayışın sesi havayı doldurdu ve Seraphina çığlık attı. Fakat kıpırdamadı. İki kez... Dört kez... Altı kez... Kemer tenine tam on kez çarpıp belinde boydan boya izler bıraktı. Ama Seraphina hâlâ yerinden kımıldamıyordu; sadece parmaklarıyla yatağı kavrıyor, şilteden çarşafı çekip avuçlarının içinde eziyordu.

On bir... On iki... On üç...

Merhamet göstermedim. İçimdeki zayıflığı görmesine izin veremezdim yoksa Seraphina'yı kaybederdim. Ona hafifçe vurmak, şefkat gösterisinde bulunmak onun sadece canını sıkardı. Öte yandan bu iyi bir şeydi çünkü bir yanım

acı vermeyi, en az onun acıyı hissetmeyi sevdiği kadar seviyordu.

Gözyaşlarına boğulmuş bir sesle, "Fredrik lütfen!" dedi. "Lütfen dur..."

Yirminci kez olana kadar deri kayışla tekrar tekrar vurdum. Her zaman yirmi defa vururdum. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın yirmi kırbaç olduğunu o da biliyordu.

Kemeri yatağın yanına bıraktım, bir kez daha bacaklarının arasına çömeldim. Bedeni titriyordu. Acıyan bedeninin her santimini, her kemer izini, bütün küçük yara izlerini öptüm. Sonra parmaklarımla dudaklarını nazikçe ayırdım ve ılık dilimin ucunu dudaklarının arasına soktum. Yavaşça, kararlılıkla... Seraphina inleyip hafifçe ağladı ve parmaklarını şilteye geçirdi.

Artık acı hissetmiyordu.

Tek duyduğu şey zevkti.

Onu ikimizin de istediği gibi sert bir şekilde becerdim; sert ve vahşi. Boşaldıktan sonra hâlâ içindeyken, onun sırtına uzandım.

Sırtını, omurgasını, omuzlarını ve ensesini öptüm.

Komodinin üstündeki ustura âdeta bana göz kırpıyordu ama bekledim. Biraz daha bekledim.

Yanağını bastırdığı şilteden boşluğa bakarak, yumuşak bir sesle, "Bu dünyada bizim gibisi yok, aşkım," dedi, "sen olmasan yaşayamazdım."

Kayıtsız bir şekilde kendimi onun içine biraz daha bastırdım.

"Bensiz yaşamayacaksın," dedim ve tekrar ensesini öptüm. "Daha önce dediğin gibi, birlikte öleceğiz."

"Söz verir misin, Fredrik? Senden önce ölürsem, benimle gelir misin?"

Ağzının yanını öptüm ve kalçalarımı bedenine bastırdım. Nefesinin kesildiğini hissediyordum.

"Sen ölünce ben de öleceğim," diye kulağına fısıldadım. "Sen benim hayatımın aşkısın. Benim güzel kuğumsun ve benim felaketim olacaksın."

İçinde sertleştim. Dudakları bir iniltiyle açıldı ve parmaklarıyla saçlarıma dokundu.

"Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevemez," dedi, "bu dünyadaki hiçbir kadın seni benim kadar tanıyıp ihtiyaçlarını, acılarını, geçmişini anlayamaz. Benim verdiklerimi sana veremez."

Haklıydı.

Kendimi çok daha sert bir şekilde, çok daha derinine ittirdim. Birdenbire ustura, baş ve işaret parmaklarımın arasındaydı.

Göğsümü sırtının üstünden, onu görmeme yetecek kadar kaldırdım.

Sırtından aşağı iki santim kadar inen ilk kesiği açtığımda Seraphina inledi. Yakında iyileşecek ve sırtında bıraktığım diğer yara izlerine benzeyecekti. Eğildim, yaradan sızan kanı yaladım. Seraphina kalçalarını kaldırıp beni daha derinine itmeye zorladı. Parmaklarım saçlarına daha sıkı sarıldı.

Üzerine biraz daha yatıp ağzımla ağzını aradım; uzun, sert ve kanlı bir öpücük verdim.

Dilimi yalayıp, "Hiç kimse Fredrik," diye fısıldadı, "hiç kimse seni benim seni sevdiğim gibi sevemez."

Gazeteye ne kadar süre boyunca baktığımı bilmiyordum. Öyle ki siyah mürekkeple basılmış harfler gözümün önünde bulanıklaşmaya başlamıştı. Seraphina'nın hatırası ne zamana kadar bana işkence yapmaya devam edecekti? Ah, tabii, söz verdiğim gibi onunla birlikte ölene kadar...

Çantam yerde, masanın altında, duvarla bacaklarımın arasına gizlenmiş bir şekilde karanlıkta duruyordu. Bu mekânın sürekli müşterileri de halka açık her yerde olduğu gibi dikkatsizdi. Gerçeklik algıları yoktu, oysa aynı algı, sakin ve masum hayatlarını çevreliyordu. Kötülük komşunun kapısındaydı, kaldırımda yanlarından geçiyor, onlara yemeklerini hazırlıyor ya da bu olayda olduğu gibi, onlardan bir masa ötede yemek yiyordu. Çantamdaki sırları veya bu ellerin yarattığı dehşet verici şeyleri, asla iyileşmeyen bir yara gibi zihnimi mahveden canlı ve acımasız hatıraları keşke bilselerdi.

İki parmağımla kahve fincanının kulpunu kavrayıp fincanı dudaklarıma yaklaştırdım. Masada duran gazeteye tekrar göz gezdirdim, galiba bu sefer kelimelere gerçekten odaklanabilecektim.

Fincanı aldığım yere bırakmak için elimi uzattım ve bu kez fincan yerini sağ salim bulmayı başardı. Arkamdaki masada oturan bir çocuk başını bir kez daha koltuğa vurdu. Birkaç kahve damlası fincanın kenarından masaya döküldü.

Annesi, "Avery!" diye onu azarladı. "Sana *rahat* dur dedim, değil mi? Çok özür dilerim beyefendi."

Sanırım son cümlesi bana yönelikti.

Başımı kadını görmeye yetecek kadar olmasa da, onu duyduğumu anlamasını sağlayacak şekilde hafifçe çevirdim.

"Önemli değil," dedim ve gazeteyi okumaya devam ettim.

Daha önceki on sefere ilave olarak çocuk kafasını koltuğumun arkasına üç kez daha vurunca, annesi onunla birlikte alelacele masadan kalktı. Elini sıkı sıkı tuttuğu oğluyla uzaklaşmadan önce defalarca özür dilemeyi de ihmal etmedi. Bir kez daha önemli olmadığını söyledim. Ne tuhaftır ki, ona söylemediğim şey, içimde bir tür sıkıntı yarattı. Hayatın başka zamanlarında sinir bozucu olabilen bu küçük şeyler bazen hoşuma gidiyordu. Şu Avery denen veledi resmen kıskanmıştım. Annemle böyle bir yerde yemek yememe izin verilmiş olsaydı ve kafamı koltuğa vurmam hakkında arkamda oturan adam ne düşünür diye umursamasaydım, bugün nasıl bir adam olurdum acaba? Muhtemelen masanın altında duran şu çantanın içinde bıçaklar, kerpetenler, zehirler ve kauçuk eldivenler

yerine, evraklar ve pakete sarılı öğle yemeği olurdu. Belki de bu dünyada beni seven ve anlayan başka bir kadın *olurdu.*

Tatlı bir sesin, "Tekrar doldurayım mı?" dediğini duydum.

Başımı kaldırdım ve ana geri döndüm. İsimliğinde Emily yazan ve elinde kahve kabı tutan garsona baktım.

"Hayır, teşekkürler."

Narin dudakları, ela gözleri ve yuvarlak yüz hatları vardı. Bana gülümseyerek baktı.

"Bugün de her zamanki siparişi mi vereceksiniz?" diye sordu. "Kızarmış iki yumurta, gevrek ama kuru olmayacak üç dilim domuz pastırması ve bir bardak da limonata, değil mi?"

Ona baktım. "Hayır, bugün kahvaltı etmeyeceğim," dedim ve bakışlarımı gazeteye çevirdim.

Aramızdaki boşluğa bir sessizlik çöktü.

Nihayet, "Pekâlâ, belki yarın..." diye konuşmaya çalıştı kız.

"Hayır, yarın buraya gelmeyeceğim."

"Ah."

Tekrar sessizlik oldu. Başımı gazeteden hiç kaldırmadım.

"Peki, tamam. Sizi kahvenizle baş başa bırakayım o zaman."

Son üç haftadır bana servis yapan Emily adındaki garson, sevimli kişiliğini az evvel durduğu yerde bırakıp yanımdan yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Normal bir sesle, "Bekle," dedim. Durdu, dönüp bana baktı. "Ben..." Önce masaya sonra kahve fincanına, ardından da Emily'ye baktım. "Evet, sanırım bugün de her zamankinden alacağım," dedim.

Güzel gülümsemesi geri geldi, ela gözleri altın sarısıyla kahverengi arası saçlarının arasından parladı.

"Harika" dedi, "birkaç dakika içinde getiririm."

Buraya gelip gittiğim üç haftanın son iki haftasından beri benimle konuşmaya çalışıyor ama ben ondan uzak duruyordum. Güzel, nazik ve hoş biriydi, tam da bu yüzden onun sohbet girişimlerine karşılık vermiyordum. Birlikte olduktan sonra duygularını incittiğim için vicdan azabı duymadan arkamda bırakabileceğim türden bir kız değildi.

Onu neden durdurduğumu da bilmiyordum.

On dakika sonra bir elinde kahvaltı tabağım diğer elinde bir bardak limonatayla geri döndü. Ben gazeteyi katlayıp koltuğun yanına koyarken, onları masaya bıraktı.

Elindeki sipariş formuna bir şeyler karalarken, "Bu civarda mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Yumurtalarıma karabiber serpiştirip, "Hayır," dedim. "Sadece buranın kahvaltısını beğeniyorum."

Her sabah aynı mekânda kahvaltı etmenin bana sunduğu normallik hissini seviyorum demedim haliyle.

Sipariş fişini yırtarak çekti ve masanın üstüne bıraktı.

"Ben de her sabah size servis yapmayı seviyorum," dedi ve davetkâr bir şekilde gülümsedi.

Ama sessizlik yine aramıza yerleşti.

"Peki o halde, afiyet olsun," dedi ve sipariş fişlerini önlüğünün cebine koydu.

"Teşekkürler," dedim ve kahvaltıma dönmeden önce ona hafifçe gülümsedim.

Başını salladı ve onun baktığını yakalamama yetecek bir süre boyunca fişe baktı. Gitmeden önce fişe bir kez daha bakmamı istediğini hissettim ve fişi parmaklarımın arasına alıp yemeğime veya kaç para tuttuğuna bakmak yerine, arka tarafına yazılı olduğunu düşündüğüm telefon numarasını görmek için çevirdim.

Gülümserken yanakları kızardı. "Eğer bir ara birlikte dışarı çıkmak istersen, beni arayabilirsin." Yanaklarındaki kızarıklık iyice belirginleşti. Bu bile tek başına merakımı uyandırmaya yetmişti. "Yani... eğer yalnızsan ya da... ilgini çekerse," dedi.

Çok gergindi ve karşımda durdukça gerginliği de artıyordu. Cevap vermedim.

"Demek istediğim, görebildiğim kadarıyla evli değilsin." Yüzüksüz parmaklarıma çekinerek baktı. "Ama eğer istersen..."

Hissetmeye başladığı pişmanlık ve küçük düşme korkusunu yenebilmesi için sözünü kestim. "Çok güzel bir kadınsın," dedim. "Evet, evli değilim. Tam anlamıyla bekârım."

Tekrar gülümsedi. Kasanın başında duran diğer garsonun bizi izlediğini gördüm, gözlerinin içi parlıyordu. Benim farkına vardığımı anlayınca başını çevirdi.

Dikkatimi Emily'ye verdim.

"Daha önce hiçbir erkeğe çıkma teklif etmedin, değil mi?"

Yüzü daha da kızardı, artık gözlerime bakamıyordu.

Dudaklarını kıvırdı. "O kadar belli oluyor mu?" diye sordu.

Gözümde olduğunu düşündüğüm gülümsemenin dudaklarıma geçmesine izin verdim.

"Evet ama hoşuma gitti," dedim.

Birkaç saniye birbirimize bir şey söylemedik. Gülümsemeden duramıyordu ve tepkim karşında benim de kafam karıştırmıştı.

"Pekâlâ, işe geri dönmek zorundayım," dedi.

Başımı sallayıp onu onayladım ve tam gitmek üzereyken, "Akşam dokuz gibi eve gidiyorum. Seni sekiz buçuktan önce ararım," dedim.

En azından onunla konuşmanın bir zararı olmazdı.

Gülümsemesi genişledi, başını tamam dercesine sallayıp teklifimi onayladı ve yeni gelen müşterilerin oturduğu masaya gitti.

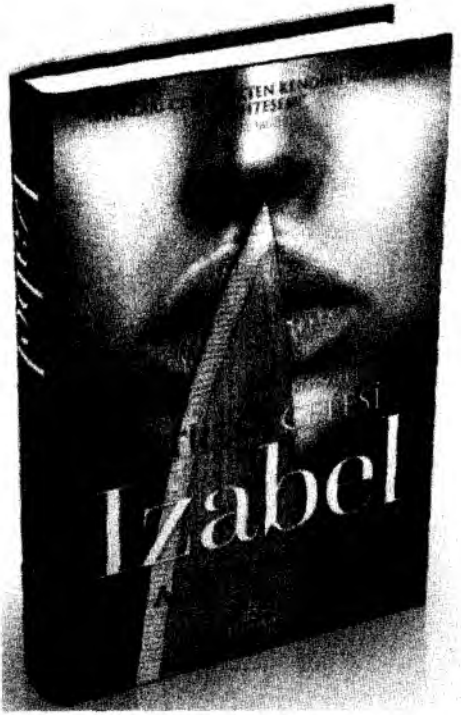
Kahvaltımı bitirdim, masadaki kahve fincanının altına cömert bir bahşiş bıraktım ve elimde çantamla sessizce mekândan ayrıldım.

"Beş yıldız!" –The Book Enthusiast
"Bu seri inanılmaz." –SMI BOOK CLUB

The New York Times, USA Today ve The Wall Street Journal'ın çok satan yazarı J.A. Redmerski'den tutkunun ve hayatta kalma mücadelesinin romanı...

Sarai henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika'daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sarai, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir. Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sarai gibi çocukluğundan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği yeni hedefiyle ilgili bilgi almak için Sarai'ın bulunduğu yere geldiğinde genç kız ,buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki, işler Sarai'ın planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson'a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur. Firar sırasında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sarai'a yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sarai'ın ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas'la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar. Victor ve Sarai birbirlerine olan güvenlerini arttırırken, aralarındaki uyuşmazlıklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor'un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sarai'ın hayatta kalmasına yetecek midir? Bu kitap Sarai ve Victor'un hikâyesidir.

"Sayfaları çevirmekten kendimi alamadım. Muhteşem!" ~ Kelly Mcbride

"Izabel'i ilk kitap gibi çok sevdim. Biraz kan, biraz gözyaşı ve tabii ki bolca aksiyon." ~ Devan Fox

"Izabel'de karakterler öyle güçlü ve canlı ki onlarla vakit geçirmek insana tarifsiz bir zevk veriyor." ~ Jennifer Kyle

Onu esaretten kurtaran katiller çetesiyle karanlık bir hayat sürmeye kararlı olan Sarai, acımasız bir sadistten intikam almaya karar verir. Ama Sarai'ın pervasız halleri onu asla geri dönemeyeceği bir yola sürekler.

Öte yandan Arthur Hamburg'un sağ kolu Willem Stephens da Sarai'ın peşindedir. Fakat Izabel kimliğine bürünen Sarai'ın geçmek zorunda olduğu bambaşka bir sınav vardır ve bu son sınav aynı zamanda genç kızın Victor Faust'a olan güvenini de sorgulamasına neden olacaktır.

Sarai'ın devam kitabı olan Izabel okurları yine karanlık, ölümcül ve heyecan dolu bir serüvene çağırıyor.

"Muazzam bir kitap daha" – *The Book Enthusiast*

"Kesinlikle çok çarpıcı. Beklentilerimin çok ötesinde." -*Nikki Arivel Larazo*

"Başından sonuna kadar harikaydı. Bir sonraki kitabı dört gözle bekliyorum." -*Catherine Duffy*

Fredrik Gustavsson hiçbir zaman aşka inanmamış ve kimsenin karanlık hayatını kabul edebileceğini düşünmemiştir. Ta ki en az kendisi kadar tekinsiz Seraphina'yla karşılaşana dek... Fredrik ve Seraphina beraber dopdolu iki sene geçirmiş ve aşkın en karanlık halini tatmıştır. Fakat bir gün Seraphina Fredrik'i geride bırakıp kayıplara karışır.

Gelgelelim Fredrik Seraphina'yı bulmaya kararlıdır. Fredrik'in elindeki tek koz ise Cassia adında, hafıza kaybı yaşayan masum bir kızdan başkası değildir. Fredrik'in Cassia'nın yaşananları hatırlaması için çabalamaktan başka şansı yoktur. Ve bu esnada hiç umulmadık olaylar yaşanır ve Fredrik kendini türlü açmazın içinde bulur.

Katiller Çetesi'nde macera Sarai ve Izabel'in ardından devam ediyor, gerilim iyiden iyiye tırmanıyor. Kuğu ve Çakal J.A. Redmerski'nin dünya çapında büyük yankı uyandıran serisinin üçüncü kitabı.

Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."
-USA Today

"Duygusal, kalp atışınızı hızlandıracak ve hep daha fazlasını isteyeceğiniz bir serüven." – Reveal

Camryn Bennett hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutludur. Ruh eşi Andrew Parrish'le bir otobüste tanışmalarından beş ay sonra nişanlanmışlardır. Üstelik onları bekleyen tek şey evlilik de değildir. Hem endişeli, hem heyecanlı olan Camryn, hayatının geri kalanını Andrew ile geçirmek için sabırsızlanıyordur. Onun kendisini daima seveceğinden emindir, çiftin hayattan pek çok beklentisi vardır fakat kötü bir olay, hayatlarını bir anda tepetaklak eder.

Andrew yaşama tutunmaya çalışır, Camryn'in de aynı çabayı göstereceğini düşünür. Ama Camryn'in yarasını tehlikeli yollardan sarmaya çalıştığını fark edince, onu hayata döndürmek için bir şey yapması gerektiğini anlar. Aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini ispatlamaya çalışan Andrew, Camryn'i umut ve tutkuyla dolu yeni bir yolculuğa davet eder.

Aşkın en güzel hali yine Redmerski'nin kalemiyle okurla buluşuyor. Sonsuzluğun Kıyısında hayata ve aşka dair çarpıcı bir hikâye...

"Kurgusal manevraları ve okurları sürekli tahmin etmeye tetikleyen dinamizmiyle Vezir serinin tutkunlarını yine kendisine bağlayacak." - School Library Journal

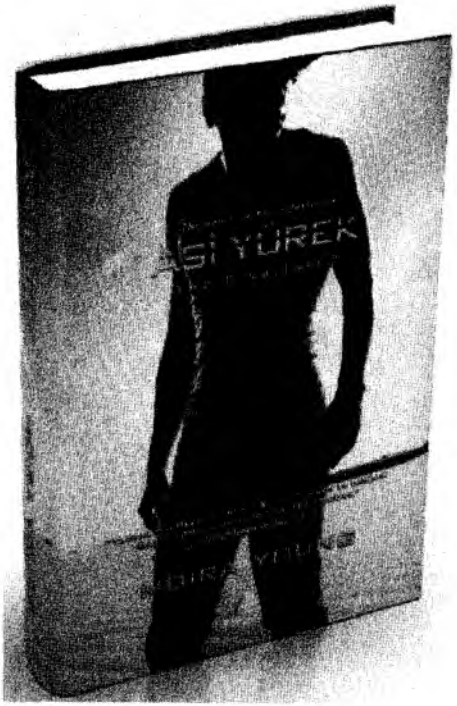
"Piyon'u sevenler Vezir'i de bir solukta okuyacak ve serinin final kitabı için gün saymaya başlayacak." -Booklist

"Carter çok zekice yazıyor. Okurlar Kitty'nin başına gelenleri yüreklerinde hissedecek. Tasvirler hikâyeyi üç boyutlu kılacak kadar güçlü." -RT Book Review

Kitty Doe'nun hayatı artık bir yalandan ibarettir. Başbakanın yeğeni olmaya zorlanan Kitty'nin düş kırıklığı, sahte nişanlısıyla yaşadıkları ve gerçek sevgilisi Benjy'nin kendisine yasaklanması neticesinde iyice artar.

Hart ailesindeki gerçek rolünü keşfetmek üzere olan Kitty yaşananların birer tesadüf olmadığını da düşünmeye başlar. Bu keşfin ardındansa kendini bir kâbusun içinde bulur. Çünkü artık Başkayer Kitty'e hiç olmadığı kadar yakındır.

Böylece Kitty hiçkimseye güvenmemesi gerektiğini bir kez daha anlar. Kendi tarafında olanlara bile... Desteklediği isyanı başarıya ulaştırmak için her şeyi yapmaya hazır olan Kitty gözünü iyice karartır. Peki ya bedellerin en büyüğünü ödemeye hazır mıdır?

"Okurlar aksiyon dolu bu üçlemenin sonuna gelmek için fazlasıyla sabırsızlanıyor olacak." *-Jennifer M. Brown*

"Yazarın sürükleyici anlatımı, okurları bu güzel ve tehlikeli arazinin daha da derinine çekeceğe benziyor." *–Publishers Weekly*

Saba arkadaşlarının da yardımıyla Tontonları yenişinin ve kaçırılan erkek kardeşi Lugh'un kurtuluşunun ardından dünyasının normale döneceğini düşünmektedir. Fakat zorlu bir düşman yükseliştedir ve Saba'nın başına bir ödül koymuştur. Çünkü genç kız sadece Lugh'u kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda acımasız bir tiranı da alt etmiştir. Tabii her zaferin korkunç bir de bedeli vardır...

Bu süreçte Saba en çok Jack'e, onun ay ışığı gözlerine, hoyrat kalbine gereksinim duyar. Ancak Jack uzaklardadır. Üstelik Saba'nın Jack'e bir daha asla güvenmemesi gerektiğine dair haberler de genç kıza ulaşır. İhanete uğradığını düşünen Saba, hayatta kalmak ve gerçeği ortaya çıkarmak için yine var gücüyle mücadele etmek durumundadır.

Toz Diyarları Serisi'nde macera Kan Kırmızı Yol'un ardından Asi Yürek'le devam ediyor. Saba ve arkadaşları yine heyecanın bir an olsun eksilmediği bir serüvenle okurların karşısına çıkıyor.

Saba kum fırtınaları tarafından harap edilmiş çorak bir diyarda yaşamaktadır. Çok sevdiği ikizi Lugh kaçırılınca gözü pek Jack ve Özgür Şahinler'le birlik olup Lugh'u aramaya koyulur.

İkizi Lugh'u bulmak için pek çok güçlükle savaşmak durumunda kalan genç kız, zekâsı ve iradesiyle tüm zorlukların üstesinden gelmeye, düşmanlarını yenmeye çalışır. Üstelik bu süreçte hem mücadelelerinde yenilmez biri olduğunu hem de aşkı ve dostluğu keşfeder.

Heyecan ve aksiyonun bir an olsun hız kesmediği Kan Kırmızı Yol soluksuz okunacak bir roman.

"Ridley Scott'ın da bu kitabın yayın
haklarını almasında şaşılacak bir yan var mı?"
NEW YORK TIMES

"Ürkütücü ve macera dolu. Açlık Oyunları'yla eş değer."
LOS ANGELES TIMES

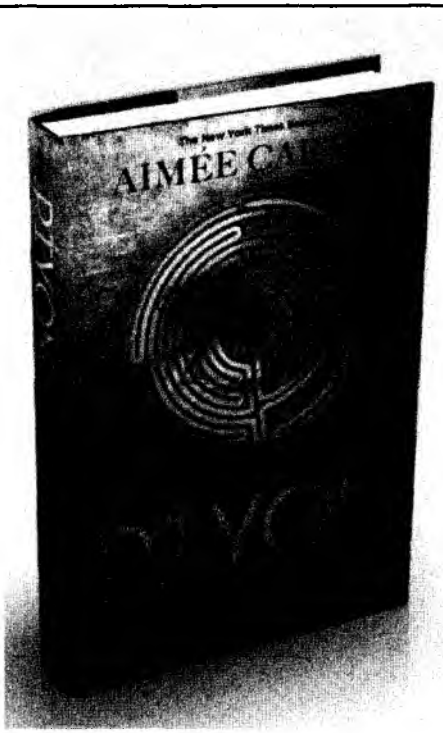
"Vahşi ve heyecan verici."
THE WALL STREET JOURNAL "

"Kan Kırmızı Yol üslubu ve karakterleriyle kendini benzerlerinden ayırıyor. Çarpıcı ve kesinlikle orijinal."
MTV.com

West Hall'da insanlar gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor ve bu vakalara dair kasabada çeşitli efsaneler dolaşıyordur. En tuhaf olaysa 1908 yılına dek uzanır. Sara Harrison Shea, biricik kızının ölümünden birkaç ay sonra evinin arkasındaki tarlada ölü bulunur.

Bugünse on dokuz yaşındaki Ruthie, annesi ve kız kardeşiyle birlikte Sara'nın evinde yaşamaktadır. Genç kızın annesi Alice, daima insanlardan uzak olmak konusunda ısrarcı bir tavır sergilemiştir. Ne var ki bu kararı, acı verici sonuçlara yol açar. Ruthie bir sabah uyandığında, annesinin kaybolduğunu fark eder. İpuçlarının peşine düşen genç kız, annesinin yatak odasındaki döşeme tahtalarının altına gizlenmiş bir kitap bulur. İçinde yazılanlar Sara Harrison Shea'ya aittir. Ruthie bu tarihi gizemin içine çekildiğinde, annesini arayan tek kişinin kendisi olmadığını da fark eder.

"Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış." –Booklist

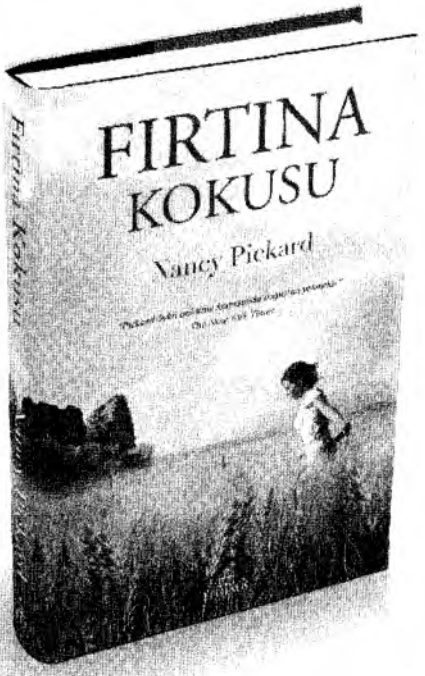
"Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağa benziyor." –School Library Journal

VII olabilirsin. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümle hayata gözlerini yuman Lila Hart'a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe'nun Lila'nın gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu.Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty'nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

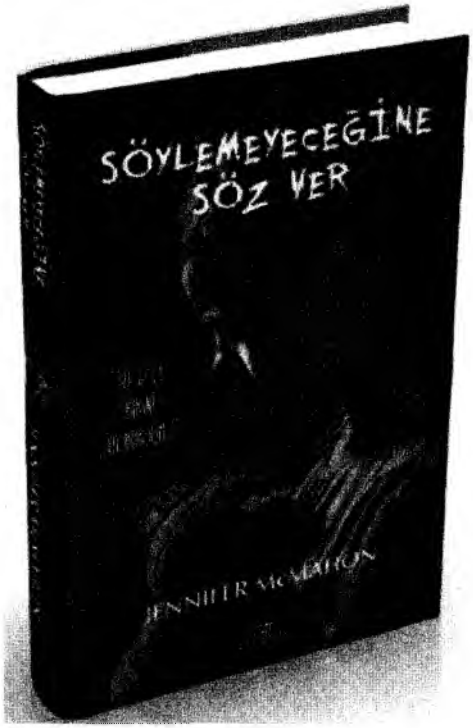

"Pickard, öykü anlatmak konusunda doğuştan yetenekli."
The New York Times

Jody Linder, güzel bir yaz gününde sarsıcı bir haber alır: Babasının katili olarak hapis yatan adam salıverilmiş, Kansas'taki küçük Rose kasabasına geri dönmektedir. Babasının vurularak öldürüldüğü, annesinin ise kaybolduğu ve cinayete kurban gittiğine hükmedildiği fırtınalı gecenin üzerinden yirmi üç yıl geçmiştir. Ne amcalarıyla eniştesinin kendisini koruyup bağırlarına basmaları ne de büyükannesi ile büyükbabasının güvenli bir limanı andıran çiftliği, o felaket gecesinde Billy Crosby'nin sebep olduğu acıları silebilmiştir.

Hayatını babasının masumiyetini kanıtlamaya adayıp avukat olan oğlu Collin'in çabaları sayesinde Billy Crosby artık serbesttir. Kasabanın küçük nüfusuna rağmen çocukluklarından beri birbirlerinden uzak durmaya çalışan Jody ile Collin, kaybettiklerinden dolayı duydukları üzüntünün ortak olduğunu keşfederler.

Jody eski yaraları deştikçe ailesinin trajik geçmişine dair ürkütücü sırlar ortaya çıkmaya başlar. Bu mücadele ve zorluklara rağmen daha iyi bir geleceğe, hatta belki de aşka dair umutlar besleme cesaretini gösterir.

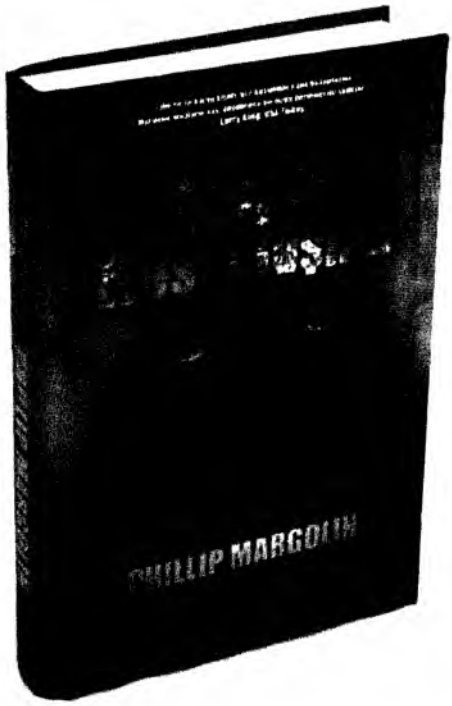

Jennifer McMahon'un sıra dışı romanı Söylemeyeceğine Söz Ver arkadaşlık, aile, bağlılık ve ihanet üzerine yazılmış gerilim dolu, derin iç görüsü ve güzelce örülmüş geçmişiyle kesinlikle unutulmaz bir kitap ve bir cinayet romanından fazlası.

Bu unutulmaz güzellikteki romanda, bir kadının geçmişi ve geleceği karşı karşıya gelerek beklenmedik sonuçlara yol açıyor.

Kırk bir yaşındaki okul hemşiresi, Alzheimer hastası olan annesi ile ilgilenmek için kırsaldaki evine dönmüştür. Geldiği ilk gece bir cinayet olur ve küçük bir kız öldürülür. Bu olay, kadının çocukluğunda yaşanan bir başka cinayete esrarengiz biçimde benzemektedir. Sınıf arkadaşları tarafından "Patates Kız" denilerek alay edip dışlanan yoksul arkadaşı Del de otuz yıl önce aynı şekilde öldürülmüştür. Del'in katili asla bulunamamış, o günden sonra küçük kız, hayalet hikâyeleri ve efsanelerde ölümsüzleşmiştir.

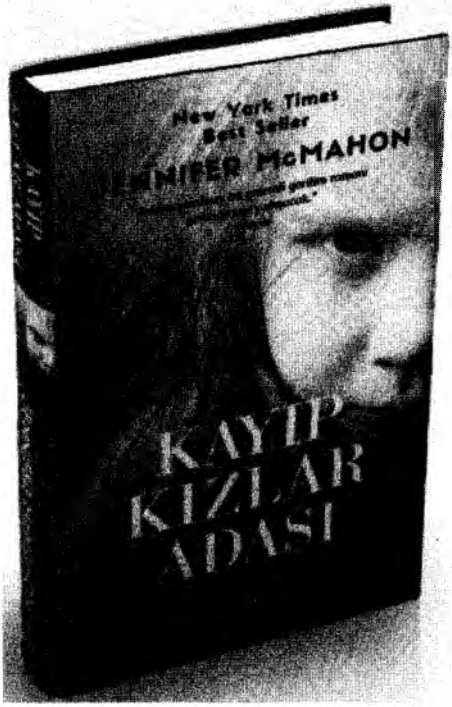
Şimdi, yeni cinayetin soruşturması kahramanımızı karşı konulamaz bir şekilde içine çekerken, geçmişi ve geleceği korkunç, beklenmedik bir şekilde bir araya geliyor. Çünkü hiçbir şey göründüğü gibi değil... Ve gençliğinin hayaletleri unutulmaktan çok uzak.

Portland karanlığa gömülmüştü. Zengin ve saygın adamların eşleri birer birer kayboluyordu. Bu kayıpları birbirine bağlayan yegâne işaretse tek bir siyah gülle, üzerinde Gitti Ama Unutulmadı yazan nottu. Bu durum geçmişte ülkenin bir diğer ucunda yaşanan dehşetin yeniden ortaya çıkması anlamına geliyordu. Tıpkı o zaman olduğu gibi korku dolu günler yaşanacak, peşi sıra ölümler olacaktı.

Bir katilin gölgesi hayatını karartırken, savunma avukatı Betsy Tannenbaum bir kâbusun içinde kapana kısılmıştı. Çok yakında soğuk, güçlü ve hilekâr bir müvekkili savunmak için sahip olduğu her şeyi ve sevdiği herkesi tehlikeye atacaktı.

Bu adam bir kurban da olabilirdi bir cani de.

Tavşanın uzattığı patiyi küçük eliyle tutan Ernie, annesinin arabasından inip altın rengi Volkswagen'e gitti ve hiç karşı koymadan, tereddüt etmeden yolcu koltuğuna oturdu. Yüzündeki gülümseme bir an bile kaybolmamıştı. O gün Rhonda Farr, Pike's Crossing kasabasında hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anlamıştı. Benzin istasyonunda öyle garip bir şey görmüştü ki, bir suçun işlenmesine tanıklık ettiğini ilk anda fark edememişti. Tavşan kostümü giymiş birinin küçük bir kızı kaçırmasını izlemişti. Olaya müdahale etmediği için perişan olan Rhonda, soruşturmaya yardımcı olmaya karar verdi. Fakat kızı kaçıran kişiyi bulmaya yaklaştıkça, başka bir kayıp çocukla, yıllar önce ortadan kaybolan en yakın arkadaşı Lizzy ile ilgili gerçeklere de adım adım yaklaştığının farkında değildi.

***

"Yürek parçalayan, unutulmayacak ve ürpertici bir başyapıt."

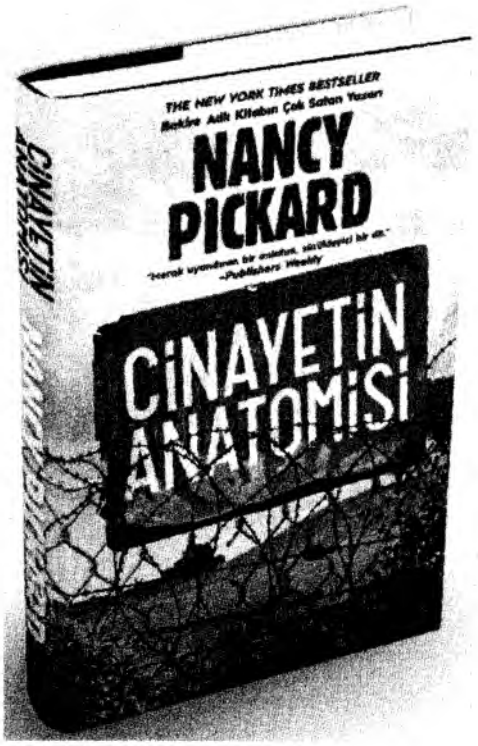
-Book Reporter

"Unutulmuş hatıralar, kirli aile sırları ve beklenmedik olaylar, hikâyeye karanlık ve unutulmaz bir tat katıyor."

-Kirkus

"Çocuksu peri masalları ve oyunlarla süslenmiş masumiyet ile gizemin birbirine karıştığı, fazlasıyla merak uyandırıcı bu romanın etkisinden uzun süre çıkamayacaksınız."

-Rundpinne

"Merak uyandıran bir anlatım, sürükleyici bir dil." -Publishers Weekly

"Nefes kesici bir dedektiflik öyküsü." -The Philadelphia Inquirer

Florida gündemini derinden sarsan dehşet verici bir cinayet davası, gerçek suç öyküleri kaleme alan Marie Lightfoot'un bir sonraki kitabı olacaktır. Çünkü bu dava ihanetin, nefretin ve şiddetin akıl almaz bir bileşkesidir.

Dahası iki küçük kızın terk edilmiş malikânede bir kadın cesedini buldukları günden, beklenmedik bir ziyaretçinin dinleyeni afallatan itirafına dek, cinayetle ilgili rahatsız edici sürprizler, Marie'ye kan donduran bir ders de verecektir. Ne de olsa bir suçlunun zekâsını küçümsemenin sonuçları ölümcül olabilir.

Marie Lightfoot isimli gözü pek karakterini, dünya çapında çok satanlar listesine giren Cinayetin Şifresi kitabıyla bizlere tanıtan Nancy Pickard, bu kitabında da kahramanını, insan doğasının en karanlık yönlerine doğru akıl almaz bir yolculuğa çıkarıyor.

J. A. REDMERSKI

25 Kasım 1975 doğumludur. *Hiçliğin Kıyısında* adlı romanıyla *New York Times, Wall Street Journal* ve *USA Today* çok satanlar listelerine girmeyi başarmıştır.

Üç çocuğu ve Maltiz köpeğiyle birlikte North Little Rock, Arkansas'ta yaşamaktadır. Sınırları zorlayan kitap ve televizyon programlarını sever ve sıkı bir *The Walking Dead* takipçisidir.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ

Kötülük Tohumları

Victor Faust'un yeni Birlik'i hızla büyümektedir. Fakat çete üyeleri arasındaki ilişki, beklenmedik bir düşmanın, örgütteki kişilerin sevdiği insanları kaçırıp, onları serbest bırakmak için altılının karanlık sırlarını kendisine itiraf etme koşulu koymasıyla derinden sarsılır.

Ve görünen o ki, genç ve güzel bir kadın olan bu son derece tehlikeli düşman, çete üyelerinin birbiriyle ilgili bildiklerinden çok daha fazla şey bilmektir. Oysa örgütün, Nora'ya dair ellerinde hiçbir ipucu yoktur. Gelgelelim oyun sona ermeden, kadının gerçek niyeti tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıp Birlik'te yeni başlangıçlara ve hatta yıkıma sebebiyet verecektir.

"*KÖTÜLÜK TOHUMLARI*'YLA REDMERSKI, OKURLARINI YENİDEN TADINA DOYULMAZ, KARANLIK BİR MACERAYA ÇAĞIRIYOR."
-THE NEW YORK TIMES

"*KÖTÜLÜK TOHUMLARI*'NDA KARANLIK SIRLAR TEK TEK ORTAYA DÖKÜLÜRKEN, ÇOKTAN BAĞIMLILIK YAPMIŞ BU SERİYE OKURLAR BİR KEZ DAHA HAYRAN KALACAK."
-WALL STREET JOURNAL

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232920

₺27,5

THG
39417
GNZ